Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecţiilor noastre, si ţinând cont de condiţiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilităţi cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POŞTĂ"

- plata taxelor poştale,
- reducere de 10 % la achiziţii de până la 10 cărţi,
- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărţi pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale DIAMOND, KELLY

înfruntând tigrul / Kelly Diamond Bucure[ti: Alcris, 2001. p.; cm. - (El [i Ea)

Tit. orig. (eng): Burning obsession. ISBN 973-646-038-X 821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL [i EA “

KELLY DIAMOND

A

înfruntând tigrul

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU.
ALCRIS

IMPORTANT

Solicitanţii la „CARTEA PRIN POSTĂ“ sunt rugaţi să-şi scrie adresa completă pe scrisoarea trimisă.

Numele si prenumele:.....

Str....., nr....., bloc……,

scara……, etaj....., apt....., sector.....

Localitatea....., cod postal.....

Judeţul.....

P.S. Neapărat trebuie trecut codul poştal al localităţii sau al străzii în cazul Municipiului Bucureşti

Capitolul 1

Sophy Wade a fost dintotdeauna îndrăgostită de Peter Fisher. Dintotdeauna el a fost eroul ei, visul ei. Căci la visat, Sophy se pricepea de minune. Iar lucrul acesta îi scotea din minţi familia.

- Pentru numele lui Dumnezeu, îi spunea mama, nu mai visa cu ochii deschişi!

Era de ajuns s-o vadă cuibărită în fotoliul din faţa ferestrei, cu o carte pe genunchi, cu ochii ei mari, verzi, larg deschişi spre o lume numai ei accesibilă. Atunci când era surprinsă în această situaţie Sophy sărea vinovată din fotoliu şi se uita repede în jur să găsească ceva de făcut. Numai atunci încerca să fie fiica pe care şi-o doreau părinţii ei.

Deşi avea nenumărate motive să creadă că ei n-o doriseră chiar de la început. Cu ceilalţi doi copii,

Nicholas şi Cressida, familia lor se putea considera completă şi împlinită. Venirea ei pe lume fusese un accident, iar ea continua să fie o ruşine pentru familia lor.

Mama mai obişnuia încă să spună zâmbind, ori de câte ori trebuia s-o prezinte cuiva pe Sophy:

- Cum am ajuns eu şi soţul meu să dăm naştere acestei fete, nu ştiu!

Sara Wade era o femeie frumoasă, delicată, care avea chiar şi la vârsta ei o talie de invidiat, iar chipul îi era destins, fără riduri, pe când Sophy era

o fată prea înaltă, cu o faţă rotundă şi un păr rebel pe care nici o coafeză nu-l putea face să arate civilizat. De aceea renunţase să meargă la coafor şi se mulţumea să-şi aranjeze părul singură. O dată încercase să-l şi tundă, iar rezultatul fusese un dezastru, cel puţin aşa afirma Jenny de la coaforul Jennifer şi Jeremy.

Dar acum Sophy trebuia să-şi mai scurteze părul. Cu bretonul căzut în ochi ea urmărea prin peretele de sticlă al magazinului de antichităţi cum Sara Wade prezenta o păpuşă victoriană unei doamne care probabil o lua pentru acasă, dacă nu cumva era şi ea un dealer la rându-i. Doamna respectivă întorcea păpuşa pe toate părţile, în căutarea indiciilor că aceasta era o adevărată Jumeau, căci Sara Wade ceruse şi un preţ pe măsură.

Era una dintre păpuşile preferate ale lui Sophy. Păpuşile de acest fel erau destul de rare, iar ea îşi aminti că familia ei le ţinea într-un dulap în care acestea nu rămâneau prea mult, fiind foarte căutate. Sara Wade era renumită pentru păpuşile pe care le vindea, cu toate că era expertă şi în chinezărie; de fapt avea cunoştinţe despre toate antichităţile, de la bijuterii la mobilier.

Sophy recunoştea frumosul atunci când îl întâlnea, iar unele dintre lucrurile pe care le văzuse în magazinul mamei sale îi trezeau admiraţia, dar un lucru era clar: nu era loc printre aceste antichităţi de valoare, şi mai precis, nu era loc în magazinul mamei sale pentru o fată care făcuse

titirez dintr-un vas Wedgwood, în copilărie... Nimeni din familie n-o iertase pentru asta.

Uneori Sophy dactilografia, dar făcea asta doar când Cressida era ocupată. Cressida dactilografia mai repede şi lucra în magazinul mamei lor căreia îi devenise şi asociată, de curând. Acum se afla în magazin, îmbrăcată într-o bluză de mătase şi o fustă asortată. Părul îi era lung şi îl purta lăsat pe umeri, făcând-o să arate ca fetele din acele seriale de televiziune despre viaţa bogaţilor.

Părul lui Sophy nu se putea aşeza astfel. Sophy n-ar fi fost capabilă să deschidă cu atâta calm uşa dulapului, să ia de acolo păpuşa corespunzătoare, să discute

cu atâta competenţă punctele de interes ale păpuşii, în prezenţa mamei ei şi a celeilalte doamne. Sophy o invidiase întotdeauna pe Cressida. Dar o iubea pentru că era sora ei mai mare, ca şi pe Nicholas, care era un frate minunat, iar pe Sara şi Gilbert Wade îi considera nişte părinţi care-şi făcuseră cu prisosinţă datoria.

Dar nu era vina nici unuia că erau toţi frumoşi şi talentaţi, iar ea era singura excepţie. Până de curând problema lor fusese „ce vom face cu Sophy“.

Terminase şcoala cu note mediocre şi urmase un curs de secretariat. Cel puţin acum era capabilă să dactilografieze lucrările tatălui ei. După aceea urmase un curs de gătit, dar tot mama ei gătea mai bine. Când era întrebată cu ce se ocupă, Sophy obişnuia să spună:

- Cu diverse.

Nu se găseau prea multe slujbe în oraş, dar dacă aveai o calificare puteai găsi ceva convenabil. Sophy se ocupa de grădină şi de treburile casei, lucra ca baby sitter pe la prietene, făcea tot ce-i cerea familia şi parcă nu se mai sinchisea la un moment dat de aerele lor de superioritate.

Oricum, viitorul ei era asigurat. Familia lor era prosperă, ambii părinţi aveau succes, fratele ei, Nicholas, urmase dreptul, iar Cress se căsătorise cu fiul proprietarului unui mare magazin din oraş.Toţi o iubeau pe Sophy şi urmau să aibă grijă de ea, dar asta

nu-i opri să răsufle uşuraţi când Peter Fisher o invită în oraş. Astfel, începură să nutrească speranţa că le-o va lua de pe cap.

Mai fuseseră câţiva care-i făcuseră curte dar Sophy era genul de fată dedicată unui singur bărbat, chiar dacă acesta nici nu remarcase că ea nu mai purta aparat dentar. Nicholas şi Peter erau de o seamă, aveau douăzeci şi cinci de ani. Fuseseră prieteni în şcoală şi colegiu, iar Peter venea de mulţi ani în casa lor. Sophy îl adora.

Era un joc de familie, ca tot ceea ce ţinea de Sophy. Până la vârsta de zece ani ea reacţionase ca un căţeluş plin de afecţiune când era Peter de faţă, poate şi pentru că Nicholas Wade era cel mai bun prieten al lui iar el nu avea fraţi sau surori. Peter fusese flatat de devotamentul surorii mai mici a lui Nicholas.

El fusese eroul ei, cel care putea să ucidă

monştrii, să călătorească în spaţiul interstelar cu ea, dar după ce trecu de vârsta copilăriei comportamentul ei se schimbă. începu să-şi ascundă sentimentele, nu mai venea în fugă la el, deşi ştiau cu toţii că are o slăbiciune pentru Peter, iar dacă el i se adresa, roşea imediat. Ea nu voia să recunoască, dar visa în secret să facă dragoste cu el, şi din momentul acela ceilalţi băieţi care o curtau nu mai avură nici o şansă.

Peter se descurca destul de bine, lucra într-o companie din oraş şi frecventa acelaşi club cu cei din

familia Wade. El şi Nicholas jucau squash la club, iar Cress şi soţul ei, Rob, li se alăturau adesea. Sophy, care era şi mioapă după ce că avea, după cum spunea familia, două picioare stângi, nu putea urmări tot timpul traiectoria mingii, cu atât mai mult s-o lovească. Dar putea să înoate foarte bine. In apă devenea la fel de graţioasă ca sora ei, era rapidă, puternică şi era chiar în apă atunci când Peter, clătinând din cap, începu s-o privească cu alţi ochi. Sophy venea de obicei dimineaţa la piscină când nu era prea multe lume. Era prima oară când se întâlneau la bazin, şi Peter o vedea în costum de baie.

Se îmbrăca mereu cu haine largi pentru că i se spunea că este grasă şi greoaie. Cress şi Sara aveau sâni mici şi purtau centuri care să le accentueze taliile subţiri. Sophy purta iarna pulovere largi peste jeanşi, iar vara rochii lejere, viu colorate.

Dar în acea zi când ieşiră amândoi din bazin şi se îndreptară spre duşuri, lui Peter i se păru că o vede pentru prima dată. Sophy avea picioare lungi, frumoase, stomacul plat şi sânii destul de bine conturaţi. Fu impresionat. Sophy nu observă reacţia lui, dar când se întoarse de la duş, iar el îi ieşi în întâmpinare, Peter observă încântat că fata roşise. Cu faţa udă, strălucind de bucurie, Sophy era aproape frumoasă, căci avusese întotdeauna un ten de invidiat.

Luară o gustare după baie la un bar din incinta piscinei, iar când se întoarse Nicholas după câtva timp îi găsi discutând şi glumind foarte apropiaţi. Sophy nu putea crede că avea atâta noroc. Nu mai fusese invitată de Peter, deşi visa numai la el. îi sorbea cuvintele, şi nu-l pierdea din ochi. Niciodată nu îndrăznise să stea atât de aproape de el.

Nicholas locuia într-un apartament al său din casa părinţilor. Familia Wade transformase casa când fiul lor se întorsese de la universitate. într-o seară când veni acasă o văzu pe sora lui stând pe întuneric, ascultând o casetă a Barbarei Streissand, şi îi spusese:

- Am ceva de discutat cu tine, surioară.

- Te rog, vreau să fie ceva despre Peter!

- Peter spune că eşti o excelentă ascultătoare. O să te iau la club, îi promisese Nicholas, când va fi şi bătrânul Peter acolo. El a fost întotdeauna îndrăgostit de tine.

- Nu cred.

- Iar Peter Fisher, continuă Nicholas, n-ar fi o

partidă rea.

Sophy n-ar fi crezut că poate pune mâna pe un bărbat ca el. Nici nu ştia ce ar putea face pentru asta. Nu avea vioiciunea Cressidei care încânta toţi bărbaţii. Cress şi Robin erau şi ei de acord cu relaţia dintre sora lor şi Peter, şi poate tocmai de aceea visurile Sophyei

începuseră să prindă contur. Dar ea încă nu avea încredere în sine şi dacă Peter o invita la o întâlnire ea nu ştia cum trebuia să se comporte.

Intrase în magazin de dimineaţă să vadă dacă mama sau Cress aveau nevoie de cumpărături. Mai trebuia să ia un costum al lui Nicholas de la curăţătorie, un top de hârtie pentru tatăl ei, iar Sara Wade mai adăugă câte ceva la lista făcută de fiica ei. Imediat ce doamna care cumpărase păpuşa ieşi din magazin, plecă şi Sophy. Işi imagină cum mama şi sora ei răsuflaseră uşurate văzând că a reuşit să se strecoare printre rafturile cu lucruri fragile şi preţioase, fără a răsturna nimic. Nu putea să le învinuiască pentru asta; Sophy ştia că este foarte neîndemânatică şi că în preajma ei nu poate rezista nici un obiect fragil.

- Ne vedem mai târziu, draga mea, îi spusese mama ei.

- Te duci la coafor, nu? o întrebase Cress. Vrei să arăţi bine pentru Peter.

- Din tot sufletul! zise Sophy care-şi dorea cu disperare ca Peter s-o placă şi pentru asta făcuse chiar şi ceea ce nu-i plăcea, îşi fixase oră la coafor. Seara mergea la un spectacol de caritate,

bucuroasă că avea o rochie nouă, iar de când Peter o anunţase că vor merge împreună, de fericire, nu mai atingea pământul când păşea.

Cressida şi Nicholas aveau o viaţă socială foarte activă. Cressida împlinise douăzeci şi trei de ani, în timp ce Sophy avea doar nouăsprezece, iar de când sora sa mai mare se măritase cu Robin, nu stătuse acasă nici o seară. La fel şi Nicholas. încercaseră, ce-i drept, de câteva ori s-o ia şi pe Sophy cu ei la petreceri, la plimbări în grup, dar timiditatea ei exagerată o făcuse o persoană neplăcută. Ştia că nu era sociabilă, iar când refuza din politeţe invitaţiile fraţilor ei, aceştia nu mai insistau. Avea şi ea nişte prieteni din şcoală sau de la cursurile pe care le urmase după aceea, dar nu erau prea interesanţi.

Altfel se punea problema cu Peter. El o făcea cu un singur zâmbet să-i bată inima mai tare, căci era un bărbat frumos, cu un chip expresiv, cu trăsături regulate. Faptul că-l însoţea pe Peter la acest spectacol de caritate, ca parteneră a lui, era cel mai grozav lucru care i se putea întâmpla lui Sophy. Erau deja împreună de două luni şi trei zile; data la care Peter o invitase să cineze cu el va rămâne pentru totdeauna în inima ei. Iar invitaţia de acum era la fel de importantă pentru că îi va întâlni colegii de serviciu.

Peter îi vorbise despre mulţi dintre ei. Ii vorbise şi despre dorinţa lui de a ajunge sus, în ierarhia socială. Cel care urma să deschidă spectacolul de caritate era prototipul pe care voia să-l urmeze

Peter, iar el era un

bărbat inteligent, încât Sophy nu avea nici o îndoială că va ajunge foarte repede în consiliul de administraţie al firmei la care lucra. Sophy recunoscuse de multe ori că nu avea inteligenţa lui, iar el argumentase că nu era o problemă pentru ea ca femeie, căci putea să compenseze prin felul de a fi sau căldura sufletească.

Peter nu-i spusese că vrea să facă dragoste cu ea. O sărutase şi-i făcuse complimente, iar ea se pierduse sub atingerea lui, dar era un pic speriată de ceea ce avea să urmeze. Nu avea cum să-i reziste, pentru că-l iubea prea mult.

Sophy îşi cumpărase o rochie nouă, care i se părea cam extravagantă, deşi era realizată într-o notă romantică, cu multe volane şi dantelă irlandeză, iar acum se ducea la coafor pentru a-şi aranja cumva părul rebel, pentru întâlnirea cu Peter, care constituia un test mai important decât oricare alt examen de până atunci.

Sophy nu se aştepta să aibă strălucirea surorii ei. Cressida şi soţul ei vor dansa desigur, iar Cressida o va pune în umbră, ca de obicei. Dar Sophy va încerca să arate foarte bine, pe cât posibil, pentru ca lui Peter să nu-i fie ruşine cu ea. în plus, Sophy era o dansatoare destul de bună. Dar pe măsură ce evenimentul se apropia, ceva din euforia iniţială începu să se cam piardă, iar dacă nu era foarte atentă îngrijorarea putea

lua loc foarte uşor bucuriei de a fi cu bărbatul iubit. Ea nu era fata care să strălucească, să facă o impresie bună chiar de la început, iar în seara asta urmau să-i fie prezentaţi foarte mulţi oameni importanţi, de fapt, elita locală care se va aduna sub candelabrele strălucitoare ale sălii de banchete din primărie. Bineînţeles, Cress şi Robin cunoşteau pe toată lumea, dar nu şi Sophy, şi tocmai de aceea se temea că la un moment dat lumea va începe să comenteze:“ aceasta este sora Cressidei?“ Sau alţii îi vor spune dezamăgiţi:“sigur am cunoscut familia dumitale“, iar prin mintea ei vor trece răspunsuri idioate de genul: „eu sunt răţuşca cea urâtă“, sau“ sora pe care o ţin ascunsă în aripa cea mai îndepărtată a casei,“ ceea ce, de fapt, era şi adevărat. Sau ar fi fost mai simplu să se rezume la a declara că frumuseţea şi inteligenţa din familia ei se concentraseră la Cressida şi Nicholas. Da, aşa ar fi fost cel mai bine. Dar în acest caz, zâmbetul i-ar pieri şi s-ar încrunta, lucru care ar face-o urâtă.

La coafor fu întâmpinată cu zâmbete. Sora ei, Cressida, era una dintre clientele fidele ale coaforului şi cel puţin de două ori pe lună îşi făcea tratamente cosmetice, precum stelele de cinema. Sophy Wade era o tânără drăguţă, dar nu strălucea ca sora ei. De aceea, cea care se oferi să-i aranjeze părul fu o coafeză mai puţin experimentată, care de cum o văzu exclamă:

- Dumnezeule, aici trebuie să aplic balsam!

- Mă faci să mă simt ca un câine vagabond,

zise Sophy încercând să vadă câte ceva de sub bretonul care-i acoperea ochii. Am nevoie de o coafură care să se potrivească la o rochie cu broderie romantică, zise ea gesticulând pentru a-şi susţine spusele.

- Mergi undeva anume?

- La dans, cu un bărbat deosebit, spuse Sophy care nu mai declarase vreodată că se aranjează pentru un bărbat.

De fapt, era prima vizită pe care o făcea cu plăcere la coafor. Discuţia deveni tot mai animată. Annie îi aduse nişte reviste cu coafuri şi stiluri, deşi părul lui Sophy nu se preta la ceva foarte elaborat.

- Cred că ţi-ar trebui un permanent slab, sugeră Annie, după care dacă am aplica nişte balsam ar arăta cu totul altfel.

- Dă-i drumul, ce mai aştepţi! zise Sophy.

Când se văzu cum arată cu permanent fu încântată şi se întrebă de ce nu-l făcuse până atunci. Căci Cress o întrebase de multe ori de-a lungul timpului:

- De ce nu încerci să-ţi aranjezi părul cumva, Sophy?

La fel şi mama ei, care o sfătuise:

- Nu lăsa părul să-ţi cadă în ochi, Sophy, îţi va afecta vederea.

Ceea ce văzu în oglindă o făcu să zâmbească: era o fată cu un aspect îngrijit, cu părul frumos aranjat, puţin ondulat şi răsucit la capete. Trebuia să arate foarte bine în seara asta şi începea să creadă că va reuşi.

Era gata cu mult înainte ca Peter să vină. De

fapt, el îi lua întâi pe Cress şi Robin pentru ca să meargă toţi patru.

Rochia o costase destul de mult, dar tatăl ei îi dăduse cecul fără nici un fel de comentarii şi de aceea fu şi primul care o văzu îmbrăcată. Sophy nu era fiica lui preferată dar oricum dorea tot ce era mai bun pentru ea, iar când soţia îi spusese că Peter Fisher manifestă interes pentru fiica lor, Gilbert Wade se arătă gata să-l încurajeze.

Pregătită de plecare Sophy arăta chiar bine. Gilbert Wade, care preda economia la universitatea din oraşul vecin, o considera cam prostuţă, dar o iubea căci era fiica lui.

- Arăţi extraordinar, Sophy, eşti fermecătoare! exclamase el.

Sara Wade spusese acelaşi lucru când intrase în salon şi-şi văzuse fiica. Dar după acele minute de entuziasm Sophy nu mai avu nimic de făcut; se aşeză întinzându-şi poalele fustei, aşteptând ca Peter să vină s-o ia, în timp ce părinţii ei reveniră asupra activităţilor

de până atunci, tatăl asupra unei cărţi pe care o citea, iar mama asupra unei reviste. Ceasul care ticăia pe perete marca trecerea minutelor, şi lui Sophy i-ar fi plăcut să poată vorbi cu cineva, dar Nicholas era plecat iar tatăl şi mama ei nu prea aveau ce să-i spună. Se mai înseninâ când apărură Cress, Robin şi Peter. Gilbert se ridică să le toarne câte un pahar de sherry, adresându-i-se lui Cress:

- Cred că vei fi cea mai frumoasă, fetiţo!

Cress începu să se învârtească şi să râdă. Era

îmbrăcată într-o rochie fără mâneci, cu decolteu în formă de V, din mătase neagră cu pete de toate culorile, de parcă cineva ar fi aruncat pe ea la întâmplare cu vopsea. Era, probabil, unicat. Cress nu s-ar fi îmbrăcat astfel dacă ar fi existat cea mai mică posibilitate să mai poarte şi altcineva acest model.

- Şi tu arăţi minunat, Sophy! observă Cress. Ei, ia uitaţi-vă la sora mea mică! Asta era o glumă de-a familiei pentru că Sophy era mult mai înaltă decât Cressida.

Sophy nu-l scăpa din ochi pe Peter, căci pentru ea numai reacţiile lui erau importante. Se mai privi o dată în oglinda din dormitor pentru a se asigura că avea să treacă testul în seara asta, iar când Peter o privi uimit inima ei începu să bată de bucurie.

El şi Robin erau îmbrăcaţi în costume de seară, iar Sophy remarcă:

- Arătaţi atât de... atât de... dar nu găsi cuvântul potrivit şi nu mai spuse nimic, iar bărbaţii începură să râdă siguri pe ei, observând reacţia fetei.

Peter fu cel care se opri primul din râs şi i se adresă Sophyei:

- Şi tu arăţi tot atât de... apoi o îmbrăţişă iar Sophy se gândi că în seara asta el îi va declara dragostea. Ochii îi străluceau ca două stele când toţi trei se îndreptară spre maşină. Fusese o zi mohorâtă şi începuse să şi plouă, aşa că se grăbiră să urce.

- Eu voi sta în spate să nu-mi şifonez rochia, zise Cress adunându-şi fustele, iar Sophy se trezi înghesuită în ea, rugându-se ca rochia ei albă cu dantelă să nu se şifoneze prea tare.

Parcarea din faţa primăriei se umpluse destul de repede, iar Peter se învârti câtva timp să găsească un loc, cât mai aproape de intrare. Coborâră şi înainte de a intra îşi scuturară stropii de ploaie din păr. Cress, Robin şi Peter râdeau, doar Sophy părea afectată de picăturile de ploaie. Era sigură că-şi udase poalele rochiei şi că părul ei nu va mai arăta ca la început.

îşi dori să fi ales o rochie mai puţin pretenţioasă. Cress părea atât de mlădioasă, în rochia pe care o alesese, cu picăturile de ploaie în păr şi cu tenul radiind de frumuseţe, în timp ce Sophy parcă intrase la apă.

Se aflau acolo şi părinţii lui Robin, domnul şi doamna Turnbull. Soacra lui Cress, care o sărută pe

Sophy, avea întotdeauna aerul că-i este milă de ea, iar socrul o întâmpină cu obişnuitu-i:“ bună, Sophy, nu te mai opreşti din creştere?“

Sophy fusese cea mai înaltă domnişoară de onoare la nunta Cressidei, iar domnul Turnbull cel mai scund bărbat.

Sophy zâmbea tot timpul, saluta sau era salutată şi le punea tuturor aceleaşi întrebări, după care nu mai găsea nimic de vorbit cu ei şi se mulţumea să le zâmbească doar. Abia aşteptă să intre în sală şi să înceapă să mănânce pentru că, îşi

spuse ea, atunci când mănânci nu trebuie să şi vorbeşti.

Meniul era variat iar vinul foarte bun. După câteva pahare, Sophy începu să se destindă, ba chiar zâmbi la glumele care se făceau şi ascultă ce spuneau cei de la masă. Peter părea mulţumit de ea. îi umplea paharul mereu, îi atingea şi strângea mâna uşor, părând c-o face din dragoste.

Sophy nu era frumoasă ca sora ei, nici inteligentă ca fratele lor, dar avea foarte multă disponibilitate afectivă şi era gata de orice fel de dovezi de dragoste. Ea îi putea fi de ajutor lui Peter. Putea să-i ofere un cămin confortabil căci el locuia cu alţi tineri într-un apartament vechi, închiriat. Dacă s-ar fi căsătorit cu Sophy, ea i-ar fi gătit, i-ar fi făcut copii şi l-ar fi îngrijit.

Sophy iubea copiii, animalele şi bătrânii. Cress nu se grăbea să facă copii, căci mama ei o învăţase că şi cei

mai buni sunt o povară. Cress era încă tânără, iar Robin declarase că nu se vede în postură de tată, dar Sophy se gândise că i-ar plăcea să fie măcar mătuşă.

Pe când cineva de la masa lor începu să ţină un toast, ea nu se gândea decât la casa ei şi a lui Peter, la râsetele copiilor lor, la razele de soare care vor intra pe fereastră. Aplauzele o treziră din visare. Cel care se ridicase să vorbească fu primit cu ropote de aplauze: Gavin Tighe.

Peter îi vorbise de câteva ori despre el, nu fără oarecare invidie, căci acesta era directorul unei

companii care, în pofida recesiunii, dezvoltase în ultimii ani o afacere profitabilă.

Sophy îl examină curioasă. Era un bărbat înalt, musculos dar slab, cu părul negru, cu o personalitate puternică. Lumea începuse să-şi ţină răsuflarea, de parcă bărbatul i-ar fi hipnotizat. Părea un tip dur, ca un pirat, iar ea spera din toată inima că Peter nu va ajunge să-i semene. Nu era mare diferenţă de vârstă între ei, dar se aştepta ca Gavin Tighe să fie mai bătrân. Şi părea destul de chipeş pentru cine prefera bărbaţii bruneţi, genul satanic. Sophy observă cum îl sorbea Cressida din ochi, la fel ca toate celelalte femei, iar ea simţi un gol în stomac. îşi închipuia cam la ce se gândeau frumoasele prezente acolo, pierdute în admiraţie. Lui Sophy i se întâmpla foarte rar să-i dis-

placă cineva de la prima vedere şi poate că se întâmplase asta pentru că Peter îi spusese că acest individ era un model de învingător. Nimeni nu-i putea sta în cale. Sophy şi-l imagină tăind fără cruţare capetele celor din jur, fără nici o explicaţie.

Dar în seara asta individul nu dădea semne de sălbăticie. Avea o voce profundă şi reuşise să facă auditoriul să râdă. Le vorbea despre dificultăţile cu care se confruntase în carieră, pe care ei le înţeleseră dar după cum le prezenta el le făcea să sune ilar; apoi, le spuse anecdote.

Sophy zâmbi dar nu ţinu pasul cu râsetele care însoţeau cuvântarea lui Tighe, pentru că ea încerca să şi-l imagineze furios pe acest bărbat.

Gavin Tighe nu avea cum s-o vadă. Sophy

stătea departe de masa principală la care se afla Tighe şi era blocată de Peter, dar tot îi simţeau personalitatea ameninţătoare. De parcă - îşi spuse ea şi mai sorbi o gură de vin - de parcă s-ar fi aflat cu un tigru în încăpere. începu să-i tremure mâna căci băuse vin după sherry, iar când puse paharul jos reuşi să-l verse pe masă şi în poală. Dar întrucât lumea râdea de glumele lui Tighe, întâmplarea trecu neobservată. Cress dădu ochii peste cap exasperată şi şterse repede pata de pe masă, apoi de pe rochia surorii sale. Peter se întoarse spre ele, iar Sophy ridică din umeri vinovată.

Bine că era vin alb, se gândi Sophy, dar incidentul avea să-i strice seara căci nu putea dansa cu rochia udă. Lui Cress nu i-ar fi păsat prea mult, poate că ar fi bodogănit când s-ar fi întâmplat incidentul, dar atât. Dar Cress n-ar fi lovit paharul cu mâna şi nici nu s-ar fi îmbrăcat într-o rochie ca a lui Sophy, ca a păpuşilor victoriene din dulapul lor cu antichităţi.

Lumea începuse să-l aplaude din nou pe Tighe, iar ea profită de ocazie pentru a-l întreba pe Peter:

- Ăsta este exemplul tău în viaţă?

- Cui nu i-ar plăcea, Sophy? zise Peter. Şi nu numai atât, mi-ar face mare plăcere să lucrez pentru el. Peter îi spuse toate astea acoperindu-şi gura cu mâna, pentru că Tighe Industries era firma rivală.

- Crezi că ar fi un şef înţelegător?

- Este tipul învingătorului. Nu auzi de concedieri

în concernul pe care-l conduce. Oricum, o să-l cunoaştem după masă, o informă Peter, iar Sophy fu chiar fericită că vărsase vinul pe poala rochiei pentru că astfel scăpa de a-i fi prezentată lui Tighe, căci va trebui să rămână undeva mai în spate.

Nu era ceea ce şi-ar fi dorit ea de la această petrecere, deşi nu putea să spună că nu se distrase. începu dansul şi Sophy se aşeză aproape de ringul pe care familia Turnbull începuse să danseze, dar se afla oarecum mascată de un aranjament floral, printre ale cărui

ramuri trebuia să-şi întindă gâtul pentru a-i vedea pe dansatori. Peter stătu alături de ea, iar Cress şi Rob veniră lângă ei în fiecare pauză, apoi li se alăturară şi alţii. Erau în majoritate prietene ale Sophyei pe care ea le ajuta, stând cu copiii lor.

Peter părea vrăjit de Gavin Tighe, iar Sophy găsi şi unele asemănări între cei doi. Peter era brunet şi avea umerii largi, dar Gavin Tighe părea un gigant. Sophy îl putea vedea peste capetele celorlalţi, fără nici un efort. Tighe nu dansa, dar era mereu în inima petrecerii, iar după ce discută cu el, Peter reveni la masă şi repetă ceea ce mai spusese cu câteva clipe înainte despre acest bărbat:

- Acesta este omul viitorului.

- N-am ştiut asta, zise Sophy, dar pot să pariez că are un trecut bogat. Vinul îi cam dezlegase limba, dar nu ştia nimic despre acest bărbat, în afară de dorinţa lui Peter de a fi ca el. Ea nu era genul de fată căreia să-i acorde atenţie un astfel de bărbat, şi ştia asta.

Dacă Peter se vedea ca un nou Gavin Tighe, n-ar mai fi fost loc în viaţa lui pentru Sophy, n-ar mai fi existat casa visurilor lor sau copiii despre care vorbiseră. Aşa că Sophy se rezemă de spătarul fotoliului în care era aşezată şi mai bău un pahar cu vin.

Peter încercase s-o ducă pe ringul de dans, la fel şi Rob, dar pe lângă că poala rochiei era încă udă, ea nu

avea nici siguranţă în picioare, temându-se că şi-ar călca prea des partenerul, aşa că prietenii începură să râdă şi o lăsară în pace. Imediat ce rămaseră singure, Cress o întrebă:

- Te distrezi bine, surioară?

- Desigur.

- Atunci, de ce te ascunzi în colţul ăla? De ce nu vii la dans? Asta ar trebui să faci.

- Am poalele rochiei ude, zise Sophy, şi cred că am şi băut prea mult.

- Bine, Sophy, dacă te simţi bine şi aşa, eu nu mai spun nimic.

Sunt chiar fericită, îşi spuse Sophy, iar după ce plecă Gavin Tighe, ea începu să se simtă şi mai bine. îl întrebă pe Peter dacă îl va mai vedea pe acesta.

- Nu ştiu, nu cred, de ce?

- Mă întrebam dacă ţi-ar putea oferi vreo slujbă.

- O, nu, pentru Dumnezeu, Sophy, cum te gândeşti la asta? spuse Peter cu foarte multă convingere. Dar ea fusese îngrijorată că Peter ar fi putut pleca de lângă ea un an sau doi, după care s-

ar întoarce plin de bani şi succes.

Sophy se aşeză pe bancheta din spate a maşinii, cu Cress, şi-şi spuse că i-ar fi plăcut ca Peter să-i lase mai întâi pe Cress şi Robin acasă, apoi s-o ducă pe ea. Ar fi putut să intre în casa lor invitat la o ceaşcă de cafea,

timp în care să-i declare că i-a plăcut foarte mult seara şi asta pentru că a fost însoţit de ea. Iar în acest moment el ar fi trebuit să-i declare dragostea, s-o ia în braţe, s-o sărute, să-i spună c-o doreşte.

Sophy aştepta să fie cerută în căsătorie, dar dacă Peter numai ar fi invitat-o să locuiască cu el, ea ar fi făcut-o, deşi părinţii ei ar fi dezaprobat acest lucru. Ea îl dorea mai mult pe Peter decât verigheta. Dar era foarte târziu şi inima i se strânse când văzu că acesta o duce direct acasă.

Cressida spunea ceva despre un articol apărut într-o revistă despre Gavin Tighe.

- O să fac rost de el mâine, continuă ea pentru a-l necăji pe Rob, poate o să mi-l pun chiar deasupra patului.

- Te rog, nu deasupra patului.

- Nu fi aşa de ursuz, chicoti Cress. O să fac rost de articol şi de portretul lui Tighe ca să i-l dau Sophyei care, fiind singură, şi-l poate pune oriunde.

- Aş prefera să fiu faţă în faţă cu un tigru care se aruncă asupra mea, comentă Sophy, căci asta era impresia pe care i-o crease bărbatul.

Dimineaţa mama lor voru să afle amănunte despre felul în care petrecuseră seara, iar Sophy îi

oferi o versiune îmbunătăţită. Nu spuse nimic despre discursul invitatului de onoare, dar îi menţionă pe cei prezenţi, îi spuse despre raţa cu portocale care le fusese servită.

Tatăl ei ţinea ziarul în faţă, dar ea i se adresa şi lui. Fusese o seară minunată. Iar pe Peter urma să-l revadă peste câteva ore. După ce o lăsase în faţa casei părinteşti, el îi promisese c-o va suna curând pentru a ieşi împreună la un restaurant chinezesc.

Toată ziua fu ocupată cu treburile casei. Spălă vasele, apoi încercă să scoată pata de vin de pe poala rochiei, lucru cam greu, ce-i drept, pentru că operaţia asta ar fi trebuit făcută chiar atunci, pe loc, nu acum când marginile petei erau prea bine conturate. Când apăru Cress, Sophy tocmai căuta într-un almanah al casei indicaţii pentru scoaterea petelor. Cress puse ziarul pe masă şi o întrebă:

- Eşti sigură că nu l-ai mai văzut niciodată?

- Despre cine vorbeşti? întrebă Sophy, cu degetul pe capitolul despre curăţarea petelor. Dar Cress spuse:

- Despre Gavin Tighe, uite, citeşte aici ce scrie despre el. Acum trebuie să plec, am trecut doar pentru ca să-ţi aduc ziarul. Cress pe care n-o interesa felul în care putea să scoată Sophy pata, continuă: ţi-a plăcut petrecerea? Mie mi s-a părut grozavă!

- Şi n-a fost aşa? o susţinu Sophy, deşi Cress nu mai avea cum s-o audă.

Sophy despături ziarul şi fotografia lui Gavin Tighe îi sări în ochi căci ocupa aproape o pagină.

Puteai s-o

foloseşti drept poster, Cress avusese dreptate. Alţi şase bărbaţi fuseseră intervievaţi în acelaşi articol dar fotografiile lor erau foarte mici; Gavin Tighe părea eroul articolului dedicat bărbaţilor care au reuşit în afaceri în pofida unui mediu ostil, secrete ale succesului lor, sfaturi date celor care voiau să pornească o afacere. Era un ziar pentru femei şi celor intervievaţi li se punea întrebarea ce rol au avut femeile în lupta lor pentru succes profesional. Trei dintre ei, care erau căsătoriţi, vorbiră despre sprijinul necondiţionat acordat de soţiile lor, deşi din câte îşi amintea Sophy, două dintre aceste cupluri divorţaseră. Dar ziarul era vechi de câteva luni. De fapt ea voia să citească doar despre Gavin Tighe. După felul în care o privise Cress, urma să citească ceva care poate avea s-o nemulţumească.

Gavin Tighe avea o casă în Witherstone, o localitate la douăzeci de mile de Lancashire, unde o primise pe ziarista care-i luase interviul într-un birou cu pereţii panelaţi, ale cărui ferestre dădeau spre o pajişte pe care Sophy intui că s-ar fi aflat un râu. Băuseră şampanie şi Tighe îi declarase reporterei că succesul lui se datorează doar norocului.

- Mincinosul, zise Sophy. Dacă i-aş fi luat eu interviul l-aş fi prevenit că nu suport minciunile ieftine. I-aş fi spus că vorbeşte ca una dintre actriţele de

cincizeci de ani care arată de treizeci şi obişnuiesc să declare: singurul tratament cosmetic pe care-l fac este săpunul şi apa.

Sophy se uită la fotografia bărbatului şi se închipui spunându-i astea.

Citi mai departe şi ajunse la rândurile în care Cress considera că se refereau la ea, în ele Tighe declarând că nu crede în rolul femeii de a-şi sprijini soţul în carieră. Se referea la o femeie anume? Da, şi începu s-o descrie.

Văzuse mulţi bărbaţi de succes care se îndrăgostiseră de o aşa-numită făuritoare de cuib, care în cele din urmă ajunsese să-şi întindă aripile prea mult, împiedicându-i pe aceştia să-şi atingă idealurile. Femeia care se agăţa în tăcere de gâtul bărbatului, ca o liană, putea fi o ucigaşă de ambiţii şi idealuri. Fetele care de obicei ascultau în tăcere, fără a spune nimic, nu prea aveau ce spune în general, iar dacă la nouăsprezece ani o asemenea fată putea fi fermecătoare fără a avea prea multă minte, la douăzeci şi nouă era o oroare. Pentru el, căsătoria era o capcană. Nu, Tighe nu credea în dragoste. Credea în dorinţă. Sfatul pe care-l dădea tinerilor ambiţioşi era să stea departe de femeile aşa zis bune. Reporterei i se părea că Tighe bravează dar Sophy nu era de aceeaşi părere. Era sigură că omul spusese ceea ce gândea. Ea remarcase că nu avea nici un fel de cuvinte de laudă pentru o femeie tânără şi ambiţioasă.

Iar Cress aşa o vedea pe Sophy, genul de femeie crampon care se agaţă de un bărbat,

neavând altceva de oferit decât dragoste. Sophy începuse să creadă că sora ei avea dreptate. Nu avea o părere bună despre ea însăşi, dar Peter îi spusese că nu-i păsa că ea nu era la fel de deşteaptă ca restul familiei. Lăsă deoparte ziarul, ba chiar îl aruncă în coş, dar apoi se răzgândi şi-l luă de acolo, convinsă că sora ei i-l va cere înapoi, iar dacă ea i-ar fi spus că l-a aruncat ar fi întâmpinat proteste. Se întrebă apoi dacă Peter îl citise şi-şi spuse că i-l va arăta la întâlnirea din acea seară. Probabil Peter se va amuza de ceea ce scria acolo.

Dar puţin înainte de ora opt se răzgândi. Nu mai avea chef să treacă din nou peste conţinutul articolului, sau măcar peste pasaje din el. Dacă Peter o va întreba va recunoaşte că l-a citit, dar nu mai voia să aducă în discuţie numele lui Gavin Tighe pentru a nu-şi strica pofta de mâncare căci Peter o invitase la cină. Green Lantern era unul din restaurantele ei preferate.

Fusese acolo de câteva ori cu Peter şi aşezaţi sub lampioanele roşii cu dragoni verzi sorbiseră din cupele cu sake. Dar de data asta Peter avea un aer obosit şi ea îl întrebă grijulie:

- Ai avut o zi grea? Te simţi obosit? Apoi îi puse o mână pe frunte căci i se părea că Peter avea şi febră. Dar nu era aşa şi el se încruntă la atingerea ei, spunându-i:

- Nu mă doare nimic, dar trebuie să recunosc că sunt foarte obosit.

Sophy era deja în pat la ora zece şi jumătate,

dar nu dormi bine. Fără să ştie de ce, se trezi de multe ori şi adormi la loc cu mare greutate. Cearşafurile se adunară sub ea şi trebui să le întindă de câteva ori, apoi se aşeză pe marginea patului şi-şi aminti că în copilărie avea manifestări de somnambulism, ceea ce fusese o problemă.

Nu mai avusese astfel de manifestări de mulţi ani, se părea că le depăşise.

Sâmbăta dimineaţa casa se trezea destul de târziu la viaţă, mai precis după ce poştaşul strecura ziarele pe sub uşă, adică după ora zece. Dar Sophy care nu mai putea sta în pat după ora opt, se apucă să trebăluiască, apoi să pregătească totul pentru un picnic. Ziua se arăta însorită, o zi de primăvară în adevăratul sens al cuvântului, iar ea îl va suna pe Peter şi-i va sugera o plimbare în zona lacurilor, sau oriunde altundeva. El îşi luase rămas-bun fără a-i propune nimic concret şi probabil ar fi ajuns tot la club sau cu Cress şi Robin. Dar un picnic în doi, se gândi ea, ar fi foarte plăcut. Deschise frigiderul şi luă tot ce-i trebuia de acolo, apoi se duse în grădină unde se uită la soarele strălucitor şi la cerul senin, de parcă le-ar fi văzut prima oară, ascultă păsările de parcă nu le-ar mai fi auzit cântând.

îşi bucură ochii cu margaretele înflorite şi gazonul, care era responsabilitatea ei. Sophy îngrijea cu mult drag grădina casei părinteşti. Mersul cu picioarele goale pe gazon fusese una dintre plăcerile ei încă din copilărie, poate chiar mai mare decât mersul pe nisip.

îşi scoase papucii şi porni spre un copac bătrân în care-şi făcuse scorbură o veveriţă. Dacă stăteai la umbra lui veveriţa ieşea, ba chiar primea şi mân-care.

Uşa de la camera lui Nicholas era deschisă şi din locul în care se afla ea arăta exact ca intrarea de la scorbura veveriţei. Era sigură că dacă se va duce într- acolo va bea cafeaua împreună cu el, căci primul lucru pe care-l făcea când se scula de dimineaţă era să pună cafetiera în funcţiune. Cu o seară înainte, Sophy îl văzuse întorcându-se singur, aşa că dacă se ducea la el nu deranja pe nimeni. Intră prin bucătărie şi vru să-l strige pe Nicholas, dar se opri la timp căci îl auzi pe Peter spunând:

- Ce naiba o să fac?

- Ar fi mai bine să-i spui, se auzi vocea lui Nicholas.

- Să-i spun acum? Am vrut s-o fac aseară, dar când te priveşte cu ochii ăia mari ai ei te simţi ca un nemernic. Este o fată grozavă, are încredere în oameni, numai că eu nu sunt pregătit să-mi întemeiez o familie şi ea tocmai asta-şi doreşte, nu?

- Şi ce vezi rău în asta? îl întrebă Nicholas.

- Nimic, zise Peter, dar văd că nici tu nu dai năvală să te însori. Ai o casă, o slujbă bine plătită, dar nu te văd căutând o nevastă.

- O s-o fac şi pe asta, zise Nicholas care încă mai schimba iubitele săptămânal. Vreau să fiu sigur înainte...

- înţeleg! îl întrerupse Peter, iar Sophy îşi puse

mâna la gură pentru ca să nu i se audă geamătul. Nu sunt sigur că dacă acum sunt îndrăgostit de ea, voi mai fi şi peste zece ani, căci eşti de acord cu mine că Sophy nu este o fată deşteaptă de la care să poţi avea surprize plăcute. Eu vreau să reuşesc în viaţă şi nu pot face asta remorcând-o şi pe Sophy.

Desigur, citise articolul, îşi spuse ea, neştiind ce să facă, să se repeadă spre ei sau să iasă în fugă afară, unde să dea frâu liber lacrimilor sale, undeva pe pajişte. Dar indiferent ce făcea nu trebuia să fie auzită de cei doi. Nu putea să dea ochii cu fratele ei sau cu cel pe care-l considerase până acum câteva minute iubitul ei. De aceea, o luă la fugă pe pajiştea din faţa casei lui Nicholas, spre casa părinţilor ei, şi se duse direct în cameră.

Ochii îi ardeau de parcă ar fi fost plini de nisip. Se simţise atât de sigură de sine, atât de fericită, de iubită, iar acum era singură şi nefericită cum nu fusese vreodată.

Pe peretele din faţa ei se afla un cadou pe care-l primise cu mult timp în urmă de la mama sa; era o hartă a unui ţinut mistic populat de monştri legendari. Când era copil, dragonii, gorgonele şi soldaţii cu două capete o înspăimântaseră dar într-un fel plăcut, pentru că era acasă, în siguranţă. Adesea se visase avântându-se pe aceste tărâmuri cu Peter care o proteja. Acum el n-o va mai face, nici n-o va mai iubi, dar ea va trebui să continue să trăiască zile şi nopţi goale, searbede.

„Aici este rezervaţia tigrilor“, scria pe schiţa

care reprezenta o junglă, iar Sophy izbucni în râs, apoi în suspine. Un astfel de tigru îi răvăşise viaţa, dar nu dădea vina pe el. Ciudat, nu simţea supărare faţă de Peter, ci o mânie cumplită faţă de acel bărbat numit Tighe.

Fata care hrănea păsările şi aştepta să vadă veveriţa, care mergea pe pajişte cu picioarele goale, se simţi dintr-o dată foarte puternică şi plină de mânie. După ce îmbrăcă o jachetă şi lăsă un bilet pentru părinţii ei prin care-i anunţa că va lipsi toată ziua, Sophy luă sacoşa cu sandvişurile, cu merele şi copanele de pui. Maşina lui Peter se mai afla în faţa casei lor, dar trecu repede pe lângă ea, căci îi făcea rău s-o vadă. Cât despre Peter, n-ar fi putut da ochii cu el.

După ce merse pe jos până la staţia de autobuz deşi nu ştia încotro se va îndrepta, luă primul autobuz pen-

tru a pleca din zonă. Nici nu ştia de ce căra atâta mâncare, doar nu avea de gând să mănânce nimic, aşa că puse sacoşa în primul coş de gunoi după ce coborî.

Era duminică dimineaţa şi multe dintre autobuze se îndreptau spre coastă, aşa că se va pierde şi ea în mulţime. Pe unul dintre aceste autobuze era scris Buxham. Desigur, localitatea era aproape de Witherstone şi de Old Mill House, proprietatea lui Gavin Tighe.

Se întrebă ce făcea el. Ar fi vrut să se afle faţă în faţă cu el, să-i spună că ea era una dintre acele

fete care ascultă totul fără să spună nimic, pentru că nu ştie ce trebuie să spună. Ei bine, în dimineaţa asta ar avea multe de spus. Ce avea acest bărbat cu femeile tăcute? De unde ştia el ce au ele în minte?

Aş putea să-i spun, se gândi Sophy: „Ai impresia că interviul pe care l-ai dat te-a făcut mai interesant? Ei bine, nu. Mi-a rupt inima şi mi-a stricat viaţa, dar ce ştie un bărbat ca tine despre dragoste?“

Călătoria ei dură aproape o oră. Se uită tot timpul pe fereastră dar nu văzu peisajul pentru că în faţa ochilor ei nu se aflau decât ochii de tigru ai acelui bărbat cu care ea trebuia să se confrunte pentru că în dimineaţa asta trebuia să-şi manifeste nebunia.

Capitolul 2

Sophy coborî şi o luă spre centrul oraşului, mergând fără o ţintă anume. Magazinele erau închise. Nu văzu decât un grup gălăgios de tineri cu căşti, jeanşi şi jachete de piele, pe motociclete, discutând planurile pentru ziua respectivă. De undeva se auzeau clopotele unei biserici, iar când trecu pe lângă ei unul dintre băieţi o fluieră, dar ea nu-i dădu nici o atenţie, de fapt nici dacă i-ar fi spus pe nume n-ar fi făcut-o. Se îndreptă spre o staţie de taxiuri, ceru să fie dusă la Witherstone şi lăsată undeva, în centrul localităţii.

Nu prea cunoştea localitatea. Cu toate acestea

se bucură că soarele strălucea şi nu era nici un nor pe cer, deşi lumea ei era atât de neagră. Şoferul taxiului o lăsă lângă oficiul poştal, iar ea îl plăti adăugând şi un bacşiş. Omul îi mulţumi şi îi dori o zi bună. Dar

bacşişul pe care i-l dăduse o făcu să rămână fără bani de întoarcere. Poate că va face autostopul, sau va merge pe jos. Sau va telefona acasă să vină cineva s-o ia. Dar în nici un caz nu voia să fie luată de acolo de Peter sau Nick. Nu putea să se întoarcă cu ei acasă. Nu putea să le spună că-i auzise discutând despre ea. Poate vor veni mama, tata sau Cress.

întrebă o femeie care mergea pe stradă cu băieţelul şi câinele ei, care era drumul spre Old Mill House. Femeia i-l arătă iar Sophy îi mulţumi şi o apucă într- acolo, spre o colină unde dintre copaci se zărea o casă impunătoare.

O ardea soarele atât de tare în spate, încât fu nevoită să-şi ţină mâna la ceafă pentru a se proteja, şi intră fără probleme pe poarta casei dar, din cauza durerii de cap, în momentul în care ajunse la uşă nici nu mai ştia pentru ce venise.

Fusese un coşmar să ajungă aici, dar dacă va putea să intre şi să-l vadă pe Tighe îi va spune direct: „Nu mă cunoaşteţi, dar nu vă răpesc decât cinci minute, aşa că vă rog să mă ascultaţi. Toată lumea vă dă ascultare pentru că sunteţi un om important, de succes. V-aţi gândit vreodată că ceea ce spuneţi provoacă durere altora? Nu cred că aţi făcut-o şi nici nu cred că vă pasă de ce simt

alţii, dar pentru asta am venit. Să vă spun că prin cuvintele dumneavoastră puteţi distruge vieţile altora“.

Apoi, va pleca plină de demnitate şi se va simţi mai bine.

Uşa cea masivă se deschise şi Sophy se trezi în faţa unei femei îmbrăcate într-un capot de casă, cu părul în dezordine de parcă tocmai atunci încerca să-i dea o formă, să-l prindă în agrafe, eventual.

- Vă rog, zise Sophy aş putea să-l văd pe domnul Tighe? Eu...

- Intraţi, domnişoară. Femeia îi făcu loc să intre, apoi închise uşa după ea şi-i spuse: vă rog să aşteptaţi. Cu un gest din cap ea indică spre o uşă din hol şi plecă pe coridor lăsând-o acolo.

Cine ştie ce motive avea să se grăbească aşa, se gândi Sophy, poate lăsase ceva pe foc. Prin uşa deschisă se vedea o încăpere frumos mobilată, ceva care era probabil vreun birou, unde domnul Tighe primea musafirii nepoftiţi, aşa ca ea. Se îndreptă într- acolo, cu inima strânsă aşteptându-se să-l vadă pe Tighe aşezat la birou. Dar încăperea era goală ceea ce o făcu să răsufle uşurată.

între timp se mai calmase şi se gândi că ar fi mai bine să-i spună ceva de genul:“Vă rog să mă scuzaţi, dar în dimineaţa asta am avut o cădere nervoasă şi cred că tocmai am reuşit s-o depăşesc. îmi cer încă o dată scuze, iar acum aş vrea să plec, nu mai am nimic de spus“.

Ferestrele erau deschise, iar dincolo de ele se

putea vedea ceea ce Sophyei i se păru un tablou rus-

tic cu pajişti şi copaci, cu lumini dansând pe apă. Doi copii stăteau pe un pod unul lângă celălalt şi priveau undeva, în jos, când deodată unul, o fetiţă, se ridică şi încercă să meargă pe podul acela foarte îngust.

Inima Sophyei începu să bată cu putere. Acesta nu era râuleţul pe care-l menţionase reportera, era un lac în toată regula, şi părea adânc.

- Dă-te jos de acolo! strigă Sophy şi o luă la fugă spre locul acela, moment în care copilul desfăcu braţele pentru a-şi păstra echilibrul, după care căzu în lac. Capul copilului nu mai apăru la suprafaţa apei. Cel de al doilea copil, un băieţel, începu să ţipe ascuţit.

- E foarte adânc? strigă Sophy, iar copilul făcu o pauză atâta cât să spună“ foarte“, apoi începu să ţipe din nou, iar Sophy îşi scoase repede jacheta şi-şi azvârli pantofii, apoi plonjă în apă din locul din care căzuse copilul.

Apa era limpede dar adâncă, cu ierburi şi pietriş, iar Sophy înotă pe fund căutând din priviri fetiţa. Ea ar fi trebuit să iasă deja la suprafaţă, înotând sau plutind, dacă nu cumva îşi prinsese picioruşele de algele de pe fund, iar Sophy o căută disperată atât cât o ţinură plămânii, după care scoase capul la suprafaţă, să inspire. Când ridică ochii, văzu cei doi copii care chicoteau, iar fetiţa îi spuse făcându-i semne de salut cu mâna:

- Uu, am ieşit!

Sophy răsuflă uşurată şi făcu pluta câteva minute pentru a se relaxa.

Nu durase decât câteva minute, atâta cât să apară în fugă femeia cu părul în dezordine, abia ţinându-se după Gavin Tighe.

Când îl văzură, copiii o rupseră la fugă, Sophyei fiindu-i clar că se temeau de el. Fusese un accident dar fetiţa nu fugea spre Tighe, ci din calea lui. Nici spre femeie nu păreau că vor s-o apuce. Gavin Tighe încetini, astfel că femeia îl ajunse şi apoi veni spre Sophy, o apucă de mână întrebând-o:

- Te simţi bine, domnişoară? Vino în casă.

Copiii erau deja în bucătărie când ajunse Sophy, iar femeia îi certă:

- Duceţi-vă repede sus, feriţi-vă din calea lui!

Apoi i se adresă lui Sophy pe un alt ton:

- Vă rog, poftiţi pe aici, domnişoară.

Copiii dispărură imediat, lăsând dâre de apă pe dalele de gresie, iar Sophy porni după ei.

- Veniţi pe aici, zise femeia arătând spre baie, prima încăpere din capul scărilor. O să găsiţi un capot pe uşă şi dacă vă lăsaţi lucrurile afară vi le pot usca şi călca. îmi pare tare rău! Neastâmpăraţii ăştia!

- A fost un accident, zise Sophy împăciuitoare. De fapt fusese şi vina ei pentru că exagerase începând să strige şi speriase copila care altfel ar fi

continuat să meargă pe pod fără să cadă de pe el.

Sophy dezbrăcă hainele ude şi se gândi că apa caldă
o va ajuta să-şi vină în fire. Lăsă hainele ude afară, la uşă şi se aşeză pe marginea căzii aşteptând umplerea acesteia.

Ce frumoşi erau cei doi copii! Cu feţişoarele lor micuţe, privind în apă de acolo, de sus, de pe parapetul podului, arătau ca două păpuşi, rotunde şi trandafirii, cu ochi mari acoperiţi de gene lungi, băiatul cu bucle castanii, iar fetiţa cu părul lung, la fel de buclat.

Sophy se întrebă ai cui erau micuţii. Nu semănau defel cu femeia care o întâmpinase, care părea destul de bătrână să le fie bunică, dar era evident că le era teamă de Gavin Tighe. Semănau cu el la păr, dar nu şi la năsucul cât un nasture sau la guriţele în formă de inimioară. Căci Gavin Tighe nu avea nimic din aerul unei păpuşi victoriene, îşi spuse Sophy; poate mama lor fusese aşa. Poate acum el era necăsătorit, dar probabil că se referea la o fostă soţie atunci când vorbise despre femeile care se agaţă ca scaiul de un bărbat pentru a-l trage în jos. Bieţii copii, dacă el le era tată!

Sophy întinse mâna după un flacon care părea a conţine spumă de baie, dar din cauza aburilor şi umezelii acesta îi scăpă din mână şi se sparse de gresie. Este normal, îşi spuse Sophy, să-mi manifest şi aici lipsa de îndemânare! încercă să adune cioburile să le strângă într-un şerveţel şi abia atunci observă cum îi tremurau mâinile,

dovadă a stării de încordare din timpul dimineţii. Trebuia să se calmeze. Totul îi mergea prost dar nu trebuia să dispere. Va pleca din această casă, dar va trebui să se gândească la o explicaţie plauzibilă pentru că ceruse să-l vadă pe Gavin Tighe, altfel ar fi fost considerată o ciudată.

De fapt, ce spărsese ea nu era spumă de baie. Era after- shave, şi după mirosul care umplu baia părea ceva destul de scump. Nu-i nimic, Tighe avea bani să-şi cumpere altul. Sophy se gândi că scăpase de a se fi făcut ridicolă în ochii lui, încercând să-i spună părerea despre el, dar părerea ei nu se schimbase. Ba chiar îi displăcea tot mai mult acest bărbat, amintindu-şi că micuţii fugiseră de el, iar femeia le spusese să nu apară în faţa lui.

Rămase în cadă destul de mult timp pentru a-şi înlătura de pe trup şi din păr urmele de alge, apoi ieşi şi se şterse. Părul ei proaspăt făcut permanent se umflă în toate direcţiile, iar Sophy încercă să şi-l netezească un pic cu mâinile, dar auzi o bătaie în uşă şi apoi glasul femeii:

- Vă simţiţi bine, domnişoară?

- Da, zise Sophy înşfăcând halatul de baie de pe uşă, apoi deschise şi întrebă:

- Cum se simte fetiţa?

- Nu are nimic, zise femeia, apoi strâmbă un pic din nas simţind mirosul foarte puternic care ieşea din baie.

- îmi pare rău, zise Sophy, am spart o sticlă de after- shave.

- Nu-i nimic, nu vă faceţi probleme, o s-o strâng eu. Vă rog să beţi ceaiul acesta cu rom, zise femeia întinzându-i o cană. V-am pus hainele la uscat. O, am uitat, domnul Tighe se află în birou şi aşteaptă să vă vadă cât de repede puteţi, căci trebuie să plece.

- Spuneţi-i să nu zăbovească din cauza mea, fu răspunsul Sophyei.

- O, dar abia aşteaptă să vă vadă! Femeia părea cam disperată, aşa încât Sophy se gândi că şi pe ea o speria Tighe. Dar asta n-o surprindea pentru că şi-l imagina ca pe un tiran, pe omul pe care-l invidia Peter! Nimeni nu părea prea fericit în casa asta, şi Sophy nu ştia ce ar putea să-i spună, în afară de faptul că-i provoca indignare şi aştepta să plece cât mai repede din casa lui.

Luă o înghiţitură din ceaiul fierbinte pe care i-l adusese femeia, şi constată că avea destul de mult rom

în el. Ea nu mai băuse rom la această oră din zi, dar nici nu mai plonjase vreodată în plină zi, îmbrăcată, în lac. Se gândi dacă era bine să i se înfăţişeze lui Tighe îmbrăcată în halatul acela de baie care era al unei femei: era un chimono de mătase cu un mac uriaş pe spate, iar Sophy îşi spuse că sora ei ar fi arătat grozav în el. Legă cordonul, goli cana de ceai cu rom şi trase aer în piept. Se gândi să nu-şi spună numele nimănui din casa asta, mai ales de unde venea şi cu ce scop. îi va spune ceva de genul:

„ Mi-am pierdut câinele şi am venit după el

până aici, văzând că a intrat în grădina dumneavoastră.“ Dar îi va spune că nişte copii atât de mici nu trebuie lăsaţi nesupravegheaţi lângă apă, chiar dacă ştiu să înoate.

Romul i urcase la cap. Uşa biroului era deschisă, iar Tighe stătea la birou. Se ridică văzând-o.

- Vă simţiţi bine, domnişoară?

- Da, zise Sophy. Dar...?

- Felicity? Nu vă faceţi probleme pentru ea. El părea la fel de dezinteresat ca şi femeia, iar Sophy se revoltă.

- Ar trebui să-şi facă cineva probleme şi pentru ei! Fetiţa se putea îneca!

- N-au cum să se înece, sunt obişnuiţi să sară astfel. Dar luaţi loc, vă rog, zise el şi se aşeză. Ce vârstă aveţi, domnişoară? Păreţi foarte tânără.

- Am aproape douăzeci de ani, zise Sophy, care ar fi vrut să-l întrebe de ce-l interesează vârsta ei, dar nu apucă s-o facă pentru că el îi şi puse următoarea întrebare:

- Aveţi experienţă în îngrijirea copiilor? Dar sună telefonul şi el îşi ceru scuze pentru că trebuia să răspundă.

Era un telefon de afaceri. Tighe se exprima într-un limbaj pe care ea nu-l înţelegea, de parcă ar fi fost o limbă străină, aşa că nu-l mai ascultă ci se gândi la posibilele implicaţii ale întrebării lui. De ce voia el să ştie dacă se mai ocupase de copii? Probabil c-o confunda cu altcineva, cu cineva care venise pentru o slujbă. Dar ce slujbă? Profesor?

Educator?

- Aşa să faci, zise Tighe în încheierea convorbirii sale, apoi puse la loc receptorul şi ochii lui reveniră asupra Sophyei, sfredelind-o ca nişte fascicule laser.

- Am avut grijă de copiii prietenilor.

- Vă plac copiii?

- Da, zise Sophy. Dar ştiu că unora nu le plac, mai zise ea, referindu-se la el şi la femeia din casă, căci văzuse cum fugiseră copiii din calea lui. Ea speră că Tighe va angaja o bonă cu suflet bun care să-i înconjoare cu dragoste.

- înţelegeţi, desigur, că este o slujbă temporară, copiii abia au venit de la internat. Vor fi aici în perioa-

da vacanţei de Paşti, care a început mai devreme anul acesta pentru că la şcoala lor a fost o epidemie de pojar. Aţi avut pojar, domnişoară?

- Da, zise Sophy.

- Şi ei au avut, aşa că nu vor fi probleme prea mari. Am mai încercat să angajez o bonă dar au făcut totul pentru a o goni de aici.

- De ce?

- Pentru că nu vor să aibă bonă.

Deci ea purta o discuţie despre un eventual post de bonă nedorită.

- Au nevoie de bonă, măcar pentru a-i ţine departe de apă. Dar sunt cam micuţi pentru a sta la internat, nu credeţi?

- Au şapte ani.

- Deci sunt gemeni. De cât timp stau departe

de casă?

- De doi ani.

Sophy se întrebă ce părere avea mama lor despre asta, dar nu zise nimic.

- Aveţi referinţe? o întrebă Tighe.

- Le pot aduce de la vicar, sau de la directorul băncii din oraş. Sophy se gândi că dacă i se va oferi slujba o va accepta pentru că asta ar ajuta-o să scape de acasă şi implicit de Peter. Nimeni din familia ei nu şi-ar închipui că Sophy s-ar putea

descurca singură. Va fi o mică victorie pentru ea să se ducă acasă şi să le spună că se angajase.

- Aveţi permis de conducere, domnişoară? o mai întrebă Tighe.

- Am, zise Sophy.

Se auzi o bătaie în uşă şi Tighe se ridică.

- Am plecat, doamnă Greenhaugh, mulţumesc. Poate vei termina dumneata discuţia cu domnişoara... Tighe îi zâmbi şi plecă, iar femeia intră şi o întrebă:

- Poţi începe chiar acum, domnişoară?

- De mâine, zise Sophy, neştiind dacă era bine să mărturisească faptul că ajunsese din cu totul alte motive în această casă.

- Eşti trimisă de agenţie?

- Nu.

- Ai citit anunţul, atunci? Am notat numele persoanelor care au sunat dar nu mai ştiu unde am pus lista. Te numeşti...

Sophy îi spuse numele şi înainte ca doamna Greenhaugh să spună ceva, o întrebă:

- Au fost multe cereri?

- N-aş putea spune că au fost prea multe după ce au auzit unde trebuie să vină; este o localitate mică, nu oferă posibilităţi de distracţie. Sophy se gândi că numai faptul că locuiau în aceeaşi casă cu celebrul Gavin Tighe ar fi trebuit să le incite pe femei.

- Ti-am uscat hainele, spuse femeia.
- Vă mulţumesc, spuse Sophy privindu-şi picioarele goale, mi-am lăsat pantofii şi jacheta afară.
- Vrei să mergem în camera mea să mai bem un ceai?
- Cu multă plăcere, acceptă Sophy. Dar aş vrea ceai fără rom, nu prea sunt obişnuită cu băuturile tari.
- Ce vârstă ai, domnişoară? Pari un copil, zise femeia după ce o privi lung.
- Am nouăsprezece, peste trei luni împlinesc douăzeci.
- Bănuiesc că-i vei putea ţine în frâu, zise femeia. Este nevoie de o mână forte cu ei.

Femeia porni înainte şi Sophy o urmă.

Ziua aceasta îi oferise Sophyei multe surprize şi nici nu avusese timp să se gândească la Peter. Se concentrase asupra acestei case.

Camera era elegantă şi spaţioasă. Printr-o uşă care dădea în bucătărie, Sophy îşi văzu hainele atârnate la uscat. îşi văzu lenjeria intimă pusă pe spătarul unui scaun, roşi şi dădu buzna spre acel loc pentru a şi-o recupera, stânjenită. Se întoarse apoi şi privi

cu ochi de cunoscător statuetele de câini Staffordshire care se aflau pe cămin, până când doamna Greenhaugh veni cu o tavă de la bucătărie.

- Acum, zise ea, va trebui să stabilim şi salariul.

- Cât îmi oferiţi? întrebă Sophy care nu ştia nici cât să ceară.

Doamna Greenhaugh spuse o cifră, care ei i se păru foarte mare şi acceptă imediat.

- începi de mâine, domnişoară? Weekendul este liber iar dacă lucrezi peste program te plătim dublu.

Sophy se declară mulţumită. Mai ales pentru că-i rezolva problema locuinţei, căci simţea nevoia să scape pentru o vreme din casa părintească.

- Copiii se vor întoarce la şcoală peste cinci săptămâni, mai adăugă doamna Greenhaugh iar Sophy se gândi că, dacă se va descurca în această slujbă, va căpăta experienţă, apoi şi-ar găsi o slujbă similară printr-o agenţie.

- Mi-ar plăcea să lucrez aici, spuse Sophy, iar doamna Greenhaugh începu să-i toarne ceai în ceaşcă, spunându-i:

- Aş vrea să cred că te vei simţi bine aici, dar... Făcu o pauză, cu privirea aţintită asupra ceainicului, după care o întrebă pe Sophy dacă bea ceaiul cu zahăr, iar fata simţi că ar fi putut spune ea următoarele cuvintele ale doamnei Greenhaugh: dar nu este un bărbat pentru care să-ţi facă plăcere să lucrezi.

în timp ce băură ceaiul Sophy răspunse

întrebărilor legate de familia ei. Nu pomeni nimic despre faptul că

ea nu se ridica la înălţimea părinţilor săi, sau că sora ei era o fiică foarte reuşită, pe care aceştia şi-o doriseră dintotdeauna. Dar după ce-i vorbi doamnei Greenhaugh despre magazinul de antichităţi al părinţilor ei, Sophy îndrăzni să întrebe de mama copiilor.

- Draga de ea, zise doamna Greenhaugh întunecându-se la faţă. Sophy simţi milă dintr-o dată pentru aceşti bieţi copii rămaşi fără mamă la o vârstă atât de fragedă.

- Imediat ce-mi voi îmbrăca hainele mă voi duce la ei, decise Sophy.

- N-ai vrea să-ţi vezi camera mai întâi?

Camera Sophyei era la fel de spaţioasă şi elegant mobilată ca şi cea a doamnei Greenhaugh, iar ferestrele se deschideau spre grădină. începând din noaptea următoare va dormi aici şi va începe o viaţă nouă care poate n-o va face fericită, dar se va simţi folositoare. Copiii aveau nevoie de ea, Sophy era convinsă de asta, iar ea avea nevoie de ei pentru a-i umple golul din inimă şi din viaţă.

Avea o oglindă mare în cameră, cu o noptieră din lemn de trandafir, aşa că după ce se îmbrăcă în hainele ei se privi şi nu-i plăcu deloc ce văzu acolo. Faptul că sărise îmbrăcată în lac nu schimbase felul în care arăta rochia ei, dar fără nici un pic de machiaj şi cu părul în

dezordine, nu putea încânta privirile nimănui. Deschise uşa spre camera copiilor pe care-i văzu cu nasurile într-o carte şi le spuse:

- Vă rog, îmi puteţi împrumuta un pieptene?

Fata se duse în încăperea alăturată de unde aduse
un pieptene pe care i-l întinse Sophyei cu un zâmbet.

- Mulţumesc, zise Sophy şi după ce-şi trecu pieptenele prin păr le spuse: Copii, eu sunt Sophy.

- Eu sunt Felicity, zise fetiţa, iar el este Charles. Băiatul nu spuse nimic. îmi pare rău că te-ai udat, zise fata, dar eu ştiu să înot foarte bine.

Sophy începu să râdă.

- Acum ştiu şi eu, dar tatăl vostru mi-a spus că...

- Tatăl nostru? Gavin nu este tatăl nostru, noi suntem orfani, zise băiatul.

O, Dumnezeule, se gândi Sophy, ce greşeală am făcut!

I se făcu milă privindu-i pe cei doi micuţi şi simţi lacrimile cum voiau să-i pornească încet pe obraji şi se întrebă atunci dacă erau pentru ea însăşi sau pentru cei doi copii. Gavin Tighe era un bărbat dur.

- El se poartă frumos cu voi?

- Atunci când este aici, ne spune să nu facem gălăgie.

- Din acest motiv nouă ne place mai mult la şcoală, conchise Felicity.

- Vă promit că vacanţa asta va fi altfel.

- Cum? întrebară copiii în cor, privind-o cu ochii lor mari.

- Pentru că voi fi eu aici. O să ne facem planuri si fiecare zi va fi diferită de celelalte.Peisajul de aici este minunat, am putea să ne distrăm de minune. Am putea merge să ne plimbăm.
- Chiar si acum? întrebară cei doi.
- De ce nu?
- M-as putea duce s-o întreb pe doamna Greenhaugh, mai întâi, iar voi asteptaţi-mă, vin imediat.

Când intră în bucătărie Sophy văzu un bărbat.
- Acesta este Tom, soţul meu, zise doamna Greenhaugh. Tocmai îi povesteam despre tine.

Tom o privi pe sub sprâncene iar Sophy înţelese că bărbatul se întreba dacă ea va face sau nu faţă în acest loc. Sophy părea usor vulnerabilă, asa fusese întotdeauna. Dar ea stia că nimic n-o putea afecta mai mult decât ceea ce-i făcuse Peter. Nimic din ce i-ar putea face sau spune Gavin Tighe n-ar afecta-o prea tare.
- As putea duce copiii la plimbare, este o zi superbă!

Nici unul nu-i răspunse decât după ce schimbară priviri. Apoi Tom îi spuse cu jumătate de gură:
- Da, dar trebuie păziţi cu străşnicie, sunt cam poznasi.

- Nu vă faceţi griji, le spuse Sophy înţelegând după figura lui Tom că probabil îi călcaseră straturile de flori. Toţi grădinarii sunt sensibili, îşi spuse ea. Apoi zise cu voce tare: n-am ştiut că domnul Tighe este unchiul, nu tatăl lor.
- Sunt copiii surorii lui, zise doamna

Greenhaugh. Soţul ei pilota avionul, mai adăugă ea dând din cap cu tristeţe.

- Mi-au spus că sunt orfani. Ce greu trebuie să le fie!

- Ar trebui să-i fie recunoscători, zise Tom, nu le lipseşte nimic.

Poate nu le lipsea nimic material, dar cum putea suplini Gavin Tighe lipsa părinţilor lor?

O poartă grea din grădină le deschise calea spre terenurile mlăştinoase. Sophy avu un sentiment ciudat văzând că de la gazonul şi grădina bine îngrijite trecură direct la sălbăticia mlaştinilor. Copiii ieşiră fără nici o reţinere, fluturând din mâini de parcă ar fi avut aripi şi şi-ar fi luat zborul. Sophy rămase o secundă descumpănită, apoi sentimentul de libertate puse stăpânire şi pe ea şi începu să alerge şi să râdă cu ei.

Se luă la întrecere cu ei şi astfel nu mai avu timp nici să se gândească la Peter. Copiii o luară fiecare de câte o mână şi deşi ciulinii le mai zgâriau uneori picioarele, alergară ca nişte iezi. Se duseră la locul celor şapte izvoare, destul de departe de casă.

- Acum, să ne întoarcem, copii, le spuse ea.

- Ştii pe unde am venit? o întrebă Felidty, iar Sophy spuse:

- Sigur că da, căci era sigură că-şi putea aminti pe unde trecuse. Copiii pretindeau că s-ar fi rătăcit. Dar găsiră drumul de întoarcere fără probleme, târându-şi picioarele obosiţi. Sophy încercă să-i

ducă pe rând în cârcă, dar se simţi epuizată. Se aşezară pentru a se odihni în repetate rânduri, apoi Sophy recunoscu o piatră cu o formă ciudată pe care o văzuse la plecarea de acasă şi-şi spuse că erau foarte aproape. Plimbarea durase mai mult decât plănuise ea şi speră ca la întoarcere să nu fie probleme.

Mai spera că Gavin Tighe să nu fie acasă, dar când îl văzu îndreptându-se spre mlaştini după ei, inima i se strânse de teamă. Şi gemenii îl văzuseră.

- Unde naiba ai fost? Ştii cât e ceasul?
- Nu prea ştiu... spuse Sophy fâstâcită. N-am avut ceasul la mână. Ştiu că am stat cam mult, dar a fost o plimbare minunată.
- Voi, ştergeţi-o de aici, le spuse celor doi, iar ei dispărură din calea lui. Sophy, cu rochia plină de scaieţi şi părul zburlit, arăta mai neplăcut ca niciodată.
- îmi pare rău, spuse ea.
- Cunoşti zona asta?
- Am mai fost pe aici, dar n-aş putea spune c-o cunosc.

- Şi nu te-ai gândit că nu este bine să te avânţi atât de departe?
- Aveţi dreptate, zise Sophy care se gândise ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi lăsat întunericul şi ea n-ar fi reuşit să aducă copiii înapoi. Aceştia se comportaseră ca două păsări cărora li se deschisese uşa la colivie.
- Domnişoară Wade, zise Tighe, nu cred că eşti omul indicat pentru această slujbă. Nu cred că poţi

controla aceşti copii. Sophy îi aruncă o privire pe când încerca să ţină pasul cu el şi-l văzu ca pe un tiran, cu bărbia dură, cu aerul acela sever. Nu era de mirare că puştii evitau să se întoarcă acasă.

- Vă rog, zise Sophy, daţi-mi o şansă.

Se apropiau de casă, iar Sophy, văzând că el nu spune nimic, începu să creadă că nu va mai discuta acest subiect, dar îl auzi spunându-i deodată:

- Bine, domnişoară, îţi dau o săptămână pentru ca să-mi dovedeşti că eşti aptă pentru slujbă.

- Vă mulţumesc.

- Acum, du-te să mănânci, apoi Tom te va duce acasă. Pe mâine, aşadar, mai spuse el, iar Sophy îşi spuse uşurată că a doua zi el nu va fi acasă iar ea va fi împreună cu cei mici. O făcea să nu se simtă în largul ei.

- Stai jos, mănâncă şi odihneşte-te puţin, cred că te-au alergat destul aceşti doi mânji chiar din prima zi,

o invită doamna Greenhaugh. Părea o femeie amabilă dar avea toată casa pe cap si probabil cei doi copii o călcau pe nervi. Pari epuizată, mai zise doamna Greenhaugh, dar Sophy o opri spunându-i că se simte foarte bine.

Nu-i era foame nici măcar după ce stătuse în aer liber, dar se forţă să mănânce ceva, pentru că trebuia să plece acasă si nu se simţea în stare. Era puţin probabil ca familia ei să ia în serios anunţul că-si găsise o slujbă. Dar cum va decurge întâlnirea cu Peter, care nu stiuse cum să-i spună că nu vrea

să se însoare cu ea?

Ei bine, pe drumul spre casă se va gândi la toate acestea. Tocmai atunci intră Gavin Tighe si o întrebă:

- Esti gata, domnişoară?

- Sigur că da, zise Sophy luându-si jacheta de pe spătarul scaunului. Il urmă până la Mercedesul negru aflat în faţa casei. Sophy se uită împrejur dar nu văzu nici urmă de Tom.

- Te voi conduce eu acasă, domnisoară.

Dar ea nu se simţea în siguranţă cu el. Tighe i-ar fi putut pune întrebări si poate ar fi descoperit că nu văzuse nici un anunţ. Poate chiar ar începe s-o suspecteze. El nu porni masina numaidecât.

- Adu referinţele mâine, îi spuse încruntându-se.

- Desigur, domnule, murmură Sophy supusă.

Capitolul 3

- Unde locuieşti, domnişoară? o întrebă Tighe. După ce-i răspunse la întrebare, acesta nu mai zise nimic, iar ea fu mulţumită, căci dacă ar fi întrebat-o în ce ziar văzuse anunţul, ar fi fost în încurcătură.
- Va trebui să-mi spui pe unde s-o iau, zise Tighe pe când se apropiau de localitatea ei. Pentru a ajunge acasă trebuia să treacă prin faţa magazinului lor, care se afla chiar la stop. Se gândi imediat la pericolul să apară cineva dintre ai ei tocmai când Tighe va opri maşina în faţa casei lor. Aşa că se decise să coboare mai devreme. Tighe opri maşina şi-i spuse:
- Ne vedem mâine dimineaţă.
- Vă mulţumesc pentru că m-aţi adus acasă.

începea să se însereze, iar Sophy se simţi cuprinsă de frisoane. Uşile de la garajul lor erau închise şi nu se

vedeau semne de activitate. Luminile erau aprinse în toată casa dar nimeni nu părea îngrijorat de absenţa ei.

Poate nici n-au observat că nu sunt acasă, îşi spuse ea. Poate n-a observat nimeni biletul pe care l-am lăsat. Deschise uşa şi intră, dând nas în nas cu mama ei.

- Sophy, unde ai fost? Apoi doamna Wade se întoarse spre soţul ei: Gilbert, s-a întors! Unde ai fost?

- Mi se pare normal că s-a întors, replică tatăl ei dintr-o încăpere alăturată.

Deci fuseseră unele întrebări legate de absenţa ei.

- Unde ai fost? o întrebă doamna Wade a nu ştiu câta oară şi în timp ce Sophy se întreba de unde să înceapă, mama ei continuă: ai anunţat că pleci de acasă?

De fapt, nu era atentă la ce-i spunea fiica ei mai mică.

- Poate că mi-ai spus, dar n-am reţinut eu. Peter s-a cam supărat. Sarah Wade fusese uimită de felul în care reacţionase Peter când aflase că Sophy plecase undeva de capul ei. El şi Nick te-au căutat toată ziua.

- Ca să vezi, zise Sophy amintindu-şi discuţia pe care o surprinsese de dimineaţă. Probabil cei doi au găsit biletul lăsat de ea pe masa din bucătărie şi s-au întrebat dacă nu cumva îi auzise.

Se duse în camera de zi după mama ei. Domnul Wade nu-şi ridică privirea de la ecranul televizorului. Doamna Wade se aşeză şi reluă lectura suplimentului de duminică al ziarului Sunday Telegraph.

- Mi-am găsit o slujbă, zise Sophy şi în momentul acela amândoi părinţii ridicară ochii spre ea.
- Ce fel de slujbă ? întrebă domnul Wade.
- Una temporară, voi fi bonă.
- Şi ai obţinut-o? întrebă mama.
- Da, încep de mâine dar am nevoie de referinţe.

Mama o privi încruntată.

- Cred că numele tău de familie este cea mai bună referinţă!
- Doamna Greenhaugh nu ne cunoaşte, mamă! Familia Wade trecea drept una dintre cele mai importante din oraş dar era mai mult ca sigur că Gavin Tighe nu auzise de ei. Mă gândeam că poate vicarul ar vrea să declare că sunt cinstită şi sănătoasă.
- Sun-o pe Cress şi spune-i c-ai ajuns, zise domnul Wade apoi se întoarse din nou spre televizor. Cressida era lumina ochilor lui, iar el nu voia s-o ştie îngrijorată.
- Chiar acum o voi suna, zise Sophy şi se duse în încăperea alăturată, la telefon.

Nu-i răspunse nimeni iar Sophy ştiu că sora şi cumnatul ei n-o căutau. Erau în vizită la prieteni, sau cinau în oraş, iar ea avea nevoie de referinţe până dimineaţa.

Sună câteva personalităţi locale, care o cunoşteau din copilărie şi se arătară încântate să-i dea referinţe. Sophy spuse că va veni într-o oră sau două să le ia şi chiar se pregătea de plecare când Nicholas intră în camera ei.

- Am auzit că vrei să-ţi iei o slujbă? De ce faci asta?

Sophy, care-şi pregătea câteva lucruri pe care să le ia
cu ea, ridică ochii spre el, îl privi o clipă, apoi îi spuse:

- Piaţa muncii nu este atât de variată astăzi şi nu întâlneşti în fiecare zi pe cineva care să-ţi dea de lucru. Şi salariul este destul de bun. Desigur, mi se oferă casă şi masă.

- Da, sună promiţător, zise Nicholas care-şi făcuse probleme din cauza ei toată ziua, deşi mama lor îşi amintise la un moment dat că Sophy spusese că va pleca undeva.

- Trebuie să-l sun pe Peter, zise ea şi fu uimită cât de degajat vorbise.

Nicholas îi spuse:

- L-am sunat eu şi vine încoace.

- Este mai bine aşa, zise Sophy amuzându-se că reuşea să-şi păcălească fratele care trecea drept un băiat inteligent şi era absolvent la facultăţii de drept. Iar când va apărea Peter îl vă păcăli şi pe el. îi va spune:“ Vrei să mă conduci? Am de luat nişte referinţe, sau dacă nu măcar împrumută-mi maşina ta.“

Felul în care conducea Sophy era un alt subiect de amuzament în familie. Luase lecţii la o şcoală de şoferi, dar nimeni din familie nu avusese timp să se ocupe de ea. Cu toate acestea, Sophy luase examenul de la prima prezentare şi Nicholas o lăsase să conducă o singură dată, pentru că vrând să bage maşina în garaj lovise poarta acestuia cu spatele maşinii; mama ei o lăsase să conducă până ajunsese la concluzia că era mai obositor să stea în dreapta ei decât să conducă.

- Te voi duce eu, Sophy. Dar mâine cum o să ajungi acolo? Am o întâlnire la zece dar te pot duce eu la Witherstone, dacă vrei. De obicei el nu era atât de amabil, dar acum ştia că sora lui îşi pierduse iubitul de curând şi era mai atent cu ea.

Luară referinţele, iar ea începu să le citească pe drumul de întoarcere.

- Cred că ar trebui să cer eu referinţe despre aceste persoane, având în vedere că vei locui în casa lor.

împăturind hârtiile cu referinţele Sophy îi spuse:

- Nicholas, m-am gândit mai bine, cred c-o să iau autobuzul până la Buxham, apoi un taxi. Este mai bine aşa.

- Cum crezi tu, Sophy...

Când ajunseră acasă şi văzură maşina lui Peter, Sophy simţi că leşină căci îl mai iubea încă.

Petrecuseră mult timp împreună în ultimele două luni aşa încât şi el îi va simţi lipsa. Dar când va

realiza că ea nu dorea să-l prindă în mreje aşa cum făceau alte fete, îşi va schimba sentimentele faţă de ea, poate.

Peter care discuta cu părinţii ei în camera de zi, sări în sus la auzul maşinii care oprise. îl văzu pe Nicholas în spatele Sophyei, iar acesta îi făcu un semn scurt cu capul în semn că Sophy nu auzise nimic din discuţia lor. Sophy văzu gestul fratelui ei în oglinda veneţiană, apoi observă cum Peter se destinde. Realiză atunci că amândoi bărbaţii ţineau la ea şi nu voiau să se simtă jignită.

- Cum se numeşte cuplul la care vei lucra? o întrebă Peter.

- Este vorba despre nişte gemeni de şapte ani, frumoşi ca două păpuşi.

- Slavă Domnului! zise doamna Wade.

- Nu la ei mă refeream ci la părinţii lor, insistă Peter, iar ea îi spuse:

- Sunt oameni de treabă. Se întrebă cum ar reacţiona Peter dacă ar afla că Gavin Tighe este cel care o angajează. Dar nu spuse nimic despre acesta, deşi i se păru că simte mirosul after-shave-ului lui, ca şi cum el ar fi intrat în încăpere. Privindu-l pe Peter îşi spuse:“ Peter, ştiu că îl admiri mult şi speri să ajungi

ca el într-o zi, ştiu că eşti un bărbat deştept şi ambiţios, iar despre Gavin Tighe ştiu că nu-mi place deloc, dar sunt conştientă că dacă el ar intra acum în încăperea asta, te-ar face să te simţi ca un nimic.“

Sophy începu să le povestească despre anunţul

din ziar, le descrise satul, casa, le spuse numele copiilor.

- Şi de dactilografierea lucrărilor mele cine se va ocupa? întrebă domnul Wade.

Sara interveni:

- O va face Cress. Şi de fapt, Sophy va lucra doar câteva săptămâni.

Grădina putea fi o problemă pe care nici unul dintre membrii familiei n-o putea rezolva, dar nici unul dintre ei nu se împotrivi plecării Sophyei. Părea o slujbă plăcută pentru ea. De fapt nu i se va simţi lipsa acasă. Ea era tolerată şi tratată cu bunătate, dar nimănui nu-i păsa prea mult de ea. Nici măcar lui Peter.

- La ce oră se termină programul tău acolo? o întrebă el.

- Voi fi liberă doar la sfârşitul săptămânii.

- Desigur, dacă vei cere să fii liberă.

- Desigur, zise Sophy fluturând cele trei referinţe pe sub nasul lui. Mă bucură părerile bune ale acestor oameni!

Toţi ai casei zâmbiră îngăduitori, chiar şi tatăl ei. Era o fată bună, dar nu prea inteligentă.

Sophy termină de împachetat şi se culcă devreme. Peter o sărutase în semn de rămas-bun şi plecase cu inima uşoară, iar ea lăsă să se vadă că era fericită, până când plecă el, după care plânse cu lacrimi amare. Următoarea noapte şi-o va petrece în alt pat, în altă casă, de mâine se va afla într-o junglă cu un tigru în apropiere şi fără nici un protector.

De data asta, taxiul o lăsă la uşa casei Old Mill, iar ea coborî şi plăti. Era ora nouă. Nu-şi văzuse tatăl înainte de plecare iar mama ei o condusese la autobuz şi-i întinsese un obraz rece pentru a fi sărutat înainte de despărţire. Sophy îi promise c-o să sune, dar nu lăsase numărul de telefon şi nici adresa la care se va afla. De fapt nici unul dintre membrii familiei nu-i ceruse adresa.

Copiii o întâmpinară la uşă, îmbrăcaţi în jeanşi şi tricouri, iar Charles îi întinse mâna şi o întrebă:

- Ai venit să stai mai mult pe aici?

- Da, zise Sophy zâmbindu-i.

Nu fusese o primire prea călduroasă, dar din ceea ce-i spusese Charles ea înţelese c-o acceptaseră.

Bagajul ei era prea greu pentru un copil de şapte ani, dar Sophy ştia că i-ar fi rănit mândria dacă i-ar fi cerut s-o lase să-l ajute. Tom, care le ieşi în întâmpinare, îi spuse Sophyei:

- Soţia mea vă aşteaptă în bucătărie.

Doamna Greenhaugh o prezentă unei femei numite Agnes.

Sophy scoase cele trei plicuri cu referinţe, le puse pe masă şi i se adresă doamnei Greenhaugh:

- Dacă soseşte domnul Tighe, vă rog să-i daţi referinţele mele, a fost vorba că i le dau la prima oră.

- Domnul Tighe va veni diseară şi i le voi da, cu siguranţă.

Sophy despachetă foarte repede căci nu-şi adusese prea multe lucruri.

Gemenii rămaseră în uşă, urmărind cum fata îşi aşază hainele pe umeraşe.

- Ce-ar fi să-mi arătaţi acum casa? le spuse ea. Altfel m-aş putea rătăci.

Era o casă foarte mare şi Sophy se simţi pierdută în ea. Unele uşi erau încuiate.

- Nu avem voie să intrăm acolo, spusese Felicity. De fapt, nu avem voie să intrăm decât în camera noastră.

- Şi în baie, adăugă Charles.

Era o casă minunată unde copiii s-ar fi putut simţi foarte bine dacă n-ar fi avut atâtea interdicţii. Dar de cum terminară de făcut turul casei, o şi rugară să meargă din nou spre mlaştini. Sophy îşi ridică ochii spre cer care nu mai era la fel de senin şi le spuse că vor petrece ziua în grădina casei.

- El a fost furios ieri, zise Felicity.

- Unchiul tău? De ce?

- Pentru că am lipsit prea mult. Spunea că este vina noastră. Sophy privi cu uimire lacrimile care se rostogoleau din ochii mari ai copilei.

- A fost şi vina mea, admise Sophy, strângând copila la piept. Dar acum, să mergem în grădină.

Sophy se jucă cu cei doi copii, ba se şi căţărară în copaci. La început îi fu teamă ca aceştia să nu cadă, dar când Charles o invită şi pe ea să se caţere într-un copac ce părea un cal cu şa de la distanţă, Sophy, care nu urcase în viaţa ei într-un copac, îşi luă inima-n dinţi şi o făcu, amintindu-şi de un copac din grădina casei părinteşti în care fratele ei obişnuia să se ascundă în copilărie, într-o

scorbură.

Sophy se duse apoi la bucătărie la doamna Greenhaugh să întrebe la ce oră se va servi masa de prânz şi aceasta îi spuse că la unu şi jumătate. între timp începu o ploaie măruntă şi Sophy vru să-i ducă

pe copii în casă, dar Felicity îi spuse că ar prefera să stea sub copacul acela mare, să asculte o poveste. Dar doamna Greenhaugh le interzise aşa că intrară în casă şi se duseră în camera copiilor unde Sophy observă că uşa unui dulap era încuiată.

- Ce este în acest dulap? Unde e cheia?

- Nu mai avem acces la jucării, zise Felicity, toată săptămâna, sunt încuiate în dulap pentru că am spart o păpuşă.

- Ai făcut-o din greşeală, nu?

Fusese o pedeapsă cam aspră pentru nişte copii de vârsta lor, dar Charles o liniştise spunându-i să nu-şi facă probleme pentru că perioada de pedeapsă expira peste două zile. Se rezumară la desene, iar Sophy fu impresionată de faptul că acei doi mici copii nu desenară nimic vesel. Nu trebuia să fii psiholog ca să vezi că aceşti micuţi erau ba invadaţi de creaturi extraterestre, ba devoraţi de monştri, ceea ce o făcu pe Sophy să înţeleagă că se simţeau foarte singuri, nefericiţi şi lipsiţi de siguranţă. începu să facă planuri pentru a-i scoate din starea în care se aflau. Erau în vacanţă iar Tighe trebuia să-i lase să se joace după bunul lor plac, măcar acum. Sophy se gândi să-i ducă în

excursii şi începură să-şi facă planuri. Ziua se termină cu baia pe care Sophy le-o făcu micuţilor înainte de culcare, iar ea se simţi mai fericită ca oricând.

- Dacă vreţi să vorbiţi cu domnul Tighe, o veţi putea face mai târziu, domnişoară, îi spuse doamna Greenhaugh, se întoarce destul de târziu astăzi.

Sophy ar fi vrut să-i ceară permisiunea să ia copiii în scurte excursii, dar era şi ea obosită şi nu se simţea în stare să discute cu Tighe. Şi pentru ea fusese o zi plină.

- Nu, mulţumesc, poate voi discuta mâine dimineaţă cu dânsul, spuse Sophy, de fapt, astăzi n-am avut probleme de nici un fel.

- Mă bucur să aud asta, zise doamna Greenhaugh.

Singura problemă era ea însăşi, căci după ce strânse lucrurile copiilor şi aceştia adormiră, se confruntă cu propria-i singurătate şi amintirea lui Peter. îl iubise atâta timp, cu atâta intensitate, şi dintr-o dată visurile ei se spulberaseră tocmai când ar fi trebuit să devină realitate. Sophyei îi era teamă să adoarmă pentru ca să nu se trezească şi să-şi închipuie că Peter o mai iubeşte, iar la trezire durerea realităţii să nu-i provoace o cădere nervoasă.

Chiar şi desenele copiilor aveau o componentă de coşmar. Le privi din nou şi nu înţelese din ele decât că lor le era teamă, că se simţeau singuri ca şi ea, iar când le puse într-un sertar şi vru să se

culce simţi cearşafurile reci şi avu impresia că nu este decât un copil al nimănui.

- O, Peter, şopti ea. Figura lui îi apăru foarte clar în faţa ochilor apoi dispăru iar ea se răsuci de multe ori înainte de a adormi, tresărind deseori speriată sau suspinând.

în timpul nopţii avu un vis vechi, se afla pe nişte străzi pe care fugea cu mâinile întinse, dar fără a şti ce căuta. Era într-un oraş părăsit, cu ceaţă permanentă, şi putea să se uite pe ferestrele caselor, apoi cădea brusc de pe un deal, se lovea cu capul de pietre. Deodată se trezi în întuneric, speriată şi confuză. Sub picioarele ei se afla un covor. I se părea că mersese în somn şi se împiedicase de acel covor, apoi se aprindea brusc lumina iar ea gemea devenind dintr-o dată conştientă şi vedea un bărbat aplecat asupra ei, dar ea nu se putea ridica. Căzuse pe trei sau patru trepte la rând şi se afla în stare de şoc. îl auzea întrebând-o:

- Te simţi rău?

Apoi bărbatul îi ridica încet bărbia, o privea în ochi, o ridica în braţe şi o aşeza pe un scaun. Bărbatul dispărea iar ea rămânea cu ochii goi, în timp ce coşmarul înceta, dar bărbatul revenea lângă ea şi de data asta ea reuşea să-l întrebe:

- Este adevărat că sunt somnambulă?

- Da, este, dar nimeni dintre cei care ţi-au dat referinţe n-a menţionat asta.

Sophy simţea că i se limpezeşte capul încetul cu încetul; o mai durea, şi-i spunea bărbatului că aceia care-i dăduseră referinţele o cunoşteau bine dar poate uitaseră că ea este somnambulă.

- Ultima oară când am mers în somn eram copil, nu cred că aveam mai mult de zece ani.

De obicei când pleca în somn, mama ei o culca la loc şi lua lucrurile ca pe o copilărie de care Sophy va scăpa atunci când va creşte. Iar acum ea era convinsă că deja crescuse foarte mult.

- Din cauza nefericirii cred că mi s-a întâmplat asta, îşi spuse ea mai mult ca pentru sine, de parcă n-ar fi interesat-o ce credea bărbatul. îşi amintea că som- nambulismul ei începuse atunci când realizase că era răţuşca urâtă a familiei. Cress era preferata tatălui lor, iar Nick al mamei. Sophy ajunsese să se obişnuiască cu ideea. Dar în seara asta parcă propria ei nefericire şi cea a gemenilor se contopiseră.

Ea îi spuse bărbatului:

- Astăzi am fost alături de gemeni şi nefericirea lor a trezit propria-mi nefericire. Căci ei sunt doi copii nefericiţi. Le este teamă de dumneata.

- Adevărat? zise bărbatul de parcă nu i-ar fi păsat prea mult.

- N-ai ştiut? Te-ai supărat pe ei ieri că au stat prea mult la mlaştini, iar Felicity plângea când mi-a spus.

- Felicity va fi o actriţă foarte bună. Domnişoară Wade, spusese Tighe, cred că ţi-au simţit slăbiciunea şi profită de asta.

- Mi-au spus că nu te bucuri să-i ai aici!
- A, deci eu sunt unchiul cel neînţelegător!
- Copiii urăsc vacanţele. Preferă să fie tot timpul la şcoală!
- Le place casa, le place să stea aici! Nu le place să fie supravegheaţi, vor să fie lăsaţi în pace să facă ce vor, tocmai de aceea te-au dus ieri atât de departe, pentru ca să te obosească şi să te facă să te răzgândeşti în privinţa slujbei. Ai avut noroc, pe cea dinaintea ta, care era o doamnă în vârstă, au pedepsit-o şi mai rău.
- Nu cred.
- îmi pare rău să-ţi spun asta dar sunt doi drăcuşori şi deşi am nevoie de cineva care să aibă grijă de ei nu cred că eşti persoana indicată.

Cu alte cuvinte Gavin Tighe o concedia într-un mod foarte elegant.

- Aş vrea să fie adevărat şi aceşti copii să fie totuşi fericiţi.
- îţi voi demonstra mâine că am dreptate, iar acum culcă-te la loc.

Sophy realiză că se afla în dormitorul lui. Probabil că Tighe o auzise rostogolindu-se pe scări

şi sărise în ajutorul ei. Era îmbrăcat într-un halat de casă, iar ea se ridică speriată şi spuse repede:

- Noapte bună. îmi pare rău, dar nu ştiu să ajung în camera mea.
- Nu ţi-a arătat nimeni casa?
- Mi-au arătat-o gemenii, dar mi-au spus că multe uşi sunt închise pentru ca ei să nu intre în camerele respective.

Tighe izbucni în râs.

- Doamna Greenhaugh ar fi fericită dacă aşa ar sta lucururile. Vino să te duc în camera ta.

- Sper că n-am trezit copiii, zise Sophy.

- Nu, am fost să verific.

Sophy porni după el pe coridoare şi se îndreptară mai întâi spre camera micuţilor care dormeau liniştiţi. Trebuia să plece dimineaţa, să se ducă acasă şi să admită că-şi pierduse slujba pentru că nimeni nu-şi dorea o somnambulă drept dădacă. Probabil că i-ar fi speriat pe copii. Era o fiinţă de care nu avea nimeni nevoie, un caz disperat; privind-o pe Felicity care dormea ca un înger Sophy izbucni în plâns. Ea avu un moment impresia că Gavin Tighe plecase, dar simţindu-i mâna pe umăr, suspină:

- Sunt o povară pentru toată lumea! Nimic din ceea ce fac nu este bine!

Sophy cedase nervos din cauza atitudinii lui Peter, a propriei prostii, şi consideră că este mai bine să se retragă în camera ei înainte de a mai spune vreo enormitate. Dar Tighe, care era pe urmele ei, o aşeză într-un fotoliu, îi întinse o batistă şi-i spuse:

- Când ai terminat de plâns o să începem discuţia.

- Despre ce să mai discutăm? Realizez acum că sunt nu numai somnambulă ci şi isterică, aşa că te-ai ales cu o comoară drept bonă, domnule!

Sophy îşi şterse faţa cu batista lui Tighe şi clipi de câteva ori.

- Am avut mai multe curiozităţi drept dădace,

domnişoară. Una dintre ele se considera miss America şi îi trebuiau două ore dimineaţa pentru a se machia. Pe copii îi distra asta, dar pe mine mă cam exaspera.
Sophy începu să râdă.
- Aş putea oare să rămân şi să am grijă de casă sau de grădină, dacă de dădacă nu sunt bună? N-aş solicita nici salariu, doar casă şi masă, dar ar fi ceva îngrozitor pentru mine să trebuiască să mă întorc acasă. De fapt, nimeni n-ar fi surprins.
- De ce?
- Mă consideră o catastrofă.
- De la ce porneşte convingerea lor?
- Nu ştiu, n-aş putea spune, eu nu mi-am falsificat referinţele, am avut o viaţă fără pată. Numai că sora şi

fratele meu sunt buni la toate şi de aceea sunt crema familiei. Au fost surprinşi că am primit slujba asta. Este prima oară în viaţă când îi surprind şi eu cu ceva.

- Adevărat? zise Tighe cu o sprânceană ridicată. Mie îmi pari o tânără uimitoare.

- Da, poate pentru că nu există prea multe dădace somnambule.

- Eşti prima pe care o cunosc. Dar vorbeşte-mi despre familia ta.

- Dacă chiar vrei să mă asculţi, ei bine, o să-ţi povestesc. Tatăl meu este Gilbert Wade, profesor la universitate, scrie multe cărţi de specialitate, iar eu i le dactilografiez. De fapt, şi aici sora mea este mai bună decât mine.

- Gilbert Wade, repetă Tighe. Ce fel de cărţi scrie?

- De inginerie. Sophy continuă să-şi descrie familia cu admiraţie şi dragoste, îi povesti despre magazinul de antichităţi al mamei sale şi făcu asemănarea între gemeni şi păpuşi.

- Ai lucrat în magazinul mamei tale?

- Eu nu, Cressida a lucrat-o. Acum este asociată cu mama. Eu sunt cea mai nereuşită din familie, am intrat o dată în magazin şi am şi spart un vas de porţelan Wedgwood. Ca să nu mai vorbesc despre sticla cu after-shave pe care am spart-o aici.

Tighe zâmbea şi asculta cu atenţie.

- Ai familie, în afara gemenilor, domnule Tighe? îl întrebă Sophy fără altă introducere.
- Mama a murit la naşterea surorii mele, iar tata cu zece ani în urmă.
- N-ai fost căsătorit niciodată?
- Eu nu, dar tu?

Era evident că el voia s-o facă să râdă pentru că Sophy îi spusese deja povestea vieţii ei.

- Nu, spuse ea, încercând un zâmbet, neconvingător de altfel, pentru că Tighe observase tristeţea de pe chipul ei.
- Important este să nu te subestimezi, îi spuse el pe un ton profund. Ne vedem mâine dimineaţă, acum odihneşte-te puţin. Tighe ieşi şi închise uşa în urma lui.

Sophy se mai duse o dată în camera gemenilor care dormeau tun. Stinse lumina şi se întoarse în

camera ei.
„Nu te subestima,“ îi spusese acel bărbat pe care ea-l considera un învingător. Poate că mâine o va concedia, dar speranţa că poate o va lăsa să lucreze o făcu să nu mai poată dormi.

Capitolul 4

Când se trezi, Sophy nu mai avea speranţe. Mai rămase câtva timp în pat, amintindu-şi manifestările de somnambulism, lacrimile vărsate, discuţia cu Tighe. Mai ales discuţia cu el, felul în care el o ascultase şi o încurajase; de data asta ea se gândi că el o calmase, temându-se că va avea, poate, reacţii violente şi-i va trezi pe copii.

Tighe ţinea la cei doi micuţi, fără îndoială. Pe ea, copiii o păcăliseră cum ştiuseră mai bine, iar de acum, era greu de crezut că va mai putea rămâne să lucreze ca bonă. Sophy îşi aminti că-i solicitase orice slujbă lui Tighe, numai pentru a nu se mai întoarce acasă. Se sculă, se spălă, şi pe când se îndrepta spre bucătărie auzi glasurile copiilor, dar ei n-o simţiră decât când

ajunse în cadrul uşii, şi deveniră brusc serioşi. Cei doi se comportară foarte bine; se spălară singuri fără a se stropi, se îmbrăcară, în timp ce Sophy coborî la bucătărie s-o întrebe pe doamna Greenhaugh unde vor mânca.

- Chiar aici, spuse aceasta, apoi continuă să amestece în mâncare, ignorând-o. La fel făcu şi

soţul ei, Tom.

„Nu te subestima,“ îi spusese Gavin Tighe noaptea trecută.

Gemenii erau pregătiţi pentru a lua micul dejun şi Sophy le spuse că o vor face în bucătărie. O urmară fără nici un fel de comentarii, dar când trecură prin faţa biroului lui Gavin Tighe, Felicity începu să se dea ca pe gheaţă, numai pentru a face zgomot. Dar Tighe îi aştepta în camera de zi, la o masă pregătită pentru patru persoane. El se afla spre sfârşitul mesei, la cafea.

- Ai dormit bine? o întrebă el.

- Mulţumesc, am reuşit să mă odihnesc, zise Sophy observând că era pregătit de plecare, îmbrăcat într-un costum bleumarin elegant, şi şi-l aminti cum arăta noaptea trecută în şort, cu un tricou care lăsa să i se vadă părul de pe piept. Sophy se întrebă ce impresie îi făcuse ea în acele momente când plânsese şi apăruse cu părul mai ciufulit ca oricând, şi-şi dori ca măcar în această dimineaţă să se fi machiat puţin.

- Staţi jos, le spuse Tighe.

Gemenii se aşezară, iar Sophy luă un scaun liber şi se aşeză. Gavin se uită la gemeni care-şi turnaseră laptele peste cereale şi începuseră să mănânce.

- Domnişoară Wade, începu Gavin.

- Sophy, murmură ea.

- Bine, Sophy. Sophy ne-ar putea părăsi, copii, zise el, iar Sophy simţi că inima începe să-i bată mai tare, deşi se aşteptase la asta. Cu toate

acestea, spre uimirea ei, observă că gemenii păreau dezamăgiţi.

- Nu vreţi să plece? întrebă Gavin.
- înoată bine, zise Charles. Şi ştie să se caţăre la fel de bine, mai spuse puştiul.
- Unde aţi pus-o să se urce?
- în copaci.
- Şi ce altceva aţi mai plănuit să-i faceţi?
- S-o facem să ne ducă la grădina zoologică, apoi la lacuri.
- Asta înseamnă distracţie! Dar ştiţi oare că lui Sophy îi pare rău pentru voi? Atât de rău încât a stat trează toată noaptea gândindu-se la voi?

Copiii nu ridicară ochii din farfurii.

- Sophy nu vrea să mai stea într-o casă în care copiii sunt bătuţi.

Cei doi rămaseră încremeniţi.

- Noi n-am spus asta niciodată, protestă Charles.
- V-am bătut eu vreodată? Haideţi, spuneţi-o acum. Iar ca s-o convingeţi pe Sophy să rămână va trebui să vă comportaţi corespunzător, să încetaţi minciunile, începând chiar de acum. Apoi, Gavin i se adresă lui Sophy: aş putea vorbi cu tine între patru ochi?

Sophy îl urmă în biroul lui. El închise uşa şi-i spuse:

- Vreau să discutăm despre somnambulismul tău, Sophy. Noaptea trecută a fost prima oară când s-a întâmplat?

Sophy se văzu nevoită să-l privească în ochi.

- Nu, mi s-a mai întâmplat când aveam opt ani.

- Există un sistem de alarmă de la camera copiilor la camera soţilor Greenhaugh.

Deci şi doamna Greenhaugh ştia acum. De aceea nu-i adresase o vorbă toată ziua!

- Probabil mă consideră vreo ciudăţenie, oftă Sophy, dar Gavin o opri:

- Nu, pe mine mă consideră o ciudăţenie pentru că vreau să te păstrez ca dădacă; ei spun că o fată cu astfel de probleme are un psihic instabil. Dar vei fi aici numai provizoriu, Sophy.

- Până veţi găsi pe altcineva, nu?

- Ceea ce s-ar putea să nu fie prea uşor.

Tighe zâmbi iar Sophy simţi cum i se ridică o greutate de pe umeri. De acum putea să dea ochii şi cu

doamna Greenhaugh, căci Tighe îi încredinţa copiii în continuare. El considera că incidentul de noaptea trecută nu se va repeta.

Doamna Greenhaugh era ocupată, turna nişte cremă de zmeură în farfurii, dar Sophy o opri şi încercă să-i spună:

- Despre seara trecută... au trecut zece ani de când... şi sper să nu se mai întâmple.

- Am înţeles că ai fost acceptată de copii. Sper că ne vom descurca.

- Am crezut că aceşti gemeni nu sunt doriţi aici, zise Sophy, păreau atât de speriaţi de el!

- Gemenii profită de orice ocazie. Te văzuseră şi Felicity s-a aruncat în apă. Vara trecută Charles a făcut aceeaşi figură unei alte tinere, care a început să ţipe ca o disperată, biata de ea, în timp ce ei se

amuzau copios.

- Se pare că nu suportă dădacele, remarcă Sophy.

- Nici eu nu mă dau în vânt după ele, mărturisi doamna Greenhaugh. Cele mai bătrâne nu pot ţine copiii în frâu, iar cele mai tinere încep să-i facă ochi dulci stăpânului. Dar tu nu pari să...

- Nu, în mod sigur, nu. Oricum, trebuie să vă fiu recunoscătoare pentru că aţi pus o vorbă bună pentru mine.

- Tom te-a văzut urcând în copaci cu ei. Poate că asta le trebuie, un copil ceva mai mare cu care să se joace.

Sophy vru să protesteze, dar îşi aminti ce se întâmplase în noaptea trecută, aşa că renunţă. îşi luă pâine prăjită şi o cafea. Copiii mâncau pâine prăjită cu marmeladă, în tăcere.

Programaseră destule excursii dar trebuiau să verifice mai întâi orarul autobuzelor din Witherstone, iar Sophy se decise să ia taurul de coarne:

- Aş vrea să mai fac un tur al casei dimineaţa, să verific toate uşile despre care mi s-a spus că sunt încuiate. Dar cu cheia de la dulapul de jucării care este adevărul?

Sophy duse farfuriile la bucătărie, iar când se întoarse găsi dulapul cu jucării descuiat. După ce se jucară câtva timp, copiii o duseră să mai vadă casa o dată şi să reţină încăperile cele mai importante. Ajunseră la scările unde căzuse ea, în

faţa camerei lui Gavin.

- Acesta este dormitorul unchiului Gavin, o informă Felicity. Sophy îl ştia prea bine.

- Un alt dormitor, zise tot Felicity deschizând o altă uşă.

Toată casa era mobilată cu eleganţă şi bun-gust, dar când ajunseră în salonul de la primul etaj, Sophy se gândi că mama ei şi Cress ar fi plăcut surprinse de tot ce se găsea acolo. Sophy era destul de bine informată în privinţa antichităţilor. De fapt, nu-i ceruse nimeni vreodată părerea dar fusese mereu în preajma mamei sale şi a Cressidei care discutau numai despre asta, participau la licitaţii, cumpărau şi vindeau. Nu-şi putea lua ochii de la un tablou al lui Constable, de la scaunele Sheraton...

- Bănuiesc că aceste lucruri au fost moştenite, îi spuse Sophy doamnei Greenhaugh care li se alăturase.

- Da, au peste două sute de ani, ca şi casa de altfel. Aici a existat cândva şi o moară, o fabrică de textile. Asta cam prin timpul primului război mondial. Apoi bătrânul Charles, care era un bărbat foarte deştept...

- Era...

- Bunicul domnului Tighe. De fapt, tatăl lui a fost cel care... Doamna Greenhaugh oftă pentru ce făcuse bătrânul Tighe. Când domnul Gavin a pre-luat casa şi afacerile, nu prea mai exista mare lucru pe aici, dar a readus locurile astea la măreţia

de altădată. Acum, există două fabrici, nu una. Eu

lucrez aici de treizeci de ani, împreună cu soţul meu iar domnul Gavin ne consideră ca făcând parte din familie. Şi Sophy continuă s-o asculte pe doamna Greenhaugh care îi povestea despre felul în care Tighe redase măreţia locului şi făcuse ca afacerile lăsate în stare de faliment de tatăl lui să prospere.

Sophy studie cu atenţie portretele de familie. Văzu un tablou care o reprezenta pe mama lui Gavin, în tinereţe, şi un altul cu o tânără care râdea din toată inima; era Susanna, sora lui Gavin.

- Era o fată frumoasă, constată Sophy.

- Da, mare păcat, viaţa este uneori crudă...

Sophy se gândi numaidecât la Peter şi durerea i se

citi pe chip, dar doamna Greenhaugh nu avu timp să observe căci uşa se deschise şi-şi făcu apariţia o tânără care după ce o salută pe doamnă i se adresă direct lui Sophy:

- Ai venit să ai grijă de copii?

Sophy nu apucă să spună nimic căci frumuseţea fetei îi luase răsuflarea. Era frumos bronzată şi avea părul blond, mult mai bogat şi mai ondulat ca al Cressidei, iar Sophy se gândi că o avea în faţă pe miss Univers.

Nou-venita o examină din cap până-n picioare.

- Bine, zise ea în cele din urmă. Mult noroc cu

nebunaticii ăştia. Eu sunt Judith, Judith Gretton. Probabil Gavin ţi-a vorbit de mine.

- Eu sunt Sophy Wade, dar domnul Tighe nu mi-a vorbit despre dumneavoastră.

- Da, n-ar fi avut rost s-o facă, zise fata privindu-şi mâinile cu degete lungi, subţiri, cu inele pe fiecare deget.

Apoi ea o mai privi o dată.

- Sper că nu eşti gravidă?

- Ce să nu fiu? întrebă Sophy uluită, iar Judith realiză că făcuse o gafă.

- Scuze! Am trecut pe aici să văd cum arată cea mai recentă achiziţie în materie de dădace, zise Judith, este greu să găseşti persoana cea mai potrivită pentru o slujbă temporară, dar tu pari a fi ceea ce le trebuie. La revedere, am fugit.

Sophy îşi privi talia subţire şi abdomenul plat şi zise:

- Ce obraznică! Cine este?

- Amanta domnului Gavin, dar cred că are dreptate, Sophy, pune-ţi un cordon la rochia asta, pare rochie de gravidă.

- Nu-mi plac cordoanele dar sunt gata să vă ascult sfatul, doamnă Greenhaugh. Sophy deveni dintr-o

dată conştientă că ar trebui să pară ceva mai îngrijită. De când venise nu se machiase deloc, iar părul îi stătea dezordonat, ca de obicei. Dar felul în care o tratase Judith Mai-ştiu eu cum, o făcu să se gândească mai mult la sine.

Se machie discret şi-şi marcă talia cu o eşarfă. îşi aminti cât timp petrecea în faţa oglinzii înaintea întâlnirilor cu Peter, care hotărâse că nu vrea să-şi împartă viaţa cu ea. Gavin Tighe spusese în interviu că nu crede în căsătorie, probabil nici Judith nu credea, dar asta n-o împiedica să fie amanta lui. îşi aranjă părul dorindu-şi să arate ca Judith, dorindu-şi ca Gavin s-o prefere acesteia...

Se duse în grădină unde o aşteptau copiii, pentru că menirea ei era să aibă grijă de ei, nu să caute atenţia unchiului lor.

- A plecat, zise Felicity. Ai văzut-o?

- Pe Judith? Da.

- O să se mărite cu unchiul Gavin.

Sophy primi informaţia ca pe o lovitură sub centură, deşi nu era normal să se simtă respinsă.

- Foarte bine, zise ea.

- Judith este pe aici tot timpul, iar unchiul Gavin iese mereu cu ea în oraş. Câteodată o găsim aici şi la micul dejun. Şi doarme în cameră cu el.

- Asta nu este problema voastră, copii, spuse Sophy, mai bine să facem o partidă de tenis.

Sophy era o jucătoare bună. Nici copiii nu se lăsau mai prejos, deşi nu întotdeauna reuşeau să evite coliziunile pe teren. Sophy jucă foarte bine. Nimeni nu râdea de ea şi când nu se simţea studiată şi era în largul ei, se mişca foarte uşor şi repede. Singurul ei handicap era fusta prea lungă, asta până când Charles o întrebă:

- Sophy, nu ai un şort?

- Da, am, o să mă schimb.

Şortul era alb şi nu-l mai îmbrăcase de şase săptămâni, când Peter încercase s-o înveţe squash. Cress şi Nick îl preveniseră că ea nu este bună decât la înot, dar el insistase să încerce, lucru nereuşit din cauza ochelarilor care o încurcau, căzându-i mereu pe nas.

Se îmbrăcă în şort şi se întoarse în grădină, unde gemenii o întâmpinară într-un fel care o făcu să înţeleagă că-i stătea foarte bine.

- Vă mulţumesc, copii, dar aş fi vrut să fiu bronzată, cred că mi-ar fi stat mai bine.

- Astăzi eşti foarte drăguţă, Sophy, îi spuse Felicity.

Era desigur contribuţia machiajului şi a mişcării care o făcuse să se îmbujoreze.

Sophy se duse la bucătărie să le aducă laptele, iar doamna Greenhaugh remarcă:

- Dacă te-ar fi văzut astfel îmbrăcată, domnişoara Gretton nu te-ar mai fi întrebat dacă eşti însărcinată! Dar nici prea încântată n-ar fi fost. Arăţi foarte bine aşa, Sophy!

Ea roşi şi mai tare. Doamna Greenhaugh era tot mai încântată de Sophy şi de cunoştinţele ei despre antichităţi, mai ales despre statuetele pe care le prefera ea, ca şi de faptul că fata se oferea s-o ajute la treburile casei.

- M-ai putea ajuta să curăţăm porţelanurile mâine, zise doamna Greenhaugh.

- Abia aştept, fusese răspunsul Sophyei.

Familia ei îi spunea mereu că are două mâini şi două picioare stângi, dar Gavin Tighe îi mai ridicase moralul sfătuind-o să nu se subestimeze.

După masa de prânz Sophy îi duse pe copii în sat, să verifice orarul autobuzelor. Fu mai atentă ca oricând cu cele două zvârlugi. Lumea o privea cu ochi curioşi, nu pentru că era nouă bonă a copiilor familiei Tighe ci pentru că probabil o considerau o nouă achiziţie. Dar Sophy îşi aminti că Judith îşi dăduse girul pentru că ea i se păruse atât de ştearsă încât nu prezenta nici un interes. Cu toate astea Sophy, îşi

aminti vorbele acesteia şi intră într-un magazin care vindea cordoane şi cumpără unul de plastic pentru că oferta era destul de limitată, dar îşi spuse că va cumpăra unul elegant cu prima ocazie.

După ce-i îmbăie şi-i aşeză în pat pe copii, Sophy le spuse povestea unui naufragiu, pe care-l făcu să sune cât mai dramatic, cu valuri cât casa, tunete, fulgere şi doi copii, un băieţel şi o fetiţă care erau singuri, părăsiţi pe o insulă.

Le descrise insula foarte veridic. Se gândi că a doua zi ar putea să-i înveţe s-o deseneze ca pe ţara dragonilor şi a monştrilor mitici de pe peretele din camera ei de acasă. Astfel i-ar putea duce în diferite aventuri în fiecare seară. începu să le povestească despre dragonul care scuipa flăcări şi trăia pe coasta pe care naufragiase vasul, şi făcu în aşa fel încât acesta să se dovedească destul de prietenos în cele din urmă. Regele insulei se

numea Tiger. După ce termină episodul din acea seară, Sophy îi strânse pe amândoi la piept, iar Felicity îi întinse obrazul pentru a fi sărutată. Simţi că pentru prima oară de la sosirea în casa lor, cei doi copii erau fericiţi s-o aibă alături.

Când ieşi din camera copiilor îl văzu pe Gavin care, aşezat într-un fotoliu, ascultase povestirea ei.

- De când sunteţi aici?
- De vreo zece minute şi mi-a plăcut povestea ta.
- N-am conceput-o acum, am avut acasă pe perete o hartă pe ale cărei ţinuturi obişnuiam să mă imaginez când eram copil. Am avut tot felul de aventuri. Apoi, Sophy îşi luă inima-n dinţi: am verificat orarul autobuzelor şi am vrea să facem nişte excursii. Ar fi vreo problemă?
- Nu, cu condiţia să fii foarte atentă.

Gavin ar fi trebuit să le spună noapte bună copiilor, dar Sophy observă că el nu făcea nici o mişcare, de parcă i-ar fi făcut plăcere să stea acolo, de vorbă cu ea.

- N-ar fi mai bine să iei o maşină? Ai permis?
- Da, permis am, dar n-am mai condus de mult.

Gavin se ridică.

- O să rezolvăm problema asta.
- Vreţi să spuneţi că va trebui să conduc?
- Da, Sophy.

Va fi ca şi cum ar trebui să dea examenul din nou, cu Gavin Tighe alături.

Acesta se dusese în camera copiilor care auziseră discuţia lor şi aşteptau ca el să le spună noapte

bună.

Felicity îl prinse de gât cu braţele, ba chiar şi Charles îl sărută. Inima Sophyei se strânse uşor. Pe ea n-o sărutase nimeni cu atâta dragoste.

- Sophy va încerca să meargă cu maşina şi poate vă va scoate undeva mâine. Iar acum culcaţi-vă, nu mai coborâţi din pat, căci doamna Greenhaugh vă păzeşte.

Gavin coborî la bucătărie unde Sophy începu să-i explice:

- Eu n-am condus de când am luat carnetul. Fratele meu mi-a împrumutat o dată maşina şi i-am zgâriat-o, iar pe mama am dus-o la magazin de câteva ori dar mi-a spus că nu sunt o şoferiţă bună şi am cam enervat-o.

- Eu nu-mi pierd cumpătul prea uşor, aşa că o să vedem ce se poate face.

Sophy nu văzuse garajul casei, aflat în spatele acesteia, unde se găseau trei maşini: Mercedesul, o maşină sport, roşie şi un Mini Morris.

- Pe care o vrei? întrebă Gavin.

- Mini Morrisul.

Gavin, care era un bărbat foarte înalt, făcu adevărate eforturi pentru a se strecura în maşină ca s-o scoată din garaj. Sophy îşi puse ochelarii, amintin- du-şi că tatăl ei îi cumpărase şi lentile de contact dar ea nu le folosise niciodată.

- Sunt mioapă, îi explică ea. Folosesc ochelarii

numai pentru condus şi televizor.
Sophy începu să conducă aşa cum numai un începător o făcea, ceea ce de fapt, şi era, deşi trecuse examenul de prima dată iar instructorul fusese chiar mulţumit de ea. Nici măcar nu reuşi să răsucească cheia în contact. Aceasta părea înţepenită, sau poate aşa şi era.
- De ce te temi, Sophy? o întrebă el cu voce blândă, doar ai permis de conducere.
- Sigur că da, este aici, în portofel.
- Ai avut vreun accident?
- N-am avut nici unul, doar că am zgâriat aripa maşinii lui Nick.
- Atunci, relaxează-te, pentru numele lui Dumnezeu! Gavin îi luă mâinile de pe volan şi observă că-i tremurau.
- Uite, Sophy, vezi ce uşor se răsuceşte cheia în contact?
Maşina porni şi Sophy înconjură casa, schimbă vitezele fără probleme şi o luă pe un drum lateral. Era o maşină mică al cărei motor mergea minunat.
- Cine o conduce de obicei?
- Domnul şi doamna Greenhaugh.
- Conduc bine?
- Tom este un şofer bun, dar doamnei Greenhaugh nu-i place să şofeze.

Sophy îşi aminti cât de stresată fusese la drumurile pe care le făcuse cu mama ei, care ţipa de fiecare dată când făcea o greşeală. Dar cu el alături, stând atât de relaxat cum putea să stea un

bărbat foarte înalt într-o maşină mică, ea conducea fără probleme, ba chiar când din direcţie opusă apăru un Jaguar într-o viteză nebună, încetini, reuşind astfel să-l evite.

- Te-ai descurcat foarte bine, Sophy, cred că mama ta este o femeie cu nervii la pământ.

Era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva vreodată. Sophy strălucea de bucurie şi începu să ciripească fără oprire:

- Mi-a plăcut să conduc maşina asta. Poate că nu sunt un şofer atât de prost, am nevoie doar de practică. Sau mai precis, am nevoie de practică în tot ce fac.

- La nouăsprezece ani ai toată viaţa înainte, Sophy!

Ea conducea deja de o oră, şi cu excepţia episodului cu Jaguarul, căruia îi făcuse faţă excelent, nu mai avu probleme, iar acum se simţea destinsă. Poate asta se datora bărbatului de lângă ea.

- Am ajuns, îi spuse el în momentul în care în faţa lor apărură nişte clădiri înalte, Tighe Industries. Mai erau câteva lumini aprinse, dar porţile erau închise şi paznicul se îndreptă spre ei.

- Pentru ce am venit aici? întrebă Sophy.

- Vreau să iau nişte acte.

Sophy încercă să-şi imagineze ce vacarm era în timpul zilei în fabrica aceasta. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să rămână în maşină deşi coborîse o dată cu el, pentru că era curioasă şi ar fi vrut să

vadă fabrica. Porni alături de el dar nu văzu mare lucru în afara uşilor închise pe care era scris câte ceva. Urcară cu liftul, iar etajele se perindau unele după altele şi păreau că nu se mai termină.

- Toată clădirea este a dumneavoastră?

- Aproape toată.

- Lumea mea este cea de pe harta despre care v-am vorbit, pe când a dumneavoastră este cărămidă, mortar, birouri şi maşini. Asta este lumea reală.

- Când eram de seama ta, şi lumea mea era mai mult imaginară.

- Dar acum lucrurile s-au schimbat radical. Mi-aş dori să învăţ măcar o parte din cunoştinţele pe care le-aţi acumulat. După ce rosti aceste vorbe, realiză ce spusese. Nu numai că sugerase ca un bărbat de importanţa lui să-şi piardă vremea cu ea, dar şi fusese oarecum provocatoare.

- Mi-ar face plăcere, Sophy, dar te rog să mă tutu- ieşti, spuse el zâmbindu-i, iar în momentul acela liftul se opri şi el îi făcu loc să iasă. Ajunseră şi în biroul lui, o încăpere spaţioasă, impresionantă, modernă şi

funcţională. Era total diferită de casa cu antichităţi. Tighe se aşeză la birou, luă nişte acte şi începu să le răsfoiască. După câteva minute, îi arătă portretul bunicului său aflat în sala de consiliu, şi plecară. Sophy îl întrebă:

- Conduc tot eu?

- De ce nu?

De data asta se simţi stăpână pe volan. Conduse cu atenţie, pe drumul indicat de el până ajunseră în faţa unui local puternic luminat, iar Gavin îi spuse să oprească acolo.

- Am putea bea ceva, ce zici?

- Eu nu prea obişnuiesc, dar am putea sta de vorbă.

Lui Sophy îi făcea plăcere să se afle alături de el,
mai ales cu atâta lume în preajmă. Abia aştepta să stea cu el la masă, să vorbească. Dar un individ care stătea la o masă apropiată exclamă dintr-o dată:

- Asta este idioata care era să mă scoată de pe şosea! Ar trebui să mai faci o dată şcoala! urlă acesta cu faţa roşie de băutură.

- Ti-aş da o lecţie dacă ai ieşi afară! îi spuse Gavin. Iar dacă vrei să te omori singur, n-ai decât s-o faci, dar nu pune şi viaţa altora în pericol.

Lumea din jur părea să-i ţină partea lui Gavin. El îi spuse Sophyei:

- Iar acum, întrucât ne aflăm într-un restaurant, aş vrea să mâncăm liniştiţi.
- Te cunosc aceşti scandalagii?
- Nu i-am văzut niciodată.

Sophy înţelese că din grupul de scandalagii nu-l recunoscuse nici unul, poate pentru că nu lucrau pentru el, dar înţeleseseră că era un tip prea periculos.

- Şi dacă ar fi ieşit afară, ce-ai fi făcut? îl întrebă

ea.
- L-aş fi stâlcit în bătaie.
Sophy începu să râdă, iar el o privi ciudat.
- îmi cer scuze pentru reacţia pe care am avut-o zise ea, dar mi-am imaginat ce figuri ar fi făcut rudele mele aflând că ai lovit pe cineva care m-a insultat pentru felul în care conduc.
Dar ce-ar fi spus ei dacă ar fi ştiut că sâmbătă seara Sophy stătea la masa acelui restaurant tocmai cu Gavin Tighe, bărbatul care-i insuflase încredere în sine, mai mult decât făcuseră ei în nouăsprezece ani. După cinci săptămâni petrecute în preajma lui Gavin Tighe, şi femeia cu care se va confrunta Peter va fi una complet schimbată.

Capitolul 5

In timp ce mâncau Sophy îi povesti tot felul de lucruri din viaţa ei searbădă, dar o făcu într-un mod plăcut, interesant. Ea bău un singur pahar cu vin, şi după masă, conduse fără probleme pe drumul de întoarcere, ba chiar reuşi să şi introducă maşina în garaj.
Doamna Greenhaugh le deschise uşa şi le spuse că micuţii adormiseră liniştiţi.
După ce verifică şi-i văzu dormind cuminţi, Sophy îi spuse lui Gavin:
- Dacă ai nevoie de dactilografie, o pot face fără probleme.
- Mulţumesc, Sophy, am adus actele doar pentru a le consulta, dar sunt zile în care mi-ai putea fi de folos. Vino mâine să vezi maşina electrică şi în puţinul tău

timp liber încearcă să te obişnuieşti cu ea. Nu cred că ai lucrat pe maşini electrice. Iar acum, noapte bună, Sophy, spuse el zâmbindu-i, iar doamna Greenhaugh o întrebă:

- Te-ai descurcat cu maşina?

- Da, n-am avut probleme, l-am dus pe domnul Tighe la fabrică, apoi ne-am oprit să mâncăm ceva.

- Mm, zise doamna Greenhaugh iar Sophy se gândi că aceasta o considera o altă fetişcană care încearcă să pună mâna pe stăpânul ei. Aş vrea să-ţi dau un sfat, zise doamna Greenhaugh, iar Sophy ştiu ce va urma. Fereşte-te din calea domnişoarei Gretton, nu ştiu dacă data viitoare va fi la fel de prietenoasă!

Femeia plecă la treburile ei, iar Sophy se duse la copii, să vadă dacă dormeau. Se pregăti apoi şi ea de culcare, dar disperarea n-o mai cuprinse atât de repede şi intens, fu doar un moment de nelinişte trecătoare şi ea ştiu că Gavin Tighe avusese o contribuţie la îmbunătăţirea stării ei. Parcă îi transmisese ceva din puterea lui, amintindu-i că avea şi ea o viaţă şi putea s-o trăiască frumos. Dar nu trebuia să încerce să vadă altceva în atitudinea lui în afară de amabilitate, altfel ar fi ajuns din nou în starea în care fusese din cauza lui Peter.

Sophy îşi dedica timpul copiilor dar o mai ajuta şi pe doamna Greenhaugh la treburile casei, atunci când micuţii îi dădeau răgazul necesar. Aceştia

trebuiau păziţi cu străşnicie, dar important era că o considerau pe Sophy o companie plăcută. Vremea era foarte frumoasă. Era cea mai frumoasă primăvară pe care şi-o amintea ea, dar nu era destul de cald pentru ca să poată înota în lac.

In cea de a patra sau a cincea zi de când devenise bona lor, Sophy îi aşează pe bancheta din spate a maşinii şi porni cu ei spre piscina din localitate. Nu se afla acolo decât un tânăr, cam de vârsta Sophyei, care nu-şi mai lua ochii de la ea.

Sophy ştia că este o bună înotătoare; fusese însă prea inhibată pentru a admite că trupul ei aproape dezbrăcat denota senzualitate, şi prea timidă pentru a se descurca. Dar tânărul părea decis s-o abordeze:

- Sunt ai tăi?

- Sigur că da, îl asigură Sophy, iar el se uită pe furiş la mâna ei stângă.

- Nu văd verigheta.

- Poate, dar ar trebui să-l vezi pe tatăl lor.

Gavin avusese dreptate, gemenii înotau perfect, dar orice ar fi făcut ei, tot Sophy era mai bună.

Când Gavin veni seara să le spună noapte bună, Charles îl informă:

- Am fost cu Sophy la piscină. Un bărbat a întrebat-o dacă suntem copiii ei, iar Sophy a încuviinţat, apoi bărbatul a întrebat-o de ce nu poartă inel. Sophy i-a răspuns că ar trebui să-l vadă pe tatăl copiilor.

Roşind, Sophy încercă să schimbe subiectul:

- Micuţii aceştia înoată grozav, de altfel mi-au spus că sunt campionii şcolii. Nu ştiu cine i-a învăţat, dar...

- Gavin ne-a învăţat, zise Felicity, iar Sophy şi-l închipui la lacul din grădină plonjând în apă, apoi ud din cap până-n picioare, după care regretă că Gavin n-o va privi niciodată aşa cum o privise bărbatul de la piscină.

- Sophy poate să plonjeze de pe trambulină, anunţă Charles iar Gavin zise:

- Am ştiut că este plină de surprize. Poţi să-mi dac- tilografiezi un material, Sophy?

- Cu cea mai mare plăcere.

Dar trebuia să spună mai întâi povestea de culcare. De data asta era despre un şarpe uriaş, iar Sophy, aşezată pe marginea patului, porni cu cei doi micuţi în aventură.

După ce-i culcă trecu prin camera ei şi se machie puţin, apoi simţindu-se încrezătoare în forţele ei pentru că Gavin o solicitase, porni spre biroul lui, cu spatele drept, călcând mai apăsat. Exersase la maşina electrică şi i se păruse mai uşor să lucreze astfel, iar

viteza cu care bătea textul se mărise. In prima zi simţise nevoia să-i scrie lui Peter, dar îşi spuse că prima mişcare trebuia să vină din partea lui. Nici acasă nu avea rost să scrie întrucât ştia că nu era nimeni preocupat de starea ei.

Nu spusese nimănui că lucra pentru Gavin Tighe. înainte de a intra în biroul lui se mai privi o dată într-o oglindă de pe hol şi ceea ce văzu acolo

o făcu să se simtă bine. Sophy înflorea la fiecare vorbă de apreciere pe care i-o adresa el.

- Te rog să-mi faci copii după aceste acte, Sophy, îi spuse el de cum o văzu.

Era un raport asupra unei construcţii, cu adnotări făcute pe marginea documentului. Sophy trebuia să introducă aceste note. După ce termină prima pagină i-o întinse lui Tighe care spuse:

- Este foarte bine, Sophy, continuă.

îi luă aproape o oră să termine materialul, mai ales că ştiindu-l în încăpere cu ea, parcă nu putea dactilo- grafia cu aceeaşi viteză. După ce termină se ridică şi-şi îndreptă spatele care o durea.

- Am o soluţie pentru durerea de spate, îi spuse Gavin. O plimbare prin grădină.

- O, da, ar fi foarte plăcut.

Era o seară frumoasă, iar o plimbare sub clar de lună era mai mult decât în visurile Sophyei. Ea îl iubea

pe Peter, dar viaţa o adusese în legătură zilnică cu acest bărbat care emana senzualitate. Era prima oară când Sophy dorea un bărbat, deşi era conştientă că putea ajunge la complicaţii.

Se plimbară prin grădină discutând despre gemeni şi despre excursia de a doua zi la Buxham. Sophy primise salariul pentru prima săptămână de lucru şi voia să facă nişte cumpărături. Hainele pe care le adusese cu ea arătau cam uzate şi fără formă, îşi dorea ceva care s-o pună în valoare. Gavin îi spuse că poate să ia copiii cu ea, şi-şi amintiră despre bărbatul care o admirase la

piscină. Porniră pe podul de peste lac. Privind cerul înstelat, el îi spuse:

- Aveau doar câteva luni când au murit părinţii lor.

Sophy privi şi ea cerul, apoi lacul, şi-şi aminti de fata din fotografie, mama copiilor.

- Era foarte frumoasă.

- Da, zise Gavin, şi avea toată viaţa înainte. A fost o pierdere cumplită pentru noi toţi. Sophy simţi nevoia să-l atingă pentru a-l consola, dar n-o făcu; cu toate astea Gavin o privi de parcă ar fi ştiut care fusese pornirea ei. Se întoarseră apoi în casă, iar telefonul începu să sune chiar atunci. Gavin răspunse iar Sophy mai rămase acolo un moment, sperând că era Peter care o căuta pe ea. Dar era Judith, aşa că ea urcă scările atât de repede încât inima începu să-i bată

necontrolat. Numai atunci realiză că deşi se plimbaseră sub clar de lună ca doi prieteni, ea şi-ar fi dorit ca Gavin s-o ţină de braţ şi s-o sărute.

Dar poate el nu dorea acelaşi lucru. Deşi ea devenea tot mai conştientă că Gavin nu risca să se implice sentimental cu o angajată, era evident c-o plăcea. Sophy îşi spălă părul şi încercă să-i dea o formă, dar nu reuşi aşa că îl legă cu o eşarfă, după care îl dezlegă din nou şi începu să-l perie.

Cu Judith nu se mai întâlnise deşi aceasta mai fusese în casă şi discutase cu doamna Greenhaugh, aşteptându-l pe Gavin. Sophy o evitase, conştientă fiind că singura care-i putea clătina încrederea în sine pe care abia începuse s-o

capete era această Judith.

Duminică sună acasă, vorbi cu mama ei şi-i spuse că lucrurile mergeau bine. Sara Wade începuse să înţeleagă ce multe lucruri rezolva Sophy în casă, numai după plecarea acesteia. îi vorbi despre toţi membrii familiei, accentuând faptul că sora ei, Cress, îşi redecora salonul, apoi o întrebă brusc:

- Peter te-a sunat?

- Nu, mamă, n-am mai vorbit cu el de când am plecat de acasă.

Sophy îşi cumpărase o rochie roşie de la Buxham, deşi nu purta această culoare căci Peter prefera bleul,

dar îşi dorise rochia de cum o observase, şi toţi cei care o văzuseră îmbrăcată cu ea îi spuseseră că-i vine bine.

- Vii acasă săptămâna viitoare? o întrebă mama ei.

- Nu cred, mamă.

- Sau weekendul următor, de Paşti? Poate o să mai aranjezi puţin grădina care a ajuns într-o stare deplorabilă. Nick şi tata nu au timp să se ocupe, iar gazonul a crescut prea mult şi un grădinar nu am de unde să angajez.

Sophy se simţi îndurerată pentru situaţia grădinii şi se revoltă împotriva fratelui ei care avea tot timpul din lume, şi dacă ar fi renunţat măcar o zi la ieşirea cu prietenele lui, ar fi rezolvat şi grădina.

- Organizez ceva special de Paşti, mamă.

Mama ei nu se obosi să întrebe ce anume.

- Atunci, ai grijă de tine, draga mea, spuse Sara Wade apoi închise telefonul.

Felicity, care ascultase convorbirea, o întrebă curioasă:

- Ce facem de Paşti, Sophy?

- O să vezi, zise ea deşi nu avea nici cea mai vagă idee.

- Despre cine spuneai că nu te-a sunat? o întrebă Felicity.

- Vorbeam despre un prieten. Dar tu ai obiceiul de a asculta convorbirile, Felicity?

- Nu, zise fetiţa, a fost o întâmplare, apoi fugi chicotind.

- Facem ceva special de Paşti, îi spuse Charles lui Gavin, seara înainte de culcare.

- La ce te-ai gândit, Sophy? o întrebă Gavin după ce ieşiră din camera copiilor.

- La nimic, a fost doar promisiune. Este ceva aranjat deja?

- Nu, zise Gavin, ai putea să vii cu propuneri.

- Bănuiesc că le-ar face plăcere rostogolirea ouălor, zise Sophy care începuse să adune lucrurile murdare ale copiilor pentru a le duce la spălat. Este un obicei specific locurilor de unde vin eu în Duminica Paştelui; se desfăşoară în parc. Copiii decorează ouă fierte tari şi le dau drumul să se rostogolească de pe un deal. Dacă se sparg, copilul este obligat să le mănânce. Este distractiv, le va plăcea! E un obicei foarte vechi.

- Cred că se vor amuza teribil!

După ce făcu această propunere, Sophy regretă, căci dacă mergea cu copiii în localitatea ei natală, urma să se întâlnească cu multă lume şi va trebui să treacă şi pe acasă. Nu avea chef s-o facă, nu încă, deşi se împlineau deja trei săptămâni de când părăsise casa părintească.

Fuseseră trei săptămâni aproape fericite, căci durerea de a-l fi pierdut pe Peter trecuse pe planul doi

şi poate de aceea avea senzaţia unei vacanţe prelungite. Petrecuse mult timp la mlaştini, până ajunse să le cunoască la fel de bine ca şi copiii. Faptul că o ajuta pe doamna Greenhaugh la treburile casei, pe soţul acesteia în grădină, că-i dactilografia lui Gavin, sau că se plimba cu el adesea, toate acestea aprinseseră o scânteie în viaţa ei. Sophy nu credea că poate face rău dacă îl admira, pentru că situaţia asta nu avea să dureze decât câteva săptămâni, apoi ea se va întoarce acasă şi totul nu va rămâne decât o amintire plăcută.

Dar nu era uşor să lucrezi pentru Gavin. Erau zile când venea acasă negru de supărare şi nervos, se încuia în birou sau pleca spre mlaştini. Doamna Greenhaugh îi şoptea atunci lui Sophy:

- îl frământă ceva!

Dar dimineaţa, la micul dejun, el era ca de obicei, bine dispus şi gata să ia în piept problema care-l supărase.

O dată lipsi câteva zile. Sophy nu putea să întrebe dacă era plecat cu Judith, dar îi simţi lipsa

poate mai mult decât copiii. Nu-i lipsea aşa cum îi lipsea Peter, dar atunci când era Gavin acasă lucrurile erau mai frumoase, mai simple şi mai fireşti.

Charles nu mai trăia decât pentru momentul în care va asista la rostogolirea ouălor.

- Chiar trebuie să le mâncăm pe toate cele care se sparg? voia el să ştie. Eu nu pot mânca mai mult de două.

- Pe celelalte o să le aducem aici şi o să facem o salată din ele, zise Sophy.

în sâmbăta dinaintea Paştelui se ocupară de pregătirea ouălor, pe care le fierseră în vopsele de toate culorile, apoi le pictară. Doamna Greenhaugh îşi aminti de fierberea ouălor în foi de ceapă, iar Gavin intră în bucătărie tocmai când ea şi Sophy se întreceau în a-şi dovedi măiestria.

Felicity lucra foarte concentrată, pictând nişte ochi roşii pe un ou vopsit verde, iar Charles picta o tablă de şah.

- Ce sunt toate acestea? o întrebă el.

- Sunt ouăle pe care le vom rostogoli de Paşti, îi reaminti Sophy, care picta o inimă pe unul din ouăle de pe masă.

- Pe al tău nu-l va sparge nimeni, îi spuse Gavin, iar ea îşi dori să fie aşa.

Poate că îl va vedea şi pe Peter, poate el o va găsi schimbată şi mai atrăgătoare, dar nu avea prea multe speranţe, mai ales după ce discutase cu Cress pentru a-i spune că va veni acasă cu copiii. Cress care răspunsese la telefon o informase

de la primele cuvinte că Peter şi-a reluat legătura cu Anne Marie.

Apoi îi mai vorbise despre felul în care îşi redecora ea casa, despre petrecerile la care fusese invitată...

Anne Marie fusese prima iubită a lui Peter şi poate că ei chiar îşi reluaseră legătura, aşa că el n-o mai sunase pe Sophy. Dar informaţia asta n-o făcea să se simtă bine. Iar tonul pe care-i vorbise Cress despre Peter fusese maliţios şi avusese scopul de a o răni.

Aşa că Sophy se concentră din nou asupra inimii pe care o picta, oftând, iar Gavin o întrebă:

- Eşti sigură că au fost fierte foarte bine?

- Aşa ar trebui să fie.

A doua zi Sophy îmbrăcă un pulovăr nou pe care-l cumpărase din primul ei salariu, dar care nu mai era din acelea largi, diforme, ci unul cu guler pe gât, la care asortase o fustă şi o curea. Fusta era despicată într-o parte pentru ca să poată păşi.

- Vă urez petrecere frumoasă, spuse doamna Greenhaugh, dar să nu-i laşi pe cei mici să mănânce prea multe ouă! Iar domnul Gavin a spus să-l anunţi când pleci, este în birou.

îl găsi la biroul lui, cu o mulţime de lucrări în faţă.

- Plecăm, îi spuse Sophy.

- Dacă sunteţi gata, să mergem, zise el şi-i conduse spre garaj de unde scoase Mercedesul negru.

- Ar fi mai bine să nu conduc o asemenea

maşină, zise Sophy cu jumătate de glas.

- Voi conduce eu, o informă Gavin. N-am văzut până acum ceea ce numeşti rostogolirea ouălor.

Gemenii aplaudară fericiţi, iar Sophy se simţi şi ea cuprinsă de bucurie.

- Desigur, ar trebui să vii cu noi! spuse ea fericită, aproape gata să-l îmbrăţişeze.

Faptul că ea va apărea alături de Gavin Tighe, va face ca familia ei să-şi schimbe felul în care o privea. Abia aştepta să petreacă cele câteva ore alături de el, să se bucure de bucuria copiilor.

Vremea frumoasă scosese lumea din case. Dacă ar fi plouat, rostogolitul ouălor n-ar mai fi avut acelaşi farmec, părinţii ar fi fost plictisiţi, iar copiii dezamăgiţi. Parcară şi se îndreptară spre parc, iar Sophy simţi că în acea zi, ei erau familia ei, acel băiat frumos, sora lui care arăta ca o păpuşă şi acel bărbat chipeş, unchiul lor. Sophy se simţea bine, i se părea că este şi ea frumoasă. Toate acestea îi vor rămâne în minte pentru totdeauna.

- Ăsta a făcut şase curse, îi spuse lui Felicity un băieţel pistruiat, iar fetiţa îşi dădu pe spate buclele negre şi îl privi circumspectă.

Sophy îşi spuse că Felicity va fi o domnişoară frumoasă care va distruge inimile multor bărbaţi şi o privi cu mândria unei mame.

Dar tocmai când se gândea la felul cum va arăta Felicity în adolescenţă, auzi un glas: asta-i Sophy, nu?

Catherine Reid era una dintre prietenele lui Cress. Divorţată de două ori deja, la numai douăzeci şi opt de ani, ea se afla aici cu actualul ei prieten şi fiica acestuia, şi arăta la fel de elegantă ca întotdeauna, iar când îl văzu pe Gavin îi zâmbi cu ochi strălucitori.

- Iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Greenhaugh, îi spuse Catherine privindu-l printre gene.

- Chiar aşa? zise Gavin.

- Catherine, domnul se numeşte Tighe, îi spuse Sophy.

- Tighe? Mi se pare cunoscut, dar nu ştiu de unde, zise Catherine continuând să-şi dea ochii peste cap.

- Tighe Industries, îi spuse Sophy.

- A, deci sunteţi Gavin Tighe? continuă Catherine cu neruşinare. Sophy se gândi că dacă Gavin ar fi fost scund şi chel, Catherine nu ar mai flutura astfel din gene.

Gavin se scuză şi plecă de lângă ele câteva minute.

- Te-ai schimbat mult, Sophy; Cress ne-a spus că lucrezi pentru doamna Greenhaugh. N-am ştiut că eşti angajata lui Gavin Tighe. Copiii sunt ai lui?

- Nu, sunt copiii surorii lui care a murit împreună cu soţul ei într-un accident de avion. El este tutorele lor.

- E căsătorit?

- Nu.

- Şi tu eşti doar bona copiilor?

- Da, pentru asta sunt plătită!

Gavin apăru cu Felicity sub braţ şi cu băiatul care rostogolise oul de şase ori fără a-l sparge. O depuse la picioarele Sophyei.

- Te rog, Sophy, mai explică-i o dată regulile jocului! îi ceru el. Iar dacă îmi mai faci probleme, Felicity, te duc imediat la maşină.

Felicity porni cu băiatul cu care se împrietenise. Alerga cu buclele în vânt, şi era toată numai zâmbete.

Catherine continua să facă orice pentru a atrage atenţia lui Gavin.

- Acesta va fi cel de al treilea soţ al ei, spuse Sophy. îţi place Catherine? îl întrebă ea.

- Nu.

Ea şi Gavin reuşiră să scape de Catherine şi se aşezară pe iarbă iar spre ei se îndreptară prieteni sau simple cunoştinţe făcute acolo. Toată lumea remarca felul în care se schimbase Sophy.

- Arăţi formidabil, îi spuseră toţi prietenii Sophyei.

Gavin se dovedi o persoană foarte deschisă şi plăcută, iar Sophy se simţi mândră de el gândindu-se că numele ei va fi pe buzele tuturor, numai datorită lui.

- Am spus familiei mele că lucrez pentru doamna Greenhaugh, iar ei nu mi-au mai pus alte întrebări. Dar astăzi probabil că le vor pune. M-am gândit să-i duc acasă la mine pe copii după ce se

vor plictisi de joc. Vrei să...

- Cu multă plăcere, Sophy.

- Poate va fi şi sora mea, Cressida, cu soţul ei. Soţul ei te cunoaşte de la întâlnirea de luna trecută de la primărie.

Gavin nu-i mai puse nici o întrebare, dar continuă s-o urmărească cum dădea ouăle copiilor, le aduna pe cele lovite sau vorbea cu prietenii.

Nu se duseră cu toţii acasă la Sophy aşa cum discutaseră. Charles şi Felicity se împrieteniseră cu fraţii Robinson, trei la număr, ai căror părinţi îi invitară la masă, iar Gavin şi Sophy fură de acord cu invitaţia, cu condiţia să-i poată lua la ora şase.

- încotro acum? întrebă Gavin.

- Acasă la mine, zise Sophy, care ar fi preferat să se ducă cu gemenii, iar ultimul loc unde ar fi vrut să ajungă era acasă. Şi-ar fi dorit să plece undeva cu Gavin în orele care rămăseseră libere, dar el se îndrepta deja spre cartierul în care se afla casa părinţilor ei. Sophy îşi aruncă o privire în oglinda din maşină. Arăta cu totul diferit de cea care plecase cu trei săptămâni în urmă.

- Mama este o femeie frumoasă, îl informă ea, la fel şi sora mea.

- Nu mai testa terenul, Sophy, îi spuse Gavin.

Şi eu sunt frumoasă, îşi spuse Sophy, pentru că de fiecare dată când se uită la mine, citesc asta în ochii lui.

Nici nu apucară să parcheze maşina, că sora şi mama ei, elegante şi parfumate ca de obicei, deschiseră uşa, nedumerirea citindu-li-se în priviri.

- Unde sunt copiii? întrebă Sara Wade.
- Au făcut cunoştinţă cu familia Robinson în parc, le explică Sophy, iar Mary i-a invitat să ia masa cu copiii lor.
- Ce se întâmplă aici? întrebă Cress privindu-l pe Gavin.
- Acesta este...
- Ştiu cine este, Sophy, dar de ce nu ne-ai spus pentru cine lucrezi?
- Nici nu m-aţi întrebat, le răspunse ea.

Sara Wade spuse:

- Noi nu ne-am cunoscut, şi-i întinse mâna lui Gavin.
- Eu am aşteptat să vă cunosc, zise el cu vocea lui gravă, Sophy mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Sara Wade roşi aproape imperceptibil şi păru uşor încurcată, aşa că-i invită în casă.

Tatăl ei fu uimit să-l vadă pe Gavin Tighe, dar nu mai mică îi fu surpriza când îşi văzu fiica. Robin, soţul lui Cress, avu o reacţie foarte spontană exprimându-şi uimirea pentru felul în care arăta Sophy.

Cress îi aruncă o privire dojenitoare şi-l prezentă pe Gavin tatălui ei.

- Sophy n-a spus pentru cine lucrează, şi nu e de mirare că arată aşa de bine. V-a spus Sophy că ne-am mai întâlnit luna trecută? i se adresă ea lui Gavin.

- Desigur.

- Sophy stătea undeva, mai în spate, pentru că-

şi turnase vinul în poală, ştiţi cum este ea, cam neîndemânatică. Are două mâini stângi, cum spunem noi.

- N-am ştiut, zise Gavin, Sophy mi-a lăsat impresia unei tinere normale din toate punctele de vedere, zise el privind-o amuzat.

Sophy simţi privirea prin care el voia s-o încurajeze şi îndreptându-se spre masă luă o carafă stil georgian, care era mândria Sarei Wade, şi zâmbi când văzu cum aceasta tresare.

- Este frumoasă, domnule Tighe, am văzut că aveţi şi dumneavoastră una la fel.

- Da, zise Gavin, iar Sophy îşi asigură mama:

- N-o s-o scap. Mi-am pus lentilele de contact aşa că nu mai este nici un pericol.

- Oare? zise Cress, iar Sara aşteptă ca Sophy să lase jos carafa, apoi le spuse că masa era pregătită, invitând-o pe Sophy s-o ajute să servească.

Cress nu intră în bucătărie. Ea îi oferi o băutură lui Gavin, iar Sophy îşi urmă mama.

- Cum ai obţinut această slujbă, Sophy?

- Am citit un anunţ în ziar.

Sara Wade care nu fusese anunţată decât de vizita celor doi copii, pregătise ceva destul de simplu, miel cu mazăre şi cartofi cu mentă, urmaţi de plăcintă cu mere. Dar când cu o oră în urmă Cressida o sunase să-i spună că va avea la masă un bărbat cu o avere imensă şi că ea şi soţul ei vor veni să vadă despre ce era vorba, Sara pregătise repede un muşchi Stroganoff, iar Gilbert scosese

nişte sticle de vin foarte vechi. Vizita neaşteptată a Sophyei, mai ales în acea companie, îi aruncă într-o stare de totală confuzie.

- De ce nu mi-ai spus că doamna Greenhaugh este doar menajera acestui domn?

- Eşti sigură că n-am făcut-o? Poate n-ai ascultat la ce-ţi spuneam, s-a mai întâmplat asta.

Acesta era adevărul, familia nu prea asculta spusele ei. Dar de data asta, Sara Wade avea în faţă o tânără graţioasă, strălucitoare, căci ceva, o schimbare extraordinară se petrecuse cu Sophy de la plecarea de acasă.

Masa se transformă într-un eveniment special. Gilbert Wade bău câteva pahare din acel vin vechi şi se bucură de prezenţa unui musafir de talia lui Gavin Tighe. Sophy îi surprinse însă în repetate rânduri privind-o, şi se simţi pentru prima oară egala surorii sale. Când, după masă, Sophy se duse în camera ei să ia nişte casete, Cress veni după ea.

- Ai ştiut că vei lucra pentru el, atunci când l-ai văzut prima oară?

- Nu avusese loc interviul atunci, zise Sophy.

- Dar ştiai că o vei face şi n-ai suflat o vorbă! E un tip extraordinar! Cress se întinse pe pat. Se vede că te-a făcut femeie, eşti foarte schimbată, Sophy. Cum este tipul ca amant?

Sophy roşi de indignare.

- Hai, spune, te-a luat pe sus? Sau i-ai cedat de bunăvoie? Cred că da, imediat ce l-ai cunoscut! Mai erai virgină? Peter n-a îndrăznit... Nu te entuziasma prea tare, Sophy, poate că el pare îndrăgostit

acum, dar te va trimite înapoi fără nici o remuşcare după ce-ţi expiră angajamentul. Nu cred c-ar fi bine să te întorci aici şi să aştepţi toată viaţa să apară un alt Gavin Tighe...

Capitolul 6

Cressida era geloasă! Sophy nu şi-ar fi imaginat o astfel de situaţie.

- Pe iubita lui o cheamă Judith Gretton.

- Ceea ce dovedeşte că am avut dreptate când ţi-am spus că eşti doar o pasiune trecătoare pentru el.

Sophy nu simţea nevoia ca sora ei să sublinieze că o eventuală relaţie a ei cu Gavin n-ar avea nici un viitor, dar până în acest moment, relaţia lor fusese foarte plăcută şi nu se simţea atinsă de ironia şi răutatea surorii sale. Căci Cressida voia s-o rănească, era evident, s-o facă să plângă, să-i strice ziua.

Sophy rămase cu braţele încrucişate, privindu-şi cu înţelegere sora.

- Ştiu toate astea, Cress, dar am avut norocul să găsesc un bărbat pe care-l râvnesc toate femeile.

Cressida se ridică de pe pat şi-i spuse cu ură evidentă:

- întotdeauna ai fost o proastă, Sophy!

- Ai dreptate, Cress, şi-mi pare rău că am irosit mult timp, dar de când am plecat de aici, n-am

pierdut nici o noapte. De fapt, m-am amuzat la gândul că toată lumea mă credea o insipidă, o frigidă, când eu în realitate eram o femeie foarte sexy.

Cressida începu să se convingă de asta. Nu simţea decât invidie pe dragostea care-i fusese acordată Sophyei şi care o făcuse să strălucească astfel. Gândul că Gavin Tighe făcea dragoste cu Sophy o scotea din minţi.

- După aventura asta crezi c-o să te mai vrea Peter?

Sophy izbucni în râs.

- Şi care ar fi diferenţa? Peter nu m-a vrut nici înainte.

Cressida îi mai spuse o dată că era o proastă şi ieşi din încăpere, iar Sophy oftă aşezându-se pe pat. O minţise pe sora ei spunându-i că avea o relaţie fizică cu Gavin când în realitate acesta nici n-o atinsese. Dar o făcuse să se simtă femeie prin vorbele şi faptele sale. Dragostea i se citea Sophyei în priviri, tot trupul ei tânjea după Gavin şi mângâierile lui. Probabil că el înţelesese că Sophy s-a îndrăgostit de el şi cândva va face dragoste cu ea, dar asta nu-l va obliga în vreun fel. Ştia că o relaţie între ei n-ar putea să dureze, dar mai ştia că ar fi răspuns cu toată dragostea de care era capabilă.

Visele veneau şi plecau. Ani de-a rândul ea-l visase pe Peter, dar amintirea lui Gavin n-o va părăsi niciodată.

- Nu te îndrăgosti de el, îi spusese Cressida.

Dar ea o va face. Dacă va face dragoste cu el, iubirea lui va fi pentru ea ca hrana sau apa după care tânjeşte orice organism viu. Dar ea nu va însemna niciodată ceva pentru el, ştia asta.

îşi adună în grabă casetele pe care voia să le ia cu sine. îmbrăcăminte nu avea rost să-şi ia, pentru că ceea ce avea ea era atât de demodat.

- Ce faci aici, Sophy? o întrebă mama ei care intrase în cameră.

- Am venit să iau nişte casete.

- Stai prea mult aici. Cress şi Rob vor să plece. Cum arată casa lui Tighe?

- Este un vechi conac de familie. Cândva a existat acolo şi o moară, iar casa este plină de antichităţi care ţi-ar plăcea foarte mult. Sophy începu să descrie obiectele de artă, iar Sara Wade realiză că fiica ei cea

mică era la fel de bine informată ca şi cea mare, deşi părea cam prostuţă. Mai are două case, zise Sophy, una pe Cannock Chase unde se află şi fabrica, şi un alt conac în Dorset. Este un bărbat bogat. Pare dur la prima vedere, dar copiii îl adoră, la fel şi personalul casei. Şi cu mine a fost foarte bun. în prima noapte petrecută acolo probabil m-am simţit departe de casă pentru că am avut aceeaşi manifestare de somnambulism, ca în copilărie. îţi aminteşti ce făceam când eram mică, nu? îţi imaginezi că nu putea păstra o bonă somnambulă! Dar a fost foarte înţelegător şi acum mă

simt foarte bine, copiii sunt nemaipomeniţi, iar soţii Greenhaugh sunt ca a doua familie pentru mine.

- Este un bărbat atrăgător şi înţeleg că te-ai îndrăgostit de el, dar nu te lăsa cucerită, nu-ţi pierde capul. Peter te-a sunat?

- Nu, Cress mi-a spus că iese cu Anne Marie din nou.

- Trebuia să vină aici, zise Sara. Dar tu când te întorci acasă?

- Peste două săptămâni. Ştiu că gazonul va trebui tuns până atunci, cred c-ar trebui s-o facă Nick, în lipsa mea.

--Te vei mai vedea cu Gavin după ce pleci din casa lui?

- Nu cred, dar nu-ţi face probleme, sunt conştientă că nu este de nasul meu. Toată lumea mi-a spus asta, dar Cress a făcut-o mai clar ca oricine altcineva.

“Cress s-a comportat ca o ticăloasă, îşi spuse Sophy, vrea să mă vadă întoarsă aici, şi mai ales înfrântă.”

Se duseră după gemeni la ora şase. Sophy se înţelegea foarte bine cu familia Robinson, ba chiar mai stătea şi cu copiii lor din când în când, pentru ca părinţii să poată ieşi seara. După o jumătate de oră plecară spre casă.

- Arăţi minunat, Sophy, îi spuse stăpâna casei pentru a nu ştiu câta oară. Dar ea n-o spunea cu invidie deşi nu era o femeie frumoasă. Te mai vezi cu Peter Fisher?

- Nu, îi răspunse ea şi poate că ar mai fi spus ceva, dar nu mai avu ocazia s-o facă, pentru că Gavin şi soţul lui Mary intraseră în bucătărie. Mary şi cei trei copii Robinson fură invitaţi la Witherstone. Sophy simţi cum oboseala îşi spune cuvântul. Tot drumul spre casă gemenii sporovăiră despre noii lor prieteni, iar când ajunseră reluară povestirea pentru domnul şi doamna Greenhaugh. Sophy le făcu baie şi-i culcă, scurtând povestirea din seara aceea pentru că micuţii adormiră imediat.

Când coborî în camera de zi nu-l mai găsi pe Gavin, care se dusese în biroul său unde avea de dat nişte telefoane urgente căci lumea îl căutase insistent în timpul zilei. Sophy se întrebă ce reacţie avusese Judith, dacă Gavin vorbea cu ea acum, şi mai ales ce-i spunea.

- Ti-ai văzut rudele? o întrebă doamna Greenhaugh care avea febră datorată probabil unei gripe pe care se încăpăţâna s-o trateze numai cu ceaiuri.

- Da, i-am văzut, a lipsit numai fratele meu. Toţi ceilalţi arătau destul de bine, aşa mi s-a părut. Iar ei la rândul lor s-au arătat impresionaţi de felul în care m-am schimbat.

Sophy simţea în mod ciudat că abia acum sosise acasă, că acesta era adevăratul ei cămin. Pregăti hainele copiilor pentru ziua următoare deşi se simţea obosită, îşi spălă părul şi începu să citească un roman. Gavin, care văzuse lumină în

camera de zi, unde se afla Sophy, o invită la o băutură. Ea observă că el nu apucase să-şi schimbe hainele, deşi era ora unsprezece şi părea destul de obosit. Faptul că era îmbrăcată într-un halat de casă o făcu să ezite amintindu-şi de capotul care atârna pe uşa băii de la parter şi care probabil îi aparţinea lui Judith. Sophy îşi adusese de acasă un halat simplu, albastru, fără nici o urmă de cochetărie.

în cămin ardeau ultimele lemne, iar Gavin turnă whisky în două pahare. Era o scenă foarte casnică, dar Sophy nu se simţea tocmai în largul ei.

- N-a mers totul conform planului tău, Sophy?

- Nu mi-am făcut nici un plan, am vrut doar să-i distrez puţin pe cei mici, să-i fac să se simtă bine şi să vadă obiceiuri noi.

- Mă refeream la Peter.

Sophy nu-l întâlnise, dar asta nu mai conta.

- Ai auzit-o pe Mary?

Gavin încuviinţă.

- Nu sunt prea multe de povestit, începu ea după ce-şi făcu curaj cu o înghiţitură de whisky. înainte de a veni aici, ieşeam cu un bărbat care se numeşte Peter, dar totul s-a terminat.

- Chiar aşa?

- Da, dintr-o dată. Cred că din cauza ta.

- Poftim? întrebă Gavin intrigat.

- Peter te admiră. L-ai cunoscut la petrecerea la care i-ai întâlnit şi pe Cress şi Rob. Mă refer la Peter Fisher, un băiat înalt, robust care lucrează la

Swarbrick Engineering, Preston. Visul lui ar fi să lucreze la Tighe Industries. Pe figura lui Gavin nu se citea nimic, dar ea continuă: Ai dat un interviu unei reviste pentru femei, în care spuneai că nici

un bărbat care vrea să aibă o cariera de succes nu trebuie să se încurce cu o femeie tăcută. Acesta este genul meu, nu? De fapt am fost foarte tăcută, încât nimeni nu credea că am ceva în cap. Iar Peter a urmat cuvintele maestrului, cred. N-a mai vrut să se căsătorească cu mine, dar nici nu mi-a spus-o direct.

- Adevărat? N-am crezut că există cineva care să ia drept serioase prostiile pe care le-am spus atunci!

- Şi uite că a făcut-o. Nu te-ai întrebat niciodată de ce numele meu n-a fost pe lista doamnei Greenhaugh, cu numele celor care au sunat pentru a lucra aici? Eu n-am văzut anunţul şi nu ştiam că eşti în căutare de bonă. Venisem doar să-ţi spun că te înşeli în privinţa femeilor tăcute. L-am auzit pe Peter spunându-i fratelui meu că n-aş putea fi decât o povară pentru el şi cariera lui. Am plecat în dimineaţa aceea fără să spun cuiva unde mă duc. Sophy mai luă o gură de whisky. De fapt, cred că mi-am revenit numai după ce am sărit în lac, căci numai apa rece te poate trezi la realitate. Acum, după ce mă cunoşti, mai crezi că aş putea fi o povară pentru el?

- Nici vorbă.

- Ce-ar trebui să fac acum?

- Să-l dai uitării.

Gavin o întoarse spre el şi-i mângâie părul care părea să-l asculte şi se unduia sub mişcările lui.

- Eu te-aş putea face să-l uiţi pe acest Peter.

El o putea face să-şi uite şi numele. Poate pentru două săptămâni. Dar după aceea?

Cress avea dreptate, la fel şi mama ei. Sophy îşi reveni brusc şi se smulse din braţele lui.

- Nu, te rog, nu!
- Nu vrei să-l uiţi pe Peter?

Peter? îl şi uitase. Dar Peter putea să revină în viaţa ei luna următoare, lucru pe care Gavin nu-l putea face.

- Dintotdeauna am fost îndrăgostită de Peter. Te găsesc teribil de atrăgător şi sunt sigură că poţi avea orice femeie vrei, dar...
- Dar nu şi pe tine? Gavin o privea zâmbind. Te cred, Sophy, nu trebuie să pari atât de disperată.

Deci refuzul ei nu conta prea mult. Gavin o făcuse să înţeleagă că era dorită dar existau şi alte femei care nu l-ar fi refuzat. îşi luă paharul în mână şi ceru:

- Mai pot primi unul?
- Sigur că da, dacă simţi nevoia să bei, deşi cred că ai băut de ajuns.
- Da, ai dreptate, zise ea ridicându-se. Noapte bună, a fost o zi minunată.

Sophy ieşi din încăpere, dar dacă Gavin ar fi strigat-o, s-ar fi repezit în braţele lui. Regreta că-l respinsese şi probabil regretele n-o vor lăsa să doarmă toată noaptea. Cress ar zâmbi satisfăcută dacă ar şti că Sophy era singură în noaptea aceea din cauza spuselor ei.” întotdeauna ai fost o proastă,” îşi aminti ea vorbele lui Cress şi fu de acord cu ea.

Dar a doua zi dimineaţa Sophy era foarte mândră de sine. Dacă i-ar fi cedat lui Gavin s-ar fi simţit în al nouălea cer dar numai pentru o zi, căci ar fi fost imediat alungată ca biata Eva din Eden. Era mult mai bine şi mai sigur cum era acum, în propriul ei pat. Poate Gavin se simţise refuzat din cauza lui Peter.“Peter nu s-ar mai uita la tine“ îi spusese atotştiutoarea ei soră.” Te înşeli, dragă surioară, îşi spuse Sophy, când voi veni acasă se vor schimba multe lucruri şi în primul rând se va schimba felul în care mă vor privi bărbaţii, începând cu Peter”.

Copiii dormeau încă, aşa că Sophy coborî la bucătărie să bea o cafea. în fiecare dimineaţă, doamna Greenhaugh era deja în bucătărie la ora aceasta, dar astăzi nu se afla decât soţul ei acolo.

- Am vrut să te trezesc, Sophy, îi spuse el, nu cred că Amy ar trebui să se dea jos din pat, nu-mi place cum arată.

Doamna Greenhaugh era îmbujorată din cauza febrei, dar si furioasă că tocmai ea se îmbolnăvise.

- Important este acum să n-o dai întregii case,

zise Sophy, si de aceea nu vei coborî din pat până la însănătoşire.

- Nu vreau să las povara casei asupra ta, zise doamna Greenhaugh care se simţea vinovată. Dar dacă domnul Gavin va pleca pentru toată săptămâna în Midlands, totul va fi mai uşor.

Sophy oftă întristată, auzind că Gavin va fi departe de ea toată săptămâna. Se obişnuise prea mult cu el.

- Voi chema doctorul, chiar acum, zise ea în ciuda protestelor doamnei Greenhaugh. Iar eu mă voi descurca singură cu casa şi cu copiii, sunt sigură că ei vor înţelege situaţia.

- Bine, doar pentru o zi sau două, fu doamna Greenhaugh de acord.

Doctorul era un individ scund care arăta mai degrabă a fermier, şi de cum o văzu pe bolnavă, decise că nu era vorba decât de o gripă care necesita medicamente şi repaos la pat.

Copiii se întristară auzind că doamna Greenhaugh era bolnavă şi promiseră să fie foarte ascultători cu

soţul acesteia şi cu Sophy. De fapt, ei se uitau întrebător la Gavin, sperând că nu se va îmbolnăvi şi el, stâlpul casei.

- Dacă vei avea nevoie de ajutor, Sophy, îi spuse el pe când ea-l conducea spre garaj, sun-o pe secretara mea. Găseşti numărul pe birou. îţi va trimite o asistentă şi va lua legătura imediat cu mine. Iar Tom îţi va face aprovizionarea.

- De parcă aş avea un batalion de hrănit...

Cum s-ar schimba viaţa acestei familii dacă Gavin s-ar căsători cu Judith? se întrebă Sophy. Probabil că ar apărea foarte mult personal de serviciu, căci acesteia îi plăcea să dea ordine.

Gavin îşi luă rămas bun de la toţi, o luă în braţe pe Felicity şi îl ciufuli pe Charles, lui Sophy îi spuse să aibă grijă de ea, apoi se urcă în Mercedesul său şi plecă.

Sophy se gândi că era un bărbat sofisticat, frumos, deştept şi cu bani. Era greu de crezut că femeile nu roiau în jurul lui... “Chiar dacă se va căsători cu Judith, a considerat că poate să încerce, eu mă aflam aici la îndemână...” Sophy se simţi cuprinsă de frisoane iar Charles, care era lângă ea, îi luă mâna şi o întrebă:

- Te simţi rău, Sophy? Sper să nu te îmbolnăveşti şi
tu!

- Nu, Charles, fii liniştit, sunt o fată foarte puternică şi rezistentă!

Plecarea lui Gavin îi lăsă un gol în suflet. Chiar atunci când lipsea de acasă noaptea, Sophy ştia că a doua zi el va veni, dar acum zilele treceau una după alta şi deşi erau numai şase la număr până la sosirea lui, păreau că nu se mai termină. Muncea foarte mult iar gemenii nu-i făceau probleme, poate şi pentru faptul că se simţeau vinovaţi de boala doamnei Greenhaugh pe care o bănuiau de pojarul pe care-l aduseseră ei de la şcoală. Sophy o

numi pe Felicity responsabilă cu administrarea medicamentelor şi fetiţa reuşi s-o facă pe doamna Greenhaugh să le ia, cu toate că aceasta n-o făcea fără strâmbăturile de rigoare.

Gavin sună luni seara, iar Felicity care răspunse i-o dădu imediat pe Sophy, spunându-i:

- Este doar unchiul Gavin.

Fu o discuţie scurtă, prin care el voia să se asigure că Sophy se descurca, apoi discută cu gemenii, dar numai auzul vocii lui o făcu să se înfioare, aşa cum o făcuse şi mirosul parfumului lui. După ce vorbi cu el, Sophy se duse în baia lui unde desfăcu sticla de aftershave şi mirosi o secundă. I se păru că pentru un

moment îl simte pe Gavin mai aproape. Casa părea goală fără el deşi ei îi plăcea să fie cu gemenii şi să aibă grijă de ei, dar era casa lui, aşa că orice atingea, purta pecetea lui.

Miercurea era ziua în care doamna Greenhaugh schimba aşternuturile iar Sophy avu ocazia să intre pentru prima oară în dormitorul lui Gavin. Şi întrucât domnul Greenhaugh luase copiii în grădină, Sophy avu curaj să intre în încăperea alăturată unde ei îi spuseseră că dormea Judith când rămânea peste noapte. Din câte ştia ea, Judith nu mai rămăsese acolo în ultimele două săptămâni, dar camera ei fiind departe de acest loc, nu putea fi sigură. Camera era într-o stare perfectă de curăţenie, cearşafurile erau curate iar Sophy şi-o imagină pe Judith aşezată în faţa

oglinzii, periindu-şi minunatu-i păr. Se întoarse apoi în camera lui Gavin şi-şi îngropă obrazul în pernele lui. Zilele ei în aceasta casă erau numărate. închise ochii, cu faţa îngropată în pernă, iar dorinţa se ivi atunci, primitivă şi dureroasă, o forţă care o luă pe sus ca o furtună. Gemu şi aruncă perna. La naiba cu Cress! Ştia acum care va fi preţul pe care va trebui să-l plătească dar îl dorea prea mult, încât nimic altceva nu mai conta. Dacă se va mai ivi ocazia, nu-l va mai refuza.

Doamna Greenhaugh se simţea mai bine, începuse să părăsească patul, hotărâtă ca sâmbătă, la sosirea lui Gavin, să-l întâmpine în holul de la intrare.

Gavin suna în fiecare seară, schimba cu ea câteva cuvinte, apoi vorbea cu gemenii. Fără să-şi dea seama, vineri seara Sophy îi spuse că-i simţea lipsa.

în timpul săptămânii primise câteva telefoane de acasă. Primul fusese de la Nicholas:

- Ce naiba se întâmplă, Sophy? Mi-au spus că lucrezi pentru Gavin Tighe!
- Este adevărat!
- Şi de ce ai ţinut secret? Nicholas îi spuse ce auzise de la familia lor, despre felul în care se schimbase ea. Sophy care aştepta telefonul lui Gavin, scurtă convorbirea:
- Trebuie să închid acum, Nicholas, aşteptăm un telefon. Nu-ţi face probleme din cauza mea, slujba este minunată şi mă simt foarte bine aici.

- Cine a fost? o întrebă Felicity.
- Fratele meu, Nicholas.

Felicity avu o mină dezamăgită.

Şi mama ei o sună vrând să ştie ce face, cum se descurcă, părând mai interesată ca niciodată de soarta fiicei sale.

Se apropia şi ora la care Gavin îşi anunţase sosirea.

- Le va aduce daruri celor mici, îi şopti doamna Greenhaugh, aşa face întotdeauna.

Dar ei nu darurile le aşteptau cu atâta nerăbdare, ci pe el. La fel doamna Greenhaugh şi soţul ei, iar Sophy ar fi murit de ruşine dacă menajera ar fi intuit ce cadou aştepta ea de la el...

Aranjară masa în sufragerie iar Sophy îşi schimbă fusta de jeans cu o pereche de pantaloni negri şi o bluză de mătase. Se machie puţin, încălţă o pereche de sandale cu tocul înalt, se parfumă şi începu să-l aştepte împreună cu copiii. Nicicând nu se simţise mai fericită. Viaţa i se părea perfectă acum când ştia că el va veni. Când copiii vor fugi în braţele lui, va face şi ea la fel.

Sophy auzi maşina. Charles care alergase la fereastră exclamă:

- O, a venit şi ea! Poate nu va rămâne!

Sophy se duse şi ea la fereastră. Gavin coborâse din maşină şi-i întinsese mâna lui Judith care coborî ca o prinţesă. Apoi, el luă valizele dintre care una era probabil a ei. Deci Judith fusese cu el toată săptămâna şi de acum va sta aici.

Sophy simţi că pământul îi fuge de sub picioare şi vorbele surorii sale începură să-i răsune în minte:

“Mereu ai fost o proastă, Sophy! Proastă! Proastă!”

Capitolul 1

Toată ziua Sophy se gândise la sosirea lui Gavin, ignorând faptul că Judith era o realitate în viaţa lui. Când intrară în holul cel mare, Sophy parcă văzu o scenă de basm: bărbatul era înalt, puternic, femeia blondă şi frumoasă, copiii alergau spre ei... iar ea era o intrusă ca întotdeauna.

Judith îi îmbrăţişă pe cei mici apoi o privi de sus pe Sophy şi remarcă:

- Văd că-ţi prieşte aerul de aici! Ai înflorit!

Gavin o privi şi el. Ea nu mai era o surpriză pentru el, ştia cum începuse să se schimbe încă de la sosirea în casa lui. Gavin îi zâmbi întrebând-o:

- Au fost probleme?

- Nici una. Numai că abia aşteptase ca el s-o îmbrăţişeze aşa cum făcuse la plecare.

- Biata doamnă Greenhaugh, îi spuse Judith acesteia, cred că a fost o săptămână cumplită pentru tine! Trebuia să aduci o asistentă. Cum s-a descurcat bona cu toată casa? Cred că a fost un calvar!

- S-a descurcat de minune, ne-a îngrijit pe toţi cu mult devotament. Iar masa este gata imediat ce veţi dori să mâncaţi.

Copiii fugiră după Gavin pentru a-şi primi darurile, doamna Greenhaugh se duse la bucătărie, iar Judith, dezbrăcându-şi haina, i-o întinse lui Sophy.

- Pune-o în dulap.

Sophy făcu ce i se spusese, conştientă că astfel i se reamintea rolul ei în această casă. Apoi o urmări pe Judith care urcă probabil în camera alăturată celei a lui Gavin. De acum îi era foarte clar că Judith va veghea ca ea să stea departe de el. De aceea se duse direct la bucătărie unde doamna Greenhaugh, care deschidea uşa cuptorului, îi spuse că se simţea foarte obosită.

- Cei doi vor mânca alături de noi la masă, sau va trebui să le duc mâncarea în cameră? o întrebă Sophy.

- Mă simt cam obosită, spuse doamna Greenhaugh în loc de răspuns. Eu o să mănânc aici cu Tom, dar copiilor le-am promis deja... Judith era un musafir neaşteptat, care le zădărnicise planurile.

- Judith lucrează undeva? întrebă Sophy, iar doamna Greenhaugh ridică din umeri.

- Tatăl ei este foarte bogat; nu aşa ca domnul Gavin, dar oricum... Se pare că lucrează pentru el, deşi este liberă tot timpul şi în ultimele şase luni a fost peste tot cu domnul Gavin.

- Deci este ceva serios, nu? Sophy încerca să pară doar curioasă. V-ar plăcea să se însoare cu ea?

- Dacă dânsul o place trebuie să ne placă şi nouă. El a avut întotdeauna fete frumoase, dar ea este cea mai grozavă.
- Aşa e, zise Sophy.
- Sophy, mă ajuţi să mă îmbrac? întrebă Felicity care intrase în bucătărie cu o cutie mare în braţe. Nu vreau să mă ajute ea.

Gavin îi adusese lui Felicity un costum de ţigancă, roşu cu verde, cu un bolero mic de catifea neagră. Costumul avea o mulţime de lanţuri şi medalioane. Probabil Judith se oferise s-o ajute pe Felicity şi fusese respinsă.

- Am venit aici să ţi-l arăt ţie şi doamnei Greenhaugh, zise Felicity.
- Astfel îmbrăcată ne poţi ghici viitorul, zise doamna Greenhaugh.

- Ce a primit Charles? o întrebă Sophy.
- Un zmeu.
- Dacă mâine va bate vântul vom merge să-l înălţăm pe deal.

Sophy îi hrăni pe copii care erau entuziasmaţi de darurile primite şi prea obosiţi pentru ca să se mai poată înţelege cineva cu ei. Judith coborî să vadă cum merg lucrurile, iar când urcă scara spre camera ei, îi spuse lui Sophy:

- îmi place că te ocupi de micuţi, dar nu-ţi face iluzii că te vom chema şi vacanţa viitoare, pentru că atunci eu voi alege bona. Apoi se întoarse pentru că auzise glasul lui Gavin. Se aşezară la masă, iar Gavin fu chemat la telefon, timp în care

Judith luă un aer plictisit aşteptând întoarcerea lui. Când în sfârşit acesta se întoarse, Judith păru că revine la viaţă. Sophy le spuse:

- Cred că este timpul să vă spunem noapte bună.

Judith o privi de parcă ar fi vrut să spună că era de mult momentul să se retragă. Sophy duse copiii în camera lor, spunându-şi că acesta îi era locul, alături de ei, iar dragostea care începuse să se contureze pentru Gavin trebuia să se stingă imediat dacă ea mai avea vreo urmă de mândrie. în seara aceea nu-i mai văzu pe

Gavin sau pe Judith. îşi spuse că făcuse foarte bine că nu-i acceptase avansurile pentru că oricum, el ar fi plecat în călătorie cu Judith iar acum tot cu ea ar fi fost. Nu avea rost să se lase umilită. Simţea însă o amărăciune explicabilă de altfel, pentru că un bărbat îi făcuse avansuri iar ea era conştientă că o făcuse din milă, nu din pasiune.

Sophy se pregăti de culcare dar somnul refuză s-o cuprindă, aşa că rămase cu ochii larg deschişi câtva timp. Fusese un copil singuratic căruia nu i se arătase dragoste iar acum era la fel de singură şi dezolată şi se temea să nu aibă din nou manifestări de somnambulism şi să ajungă în camera lui Gavin, pe care acum o împărţea probabil cu Judith.

îşi puse un scaun lângă pat pentru ca să se împiedice de el dacă ar vrea să pornească în somn. Se trezi dimineaţa şi se grăbi să coboare la

bucătărie pentru că era rândul ei să se ocupe de micul dejun. Dar constată cu uimire că Gavin se afla deja acolo, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, discutând cu soţul doamnei Greenhaugh. Sophy nu se aştepta să-l găsească acolo, atât de devreme. Fu şocată şi trebui să tragă aer în piept înainte de a-i răspunde la salut. Gavin goli ceaşca de cafea şi se ridică.

- Sunt gata de plecare, spuse el.

-Dar este duminică, nu se lucrează!

-în unele situaţii se fac excepţii, Sophy.

- Judith vrea să-i duc cafeaua în cameră? îl întrebă ea.

-Nu, dacă o să vrea cafea o să coboare.

Sophy aşeză masa pentru micul dejun, spălă şi hrăni copiii, apoi îi trimise la joacă în grădină unde Tom urma să-i ajute la asamblarea zmeului.

între timp apăru şi doamna Greenhaugh, iar Sophy se duse în salon să adune ceştile din care băuseră Gavin şi Judith cu o seară înainte. Ea observă care fusese ceaşca lui Judith după urma de ruj roz lăsată pe margine şi se gândi dintr-o dată disperată că o aştepta o zi întreagă sub supravegherea lui Judith, simţind c-o lasă puterile. Nu dormise deloc.

Judith apăru îmbrăcată în chimonoul cu maci şi i se adresă cu un zâmbet:

- Ai ajutat-o pe doamna Greenhaugh? Nu arată prea bine săraca, nu ştiu de ce-i mai păstrează Gavin aici pe soţii Greenhaugh, sunt prea bătrâni!

Sophy zâmbi la gândul că dacă Judith îşi închipuia că va veni aici ca doamnă în casă şi-l va convinge pe Gavin să renunţe la serviciile soţilor Greenhaugh se înşela amarnic, şi nu-l cunoştea deloc.

- Şi copiii? întrebă Sophy, poate veţi vrea să stea la şcoală pe timpul vacanţelor.

- Nu, zise Judith, mie îmi plac copiii.

Asta nu mai contează, îşi spuse Sophy, pentru că Gavin va veghea oricum ca ei să nu fie afectaţi.

- Sophy, zise Judith dintr-o dată, îmi pare rău pentru ce ţi-am spus aseară, dar te-ai schimbat foarte mult în ultimul timp. Cred că-ţi imaginezi de ce am reacţionat aşa. Ştii că este de ajuns ca Gavin să intre într-o încăpere, că ochii tuturor femeilor se opresc asupra lui. Nu este vina ta că el te place. Am înţeles între timp că nu ai făcut nimic pentru a-i atrage atenţia, aşa că-mi cer scuze.

- Nici o problemă, zise Sophy. Asta însemna că dacă Judith şi-a reconsiderat poziţia, o va primi şi în vacanţa următoare să lucreze aici, ceea ce va fi bine, dacă ea va putea să suporte atmosfera.

- Sophy, ai un musafir, se auzi vocea doamnei Greenhaugh care deschise uşa bucătăriei şi în spatele ei Sophy îşi văzu fratele.

- Ce te aduce aici, Nicholas întrebă ea, mândră de felul în care arăta fratele ei. Apoi, se întoarse către Judith şi doamna Greenhaugh; el este fratele meu, Nicholas.

- Rămâneţi la prânz? îl întrebă doamna

Greenhaugh, iar el îi spuse cu regret:

- Cu dragă inimă aş fi rămas, dar trebuie să mă întorc la serviciu, mi-am luat câteva ore libere pentru a vedea ce face Sophy.

Judith începu să râdă:

- Sophy face mai bine ca de obicei, copiii o adoră, iar ea s-a ocupat de treburile casei cu succes toată săptămâna. Iar acum, serveşte-ţi fratele cu un sherry, Sophy, mai zise ea şi plecă.

Nicholas închise uşa după Judith şi doamna Greenhaugh.

- Omul ăsta are harem? Da, sigur că vreau un sherry!

- Nu fi obraznic, Nicholas. Eu sunt bona iar cealaltă este iubita lui. Se va căsători cu ea. Iar acum, spune-mi, ce te-a adus tocmai aici?

- Tu, Sophy. Nu te-am văzut duminica trecută iar ceilalţi mi-au spus că te-ai schimbat foarte mult, aşa că mi-am spus că este mai bine să constat singur. Cress îţi transmite dragostea ei.

Sophy zâmbi neîncrezătoare:

- Chiar aşa?

- Sophy, tu ştii că pe Cress a răsfăţat-o toată lumea şi vrea să fie considerată frumoasa familiei; cu toate astea ţine la tine.

Sophy îşi spuse că, în mod sigur Nicholas n-o va preveni în privinţa lui Gavin, acum după ce-o văzuse pe Judith.

- Spune-mi, Sophy, ce te-a făcut să pleci de acasă să-ţi cauţi o slujbă? o întrebă Nicholas.
Sophy nu răspunse imediat.
- După ce l-am auzit pe Peter spunându-ţi că nu ştie cum s-o rupă cu mine. Am văzut anunţul în ziar şi m-am prezentat la interviu.
Nicholas îşi muşcă buzele.
- Biata de tine! îmi pare rău.
- Să nu-ţi pară! zise Sophy şi-i puse o mână pe umăr. Mi-a făcut bine venirea aici, m-a ajutat să mă maturizez. M-am ocupat de casa asta şi n-am spart nici măcar o ceaşcă. Iar dactilografia mea a devenit mai rapidă. Am condus destul de mult şi mi-a plăcut asta. Iar acum du-te acasă şi transmite-le tuturor dragostea mea.
- Chiar şi lui Cress?
- Desigur.
- Dar lui Peter?
- Ce este cu Peter? întrebă ea zâmbind, iar Nicholas se gândi că va face cumva pentru ca ei doi să fie iar împreună.

Sophy se duse în grădină să caute copiii şi văzu zmeul multicolor întins pe iarbă. Tom îi ajutase să-l ridice dar nu bătea prea tare vântul, aşa că acesta nu rezistase prea mult şi căzuse.
Când o văzu venind, Charles fugi spre ea. Sophy îşi spuse că dacă şi Gavin ar fi fost cu ei, ridicarea zmeului ar fi fost un prilej de mare bucurie.
- Mi-aş dori să vină şi unchiul Gavin, zise Charles.
- A trebuit să se ducă la lucru, le explică Sophy.

- Iar ea a rămas aici şi când va veni unchiul probabil vor pleca împreună.

Unde se duceau nu mai era problema ei, aşa că nu mai zise nimic. între timp copiii înţeleseră că din cauza vântului care se încăpăţâna să nu bată nu puteau ridica zmeul şi renunţară, întorcându-se acasă. Judith îi aştepta în grădină.

- Copii, le spuse ea, mă duc la fabrică să-l iau pe Gavin. Cum s-a ridicat zmeul?

- Destul de bine, dar n-a prea fost vântul puternic.

Copiii porniră spre casă, iar Judith îi făcu semn lui Sophy să mai stea, aşa că ea nu avu încotro. Nu-i făcea plăcere să stea de vorbă cu Judith pentru că ea nu-i spunea niciodată lucruri bune.

- Sophy, am discutat cu fratele tău după ce ai plecat şi mi-a vorbit despre somnambulismul tău.

Sophy roşi. Ea îi spusese mamei sale despre ce se întâmplase atunci, în prima noapte. Familia discutase problema şi Nick îşi închipuise că şi Judith ştia. Dar nu era aşa şi Judith o privea suspicioasă.

- Cred că nu ştii unde te duci când porneşti la miezul nopţii, îmbrăcată în cămaşă de noapte. Dar nu-ţi face probleme, mai ai doar o săptămână de stat aici, sper că nu ţi se întâmplă asta mereu?

- Tocmai asta este problema cu somnambulismul, pleci dar nu ştii unde ajungi...

Judith râse ca de o glumă bună apoi îi spuse ce băiat drăguţ este fratele ei şi o întrebă cu ce se

ocupă, iar când află că acesta este avocat, spuse că este bine să ai şi aşa ceva în familie. Dar din privirile pe care i le arunca Judith, Sophy înţelese că nu avea cum să-i înlăture suspiciunile şi că aceasta n-o va accepta niciodată. De fapt, nici nu-mi pasă, îşi spuse Sophy după ce se gândi că nu va avea de ce să-i pară rău când se va sfârşi vacanţa copiilor. Nimeni n-o va opri să păstreze legătura cu copiii sau cu soţii Greenhaugh. Sophy începu să-şi facă planuri pentru săptămânile care urmau. Spera că mama şi sora ei o vor lăsa să le ajute la magazin, şi că va putea învăţa de la ele; iar viaţa ei socială se va îmbunătăţi, va căuta să iasă cât mai mult, să-şi facă prieteni.

într-un fel sau altul se întorcea la Peter, deşi acesta continua să iasă cu Marie Anne. Nu trecuse decât o lună de când ea îl găsea cel mai grozav bărbat şi-şi aminti de el ascultându-l pe Neil Diamond, care cânta Summer Love, în timp ce copiii urmăreau o emisiune la televizor. Amintirile reveniră cu putere, iar chipul lui Peter îi apăru tot mai viu în faţa ochilor. Ar fi fost ciudat să nu şi-l poată aminti după doar patru săptămâni, deşi acum nu mai simţea nici un fel de durere. Dar nici bucurie. Nu mai tânjea după apropierea lui, nu-l mai dorea cu disperare.

Sună telefonul şi se ridică să răspundă, cu toate că nu auzea mare lucru din cauza vocii lui Neil Diamond, dar când auzi glasul lui Peter nu putu să nu-i spună:

- Peter! Tocmai la tine mă gândeam!

- Adevărat? Sophy, tocmai am discutat cu Nicholas. Mi-a spus că ne-ai auzit vorbind în acea duminică.

- Da.

- Aş putea să te văd în seara asta?

Sophy se gândi că ar fi bine să-l vadă, să iasă din starea în care intrase de la sosirea lui Judith. Pe fata asta o considera capabilă să-i submineze încrederea în sine, lucru pe care câteva ore petrecute cu Peter l-ar diminua.

- As putea veni să te iau într-o oră, Sophy, spune-mi doar unde trebuie să vin. Până acum el nu mai dăduse vreodată semne de nerăbdare.

- Ştii unde mă aflu?

- Da, mi-a spus Nicholas. Vin acolo într-o oră, Sophy.

Ea puse receptorul în furcă iar Felicity, care ascultase discuţia, o întrebă:

- Ăsta era telefonul pe care-l aştepţi de atâta vreme?

- Da, admise Sophy. Mă duc s-o rog pe doamna Greenhaugh să se ocupe de voi în seara asta.

Doamna Greenhaugh se arătă chiar încântată că Sophy îşi lua o seară liberă, ba chiar îi dădu şi o cheie în cazul în care întârzia prea mult.

Peter vine până aici după mine, îşi spuse ea fericită, privindu-se în oglindă. îşi fardă obrajii, aplică nişte rimel şi o umbră de fard pe pleoape pentru a face ca ochii ei să arate mai strălucitori.

Se îmbrăcă în pantaloni, bluză de mătase şi sandale cu tocuri înalte. Curând apăru şi Peter. îi simţise lipsa aşa că-l îmbrăţişă ca pe un prieten drag. Peter îi spuse că arată extraordinar, de fapt, toate cunoştinţele lor îi vorbiseră despre schimbarea care se produsese cu Sophy.

-Ai vrea să-ţi fac un tur al casei Tighe? Eşti un mare admirator al lui.

- Nu, Sophy, aş vrea să ieşim cât mai repede de aici.

Peter nu-şi lua ochii de la ea. Sophy era complet schimbată. Era frumos şi discret machiată, îmbrăcată cu bun gust, părul îi era frumos aranjat. Dar adevărata schimbare se petrecuse în sufletul ei şi tocmai despre asta ar fi vrut el să afle mai multe.

- Cum ai obţinut slujba asta, Sophy?
- Cu puţin noroc.

El începu să-i spună cât de rău îi părea că ea auzise discuţia lui cu Nick, iar Sophy îşi închipui că el va încerca să-i explice că trăsese o concluzie pripită, că nu avusese intenţia s-o rupă cu ea, aşa că-l întrerupse.

- Am auzit că te vezi din nou cu Marie Anne.
- Da, ne-am văzut o singură dată. Dar de unde ai aflat?
- Cress mi-a spus, dar a făcut-o în ideea că îl consideră pe Gavin nu numai angajatorul ci şi amantul meu.

După ce rosti aceste vorbe Sophy realiză că n-ar fi

trebuit s-o facă, dar răul se produsese deja.

- Şi chiar aşa este, Sophy? Fii sinceră!

- Dacă ar fi încercat şi a doua oară sigur ar fi avut o şansă. Sophy mai credea că dacă ea ar fi cedat n-ar mai fi apărut Judith. Dar acestea erau lucruri pe care nu era dispusă să le mărturisească nimănui. Privindu-l

pe Peter constată că era foarte intrigat, dar şi fascinat de ea. O privea de parcă abia acum începea s-o cunoască. Acum şi lui îi era clar că ea putea să fascineze un bărbat ca Tighe. Privind cum pe sub bluza de mătase i se conturau sânii, el se întrebă cum de nu observase până acum că ochii ei erau verzi, cu irizaţii aurii.

Se învârtiră cu maşina pentru a găsi un loc de parcare la restaurantul în care o dusese Gavin pe ea, dar Sophy sugeră restaurantul chinezesc din apropiere. Mâncară cu poftă, băură, iar Sophy vorbi mult, flirta şi păru că se simte foarte bine, ceea ce-l făcu pe Peter să remarce:

- Chiar şi culoarea ochilor ţi s-a schimbat, Sophy!

- Cred că nu te-a interesat niciodată s-o afli! îi reproşă ea dar fără să insiste. Sophy continua să-i zâmbească pentru că nu de mult îl iubise şi-şi dorise să facă dragoste cu el. Era conştientă de felul în care se comporta. în maşină îşi aşează capul pe umărul lui, iar când maşina o luă pe un drum lăturalnic, se lipi toată de el.

- Eşti frumoasă, Sophy, zise el şi o sărută. Ea

ştia că nu acesta era momentul indicat dar îl înlănţui ca o liană. Dar imediat ce văzu că Peter este robit de pasiune, ea i se desprinse din braţe şi-i spuse:

- Peter, este prea târziu, am promis că mă întorc pe la unsprezece. Dar de săptămâna viitoare mă întorc acasă, ne-am putea întâlni luni seara.
- Bine, Sophy, cum doreşti, îi spuse el, eliberând-o nu fără regret. Peter o mai sărută o dată şi plecă.

Sophy avea cheia dată de doamna Greenhaugh şi imediat ce descuie văzu că în holul de la intrare ardea lumina. Gavin deschise imediat uşa de la birou. Sophy îşi imagină că rujul i se întinsese pe faţă că părul îi era ciufulit şi nu voia să fie văzută astfel tocmai de el. Dar nu avea cum să-l evite.

- Ai petrecut o seară plăcută? o întrebă el.
- Da, mulţumesc, foarte plăcută.
- Sper că nu s-a terminat cu un viol?
- O, nu! Sophy îngheţă când lăsând privirea în jos observă că bluza îi era desfăcută până în talie.
- Văd că fost o revedere furtunoasă, ar fi mai bine să-ţi închei nasturii până nu apare doamna Greenhaugh!

Capitolul 8

- Ai avut o seară frumoasă? o întrebă şi Felicity de cum se trezi.
- Grozavă, îi spuse Sophy, apoi văzând că vrea să se îmbrace tot cu costumul de ţigancă adus de

Gavin, care se cam murdărise, îi spuse: Iubito, astăzi vei îmbrăca jeanşii, este o zi normală de lucru, gata cu distracţia!

Apoi, duse costumul la baie pentru a-l spăla de mână. Trecând prin bucătărie observă că Gavin luase micul dejun şi se bucură că plecase pentru că după seara trecută nu se grăbea să dea ochii cu el. Pe Judith n-o văzuse, dar asta nu însemna că nu se mai afla în casă pentru că se scula mai târziu dimineaţa.

- Te-ai distrat bine cu iubitul tău? o întrebă şi doamna Greenhaugh.

- Da, foarte bine, zise Sophy, vrând să precizeze că între ea şi Peter nu mai era nici o relaţie. Judith este în camera ei?

- Nu, dar se va întoarce destul de repede. Domnul Gavin a plecat foarte devreme, s-a întâmplat ceva la fabrică.

- Sper că nu este ceva grav, zise Sophy şi începu să spele costumul lui Felicity.

- Eşti cam tăcută astăzi, Sophy, remarcă doamna Greenhaugh. Casa va fi altfel după plecarea ta şi a copiilor. Ai fost o fată de nădejde, Sophy, îmi pare rău că te vom pierde.

- Şi eu vă voi simţi lipsa, zise Sophy care ştia că nu mai avea la ce să viseze de acum înainte şi că o aşteptau numai zile cenuşii.

Duse copiii la o plimbare pe lacul Windermere şi, ca niciodată, Sophy deveni foarte conştientă de trecerea timpului. De fapt, ştiuse de la început că slujba era temporară. De acum începuse parcă să

măsoare clipele care se scurgeau ca marcate de un ceasornic interior. Era ultima zi de luni pe care avea s-o petreacă aici, ultimele poveşti pe care să le spună copiilor. Seara, Felicity o luă de gât şi o întrebă:

- Acum eşti fericită, Sophy? Nu mai trebuie să aştepţi telefoanele lui.

Dar ea încetase de câtva timp să-i aştepte telefoanele. Peter promisese c-o va suna, dar acum ea nu-şi va mai ţine respiraţia la auzul telefonului. Va trebui să mă conving că sunt fericită şi fără Peter, îşi spuse ea şi ieşi zâmbind din camera copiilor. Gavin era aşezat pe hol într-un fotoliu. Când îl văzu, îi pieri zâmbetul.

- Nu vreau să fiu eu cel care-ţi fură zâmbetul, Sophy, zise el, mă bucur şi eu dacă văd pe cineva fericit.

El intră în camera copiilor să le spună noapte bună, iar aceştia îi povestiră tot ce făcuseră peste zi, mai ales excursia pe lacul Windermere. Sophy începu să-şi facă probleme căci nu ştia dacă să-şi ceară scuze pentru că intrase cam răvăşită în casă noaptea trecută. Dar mai ales ar fi vrut să-i spună: "îţi vine să crezi că Peter nu este dragostea vieţii mele?" Dar când îl văzu ieşind din camera micuţilor preferă să-l întrebe dacă are ceva de dactilografiat, atât.

- Da, ar fi ceva, zise el şi Sophy îl urmă în birou. Doamna Greenhaugh mi-a spus că ai avut probleme la fabrică.

- Poftim? zise Gavin ridicând încruntat ochii din

hârtiile sale. A, n-a fost mare lucru. Te rog dactilografiază-mi astea, spuse el întinzându-i un teanc de hârtii.

Sophy le studie mai întâi, căci nu-i era prea uşor să dactilografieze nişte cifre care pentru ea nu însemnau nimic.

Dar tocmai atunci sună telefonul, iar Gavin care răspunsese îi întinse receptorul.

- Este pentru tine, Sophy, mama ta.

Mama ei o sunase pentru a-i spune cât de mulţumită era că reluase relaţia cu Peter.

- Ai fost uimită de vizita lui Nicholas? o întrebă mama ei.

- Da, a fost o surpriză plăcută, admise Sophy.

- El ne-a povestit şi despre discuţia pe care a avut-o mai apoi cu Judith. I s-a părut o fată foarte drăguţă, care ţine la tine.

- Mamă, te rog să mă scuzi acum, dar nu mai pot sta de vorbă, am de terminat nişte materiale, mai vorbim la sfârşitul săptămânii când voi veni acasă.

Nici nu apucă să-şi reia locul în faţa maşinii de scris că telefonul sună din nou; de data asta era Peter.

- Nici nu ştii cum număr orele până când ne vom revedea, Sophy. El o invită la o petrecere organizată de colegi, apoi îi vorbi despre un film bun care rula în oraş. Discutară despre programele pe care urmau să şi le facă împreună dar la un moment dat Sophy observă că Gavin începuse să-şi piardă răbdarea şi bătea cu degetele în birou.

- Trebuie să închid acum, îi spuse ea.
- Te mai sun şi mâine, zise Peter.
- Scuze, îi spuse ea lui Gavin după ce închise telefonul, atât Peter cât şi mama erau dornici de vorbă, ca niciodată.
- Mai aştepţi vreun telefon?
- Nu.
- Este bine, pentru că eu aştept un mesaj important.

Sophy începu să dactilografieze în tăcere, până sună telefonul din nou, pentru Gavin de data asta. Din vocea lui ea înţelese că se întâmpla ceva neplăcut. Gavin o privi şi îi spuse:

- Sophy, nu am nici o grabă cu materialul ăsta, poţi să-l laşi pe mai târziu.

Sophy se ridică şi închise uşa în urmă ei.

A doua zi, el plecă exact când Sophy cobora cu copiii la bucătărie. Spuse un la revedere grăbit şi ieşi.

- Este foarte morocănos de câteva zile, spuse doamna Greenhaugh de parcă ar fi vrut să-i găsească scuze.

Copiii nu se sinchisiră de comportamentul unchiului lor, pentru că era ziua în care soseau în vizită prietenii lor, copiii familiei Robinson. Mary Robinson i se confesă Sophyei de cum o văzu:

- Slavă Domnului că este ultima zi de vacanţă, mi-au mâncat sufletul. Apoi, li se adresă gemenilor: şi voi vă întoarceţi la şcoală?

- Da, vor fi acolo duminică, răspunse Sophy în locul lor.
- Ce casă frumoasă! exclamă Mary Robinson. Spune-mi Sophy, vei mai lucra aici şi cu alte ocazii?
Sophy începu să râdă.
- Nu ştiu, poate.
Copiii petrecură ziua într-un mod foarte plăcut, iar seara îşi luară cu regret rămas- bun şi plecară. Sophy îi culcă pe gemeni şi vru să termine lucrarea lui Gavin, dar după câteva minute de lucru se trezi scriindu-i numele pe o bucată de hârtie. Apoi continuă: Gavin Tighe, te iubesc. Acesta era adevărul, îl iubea din toată inima. Rupse hârtia în bucăţele mici pentru ca nu cumva s-o găsească Judith şi o aruncă în coş. Când veni doamna Greenhaugh s-o trimită la culcare era trecut de ora zece.
- Mai ai încă de lucru, Sophy?
- Nu lucrez, doamnă Greenhaugh, scriu o poveste pentru gemeni.
- Ar fi mai bine să te duci la culcare, ai avut o zi grea.
A doua zi plouă tot timpul, iar Sophy îşi spuse că întrucât nu mai avea mult timp de petrecut în această casă, voia să păstreze cât mai multe amintiri.

- Uitaţi ce-am găsit! strigă Charles, la un moment dat.
Copiii se jucau cu un trenuleţ şi Charles întinsese mâna după una dintre piese care-i căzuse sub un scaun. Charles avea capul unei statuete

Staffordshire în mână, iar doamna Greenhaugh tresări speriată, apoi ridică privirea spre raftul pe care ar fi trebuit să se afle statueta.

- Eu n-am spart-o, zise Sophy.

- Sunt sigură că nu, şi nici copiii. Dar poate am fi putut s-o reparăm, dacă cel care a spart-o ar fi spus şi am fi recuperat toate cioburile.

- Poate Gavin a spart-o.

- Poate, zise doamna Greenhaugh, dar nu uită să-l întrebe pe Gavin, care spuse că nu avea idee cine o spărsese.

Peter suna de două ori pe zi. Se oferi să vină s-o ia. Sophy îi răspundea de fiecare dată cu prietenie, dar era conştientă că nu mai simte nimic pentru el. Nici pe Gavin nu-l prea văzu pentru că pleca devreme şi se întorcea târziu. Veni şi ziua în care copiii plecau la şcoală. Aveau amândoi lacrimi în ochi când le spuse că venise momentul despărţirii.

- O să mai vii şi în alte vacanţe, Sophy? o întrebă Charles.

Felicity îi răspunse cu evidentă tristeţe în glas.

- Sophy se mărită, nu mai poate veni la noi.

- Chiar te măriţi, Sophy? o întrebă doamna Greenhaugh.

- Nici vorbă!

- Şi atunci, de ce nu rămâi aici, cu noi? întrebă doamna Greenhaugh, iar Sophy o privi de parcă o vedea pentru prima oară. Ne-ai fost de mare ajutor.

- Şi Judith? Nu mă agreează.

- Dar nu este încă soţia lui Gavin. Iar el speră

că eu am să te conving să rămâi, Sophy.
- Doamnă Greenhaugh mi-aţi putea lăsa timp de gândire?
- Desigur Sophy, gândeşte-te cât vrei!
Sophy petrecu restul zilei în afara casei, plimbându-se, încercând să rezolve toate problemele care apăruseră în ultimul timp. Dacă ar discuta invitaţia doamnei Greenhaugh cu părinţii, ei ar chema-o acasă fără îndoială, la fel Nicholas şi Cress. Şi Peter. Sophy îşi dori să nu i se fi dat ocazia de a rămâne. Reveni în camera ei pe care, deşi era destul de târziu, începu s-o străbată, cu mâinile încleştate, încercând să-şi potolească emoţiile. Gavin deschise uşa şi o întrebă:
- De ce nu te culci, Sophy?
- Am o problemă, nu pot să dorm.
- Toţi avem probleme, dar vorbeşte-mi despre ceea ce te frământă pe tine.
- Doamna Greenhaugh mi-a propus să rămân aici, să mă ocup de casă.
- Şi?
- Dacă te însori cu Judith vor fi probleme pentru că ea nu mă vrea aici.
- Nu mă însor cu ea.
- Păi... eu m-am tot gândit la această propunere. îmi place să stau aici, să lucrez, soţii Greenhaugh îmi sunt foarte dragi. Dar în acelaşi timp mă gândesc că dacă m-aş duce acasă, mama m-ar lăsa să lucrez în magazinul de antichităţi, ceea ce mi-ar plăcea la fel de mult.
Sophy ar fi vrut să-l audă spunând: “Rămâi, avem

nevoie de tine!”
Dar Gavin se încăpăţâna să tacă. în cele din urmă el îşi pierdu răbdarea şi-i spuse
- Sophy, hai să spunem lucrurilor pe nume! Tu vrei să te întorci acasă din cauza lui Peter Fisher! Nu înţelegi ce prostie ai face? Dacă te voia, te lua de nevastă de la început!
- Dar tu şi Judith? Nu-ţi dai seama ce-ar face din casa asta?
- îmi dau seama, Sophy!
După ce-l privi insistent, Sophy îşi luă inima-n dinţi şi-l întrebă:
- Gavin, tu mă vrei aici?
- Te voi ţine cu forţa dacă va fi cazul!
- Glumeşti!

- Nu glumesc, Sophy, vreau să rămâi. îţi aminteşti vizita pe care am făcut-o la fabrica mea? Sophy încuviinţă. Atunci, am simţit că mi-ar fi mai bine dacă te-aş lua cu mine, mi-a plăcut să te am alături. Materialele pe care mi le-ai dactilografiat atunci nu erau urgente, dar ţi-am cerut să le baţi pentru că-mi făcea plăcere să te am alături. în săptămâna în care am fost plecat abia am aşteptat să mă întorc să te văd.
- Dar ai adus-o şi pe Judith.
- Au fost mai multe Judith în viaţa mea... dar de acum nu vei exista decât tu pentru mine. Cu condiţia să-l uiţi pe acest Peter... Sophy, te cer de soţie. Pe Fisher nu-l iubeşti, este clar, nici el pe tine, dar voi încerca să-l consolez cu ceea ce-şi doreşte mai mult, o slujbă. Gavin o luă în braţe şi o

sărută cu pasiune. Sophy se lipi de el şi-i răspunse la sărut.

- Eşti conştientă de ceea ce faci acum, Sophy? Ultima dată am avut impresia că am grăbit lucrurile...

- Nu mă deranjează să fiu grăbită astfel.

Sfârşit

Ultimele apariţii:

Colecţia „EL si EA“

365. Lee Williams	- Oriunde şi întotdeauna
366. Donna Carlisle	- Bărbatul surorii ei
367. Judith Smith	- Acuzat de crimă
368. Patty Copeland	- Punctaj final
369. Glenna McReynolds	- Copilul abandonat
370. Teresa Dawson	- Faţa străinului
371. Teresa Dawson	- Bărbatul renegat
372. Isabelle Marais	- Mai mult decât iubiţi
373. Valerie Duhamel	- Valea opalelor
374. Christine Orban	- Mesaj întârziat
375. Kate Freiman	- Golful de argint
376. Cynthia Powell	- Erou de închiriat
377. Sabine Clark	- Un adversar pe măsură

Colecţia „ROZ“

90. Louella Cramer	- Sfârşitul coşmarului
91. Paula Firth	- Inima bine păzită
92. Carole Dean	- Insula din Caraibe
93. Paula Firth	- Cecul fără acoperire
94. Charlotte Sparks	- Comoara pierdută a olandezului

Ultimele apariţii:
Colecţia „ROMANTIC“

365. Debra Dixon
366. Cynthia Harrod-Eagles
367. Susan Doyle
368. Eugenia Riley
Solicitanţii la
369. Elizabeth McInthyre
370. Kristen Robinette
371. Jude Mace
372. Suzanne Dye
373. Marilyn Jordan
374. Linda Adams
375. Carole Dean
376. Gayle Kasper
377. Linda Cajio -Flori pentru o mireasă uitucă

- Pe aripile iubirii -Dulce-amar melodia curgea
- Atracţie irezistibilă
- Năbădăile dragostei
- Moneda spaniolă
- Un pariu riscant
- Viaţa în doi
- Hoinarul mărilor
- Lungul drum spre casă
- Un bărbat numit Blue
- Casa de piatră
- Partida perfectă

Colecţia „DE AUR“

57. Marjorie Norrell
58. Lass Small
59. Dorothea Kemp
60. Norma Jeffrey

Solicitanţii la
- Mireasă pentru o zi
- Salty şi Felicia
- Omul junglei
- Nodul strâns al dragostei

Colecţia „NOSTALGIC“

25. Barbara Cartland
26. Barbara Cartland
27. Barbara Cartland
28. Barbara Cartland

Solicitanţii la

- Logodnica îndărătnică
- Contrabandista
- Aventurierul din Camargue
- Frumoasa Ventura

„CARTEA PRIN POSTĂ“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“ Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 01-224.16.98.

Solicitanţii la